

Yaralı Kalpler Tedavi Merkezi

Lee Kwang

senin edebiyatın!

İstanbul 2025

Yaralı Kalpler Tedavi Merkezi

확자지결 심리상담소, 이광

(BUSTLING PSYCHOLOGICAL COUNSELING CENTER, Kwang Lee)

© 2024, FANDOMBOOKS

Çeviri: Selen Demirtaş

Yuzu Kitap: 20

Roman: 15

Yayın Yönetmeni: Merve Okçu

Editör: Gizem Olcay

Yardımcı Editör: Şevval Uzun

Kapak İllüstrasyonu: Naye

Kapak Uyarlama: Kısmet Gül Albayrak

İç Tasarım: Nur Kayaalp

Yayın No: 20

ISBN: 978-625-95727-9-6

1. Baskı: Ekim 2025

Raf: Genç Yetişkin Roman

© 2024 FANDOMBOOKS tarafından yayımlanan bu eserin Türkiye'deki tüm yayım hakları Shinwon Agency aracılığıyla YUZU KİTAP YAYINCILIK A.Ş.'ye geçmiştir. Tanıtım amacıyla yapılacak alıntılar dışında hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

* YUZU KİTAP YAYINCILIK A.Ş.

Bahçellevler Mah. Zübeyde Hanım Cad. No:8

Üsküdar, İstanbul - Türkiye

www.yuzukitap.com

bilgi@yuzukitap.com

Tel: (0212) 511 24 24

Sertifika no: 45586

   yuzukitap

Baskı ve Cilt: Mega Basım

Sertifika No: 44452

Adres: Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3 Baha İş Merkezi Avcılar / İstanbul

Tel: (0212) 412 17 00

Yaralı Kalpler Tedavi Merkezi

Lee Kwang

Düzenleme
Ny.özlem

Lee Kwang

Lee Kwang, kendini ruhsal iyileşmeye adanmış bir yazar olarak, 2022 yılında "Gökyüzünde Uçan Yıldızlar Gibi" adlı kısa öyküsüyle Busan Çıkış Yapan Yazar Ödülü'nü kazandı. İyileştirici romanlar (*healing books*) yazmaya devam etmekte ve Kore Roman Yazarları Derneği üyesi olarak aktif bir şekilde çalışmalarını sürdürmektedir.

Selen Demirtaş

2000 yılında İstanbul'da doğdu. Ankara Üniversitesi Kore Dili ve Edebiyatı Bölümü'nden mezun oldu. Eğitiminin ardından Korece-Türkçe çeviri ve karşılaştırmalı dil çalışmaları yaptı. Kurgu eserlerde uzmanlaşarak özellikle genç yetişkin türünde çeviriler yapmaya devam etmektedir.

Şehir içi otobüslerinden biri Barış Pazarı'nın önündeki durakta durduğunda Sangyeop omzunda bez çantasıyla tek başına indi. Şubat ortasında kışın keskin soğuğuna hafif de olsa baharın sıcaklığı karışmaya başlamıştı. Pazara doğru ağır adımlarla ilerlerken deri eldivenlerini çıkarıp paltosunun cebine koydu.△

Bir zamanlar müşterilerle dolup taşan cıvıl cıvıl Barış Pazarı, artık pazar olarak anılmaya bile zorlanacak kadar ıssız hale gelmişti. Önce yolun karşısına büyük bir süpermarket açılmış, ardından pazarın diğer tarafına bir alışveriş merkezi inşa edilmişti. İnsanlar daha modern ve kullanışlı olan bu yerlere yöneldikçe pazardaki boş dükkânların sayısı gitgide artmıştı. Öyle ki, girişinde “Barış Pazarı” yazan tabela olmasa buranın bir pazar yeri olduğunu anlamak bile güçleşirdi. Yine de giriş kısmında hâlâ açık olan birkaç dükkân, pazarın varlığını zar zor da olsa sürdürmesini sağlıyordu. Sangyeop'un ailesi de yıllarca pazarın içinde geleneksel bir *tteok** dükkânı işletmişti. Ancak iki yıl önce, dükkânı kapatma kararı alıp iki katlı binalarını kiraya vermişlerdi.

Sangyeop geçen yıl bahara kadar eşiyle birlikte Seul'de bir psikolojik danışmanlık merkezinde çalışıyordu. Ancak aralarındaki karakter farklılıklarını aşamayınca evliliklerinin üçüncü

* *Tteok* (떡), Kore mutfağına özgü geleneksel bir pirinç keki türüdür. *Tteok* dükkânı (떡집) ise *tteok* çeşitlerinin üretildiği ve satıldığı yerlerdir, oturma alanı bulunmaz. (ç.n.)

yılında boşanmaya karar vermişlerdi. Eski eşiyle aynı iş yerinde çalışmaya devam etmek kaçınılmaz bir huzursuzluk yaratacaktı, Sangyeop bu yüzden işi bırakıp yeni bir yol çizmeyi tercih etmişti.

Yeni bir iş ararken Gyeonggi Eyaleti'nin Seonam şehrinde yaşayan ailesiyle telefonda konuşuyordu. O sırada, ailesinin kiraya verdikleri *iteok* dükkânının üst katına bir türlü kiracı bulamadıklarını öğrenince aklına bir fikir geldi: Orada bir psikolojik danışmanlık merkezi açmak. Yine de hemen karar vermeden biraz daha düşünecekti. Binaya kiracı çıkarsa bunu danışmanlık merkezi açmaması gerektiğine dair ilahi bir işaret kabul edecekti.

Oraya sahiden bir danışmanlık merkezi açarsa ailesiyle ne kadar yakın olursa olsun düzenli kira ödemesi gerektiğini düşünüyordu. Ancak müşterisi bile olmayan ıssız bir pazar sokağında, üstelik akıl sağlığı konusunda pek çok önyargının hâlâ sürdüğü bir toplumda danışmanlık merkezi açmak büyük risk taşıyordu. Ayrıca ailesine, “İleride işler yoluna girerse kirayı toplu öderim, şimdilik kira almayın,” gibi boş bir vaatte bulunması da mümkün değildi. Yıllardır ona maddi destek sağlayan ailesine böyle bir teklif sunmak ona yakışmazdı.

Sangyeop'un Seul'de üniversite okuması için yapılan harcamalar ve yirmi yaşındayken tanıştığı Jeon Juhee ile yıllar süren ilişkilerinin ardından evlenip yuva kurması için harcanan paranın tamamı ailesinden çıkmıştı. Üstelik bir zamanlar “Bir-birimizden ayrı yaşayamıyoruz, daha fazla beklemeyelim, bir an önce evlenelim,” diye ısrar eden de kendisiydi. Ama şimdi, evliliklerinin üçüncü yılında, birbirlerini daha fazla yıpratmamak için yollarını tamamen ayırmışlardı. Bu yüzden ailesine karşı hissettiği mahcubiyet daha da büyümüştü.

Ne olursa olsun, insanın kaderinde bir şey yapmak varsa, işler eninde sonunda o yöne doğru akıp giderdi. Sangyeop'un psikolojik danışmanlık merkezi açma planı da beklenmedik bir gelişmeyle biraz daha kolaylaşmıştı. Kuzeni, yani teyzesinin kızı

Yoon Sojeong, binanın alt katında bir *tteok* kafe* açmaya karar vermişti. Bu durumda Sangyeop da gönül rahatlığıyla üst kata danışmanlık merkezini kurabilirdi. Sonuçta artık kira ödeme konusunda yalnız değildi ve bu bile üzerindeki yükü önemli ölçüde hafifletiyordu.

Üstelik Sojeong, son derece sosyal bir insandı. Yeni tanıştığı biriyle bile yıllardır arkadaşmış gibi samimiyet kurabilirdi. Onun alt katta, işin başında duracak olması, Sangyeop'a büyük bir güven veriyordu.

Sojeong, üniversiteden mezun olur olmaz evlenmişti ve şu an üçüncü sınıfa giden bir kızı vardı. Eşi, bir engelli rehabilitasyon merkezinde sosyal hizmet uzmanıydı. Sojeong da bir süre huzurevinde sosyal hizmet uzmanı olarak çalışmış, ancak sonunda *tteok* kafe açma fikriyle işinden ayrılmıştı. Bunun en büyük sebebi, pirinç kekini çok sevmesiydi.

Sangyeop'un ailesi hâlâ bir *tteok* dükkânı işletirken, Sojeong haftada birkaç kez uğrayıp yanında bir dolu pirinç keki götürecektir kadar bu tatlıya düşküncüydü. Hatta hamilelik döneminde bile sürekli pirinç keki yediğinden kızı Jihye de ona çekmişti. O kadar ki bunu uykusundan uyanabilecek kadar seviyordu. Sangyeop, bazen Sojeong ile Jihye'nin pirinç keki yerken birbirine ne kadar benzediğini düşünüp şaşırmadan edemiyordu.

Kafeyi açmasının bir diğer nedeni, yıllardır sosyal hizmet uzmanı olarak sürdürdüğü hayatında değişiklik yapmak istemesiydi. Sojeong ne kadar dışa dönük biri olsa da bu meslek hiç kolay değildi. Fiziksel olarak ne kadar yorucu olduğu tartışılırdı ama psikolojik açıdan oldukça yıpratıcıydı. Sevgi ve fedakârlıkla çalışsa bile yıllar içinde enerjisinin tükenmesi kaçınılmazdı. Normalde neşeli ve pozitif bir insan olan Sojeong, gitgide ışığını kaybediyormuş gibi hissediyordu. Bu durumu bir tür bunalım

* *Tteok* kafe (떡카페), *tteok*'ün yanı sıra kahve, çay gibi içeceklerin de servis edildiği modern mekânlardır. (ç.n.)

olarak görüyordu ve eski enerjisini yeniden kazanabilmek için bir *tteok* kafe açmaya karar vermişti.

Ancak başka bir yerde kafe açacak kadar sermayesi olmadığı için, tabiri caizse “yeğen kontenjanını” kullanarak pazarda bir yer kiraladı. Böylece, üç yüz bin nüfuslu Seonam şehrinin rüzgâr estiğinde daha da kasvetli görünen geleneksel pazarının en iç kısmında yeni boyanmış beyaz bir binanın giriş katına Sojeong’un *tteok* kafesi *Sodam*, üst katına ise Sangyeop’un *Yaralı Kalpler Tedavi Merkezi* açıldı.

Beş ay içinde *Sodam*, Sojeong’un geniş çevresi ve becerisi sayesinde hızla müşteri çeker oldu. Tatlı pirinç keki setleri ve pirinç keki pastası siparişleri hiç eksik olmuyordu. Ancak üst kattaki danışmanlık merkezi pek de kalabalık sayılmazdı –sessizliğe gömülmüş durumdaydı.

Sangyeop’un danışmanlık merkezine “Yaralı Kalpler” adını vermesinin iki nedeni vardı: İlki, insanların en derin yaralarıyla geldikleri bu yerde, yaraların saklanacak bir utanç değil, iyileşmenin başlangıç noktası olduğunu hatırlatmak istemesiydi. İkincisiyse, tıpkı kalplerin yeniden iyileşmesi gibi, terk edilmiş pazarın da eski canlılığına kavuşmasını arzulamasıydı.

Elbette Sangyeop danışmanlık merkezinin hemen dolup taşmasını beklemiyordu, ancak bu kadar ilgi görmemesi de onu düşündürmüyordu değildi. En azından altı ay ila bir yıl boyunca sabırla beklemesi gerektiğini biliyordu. Üye sayısı ancak on kişiye ulaşmıştı. Yine de açılışın üzerinden beş ay geçmişken üye sayısının çift hanelere çıkmasını bile oldukça cesaret verici bir gelişme olarak görüyordu.

Merkezi kurarken nasıl bir işletme modeli benimsemesi gerektiği üzerine uzun uzun düşünen Sangyeop, sonunda üyelik sistemiyle ilerlemeye karar verdi. Zira psikolojik danışmanlık, bir iki günde sonuç alınabilecek bir süreç değildi; genellikle en az altı ay gibi uzun vadeli bir zaman dilimi gerektiriyordu. Ayrıca danışanın kendi iyileşme sürecine inanması ve bunun için çaba

göstermesi kritik bir unsurdur. Bunu sağlayabilmek için danışan ve danışman arasında sağlam bir güven ilişkisi kurmak şarttı.

Öte yandan, danışanların yalnız olmadıklarını hissetmeleri önemliydi. Sangyeop bu nedenle bireysel danışmanlık kadar grup terapilerinin de danışanlara büyük fayda sağlayacağını öngörüyordu. Üyelik sistemi sayesinde hem danışanlarla danışman arasındaki güveni pekiştirmeyi hem de danışanların doğal bir iletişim kurarak birbirlerini destekleyip cesaretlendirmelerini sağlamayı amaçlıyordu.

Sangyeop, kendi danışmanlık merkezinin bulunduğu ikinci kata çıkmak yerine birinci kattaki Sodam'a yöneldi.

Kafeye yeni gelen pirinç keklerini raflara yerleştiren Sojeong, kapıdan giren Sangyeop'u görünce kocaman bir gülümsemeyle seslendi.

"Günaydın!"

"Günaydın! Bugün erkencisin?"

Danışmanlık merkezi 09.00'da açılıyordu, ancak kafe normalde 10.00'dan itibaren hizmet vermeye başladığından Sangyeop şaşırmıştı.

"Bir müşteri pirinç keki pastasını 08.00'de alacağını söyledi, o yüzden erkenden geldim."

"Bu kadar erken mi? Jihye ne yapıyor?"

"Onu babası okula götürecektir. Ah, yukarı çıkmadan önce bir kahve içsene."

Sangyeop telefonunu çıkarıp saate baktı. 08.30'du.

"Daha yarım saat varmış. Tamam, sıcak bir kahve içip öyle çıkarım."

Sojeong, kahve makinesinden fincana süzülen kahveyi izlerken sordu: "Bugün danışmanlık merkezi kaçta açılıyor?"

"10.00'da."

"O zaman biraz daha oyalanabilirsin. Pirinç keki de ister misin?"

“Yok, teşekkürler. Sadece kahve içip çıkacağım. Gelen müşteri az olsa da yapacak iş çok.”

“Tek başına çalıştığın için öyle. Hem danışmanlık yapıyorsun hem de gelen telefonları yanıtlıyorsun, haliyle yoğun oluyor-sundur.” Sojeong kahveyi Sangyeop’a uzattı.

“Hımm, kahve harika kokuyor. Ellerine sağlık.” Sangyeop fincanı alıp bir yudum içti.

“Şimdilik randevuyla çalıştığımı için işim nispeten rahat ama danışmanlık sırasında gelen çağrılara cevap verememek beni mahcup ediyor. O yüzden birini işe almayı düşünüyorum.”

“İyi düşünmüşsün. Gelen çağrıları yanıtlayacak, danışmanlık bekleyen müşterilere bir çay ikram edebilecek yarı zamanlı bir çalışan olsa işin kolaylaşır.”

“Sanırım öyle olacak.”

“Her neyse, yukarıda olman bana gerçekten güven veriyor.”

“Asıl ben kendimi daha güçlü hissediyorum. Kafeyi açmasaydın ben de danışmanlık merkezini kuramazdım. Muhtemelen hâlâ Seul’de bir danışmanlık merkezinde maaşlı bir çalışan olarak hayatıma devam ediyor olurdum.”

“Bence kendi danışmanlık merkezini açman çok iyi oldu. Son zamanlarda psikolojik desteğe ihtiyaç duyan insanların sayısı fark edilmeden de olsa artıyor. Üstelik bu konuda bilgi sahibi olanlar da çoğaldı. Birçok insan hastanelerin psikiyatri bölümlerine gitmeye çekiniyor. Ama onlar da sonunda bir danışman aramaya başlayacaktır.”

“Olabilir. Ama benim büyük bir beklentim yok, sadece kapatmak zorunda kalmadan işimi sürdürebilsem yeter.”

“Merak etme, her şey yoluna girecek.”

“Umarım öyle olur, sağ ol.”

Sangyeop, Sojeong’un ondan iki yaş küçük olmasına rağmen, özellikle böyle ciddi ve duygusal anlarda nasıl da bir abla edasıyla konuştuğunu fark etmeden edemedi. Bir keresinde ona,

“Sanki ablamsın,” dediğinde Sojeong kahkahalar atarak, “Benim bir çocuk doğurduğumu unutuyorsun sanırım,” diye karşılık vermişti. Tabii ki bu sözleri şakayla söylemişti ama Sangyeop, o an adeta bir aydınlanma yaşamış gibi “Evreka!” diye bağırmıştı.

Bunu duyan Sojeong gözlerini kocaman açıp, “Ay, ödümü kopardın! Korkudan düşük yapacağım sandım,” demişti. O sırada Sangyeop’un aklından bir anlığına Sojeong’un gerçekten ikinci çocuğuna hamile olduğu geçmişti. Ancak onun kahkahalarıyla işin şaka olduğunu anlamıştı.

O günü hatırladığında bile içi ürperiyordu. “Ben Sojeong’la baş edemem,” diye düşündü. Belki de gerçekten çocuk sahibi olmak insanı değiştiriyordu. Ama ne olursa olsun, Sojeong’un hayata dair çok şey bildiği kesindi.

“Hadi kolay gelsin, ben yukarı çıkıyorum.” Kahvesini bitiren Sangyeop ayağa kalkarken her zaman ona güven veren Sojeong’a seslendi.

“Sana da kolay gelsin.”

Sangyeop, danışmanlık merkezinin ikinci katma doğru adımlarını attı. Merdivenlerden çıkıp bekleme alanınınından geçerek doğrudan danışma odasına yöneldi. Odasına girip bilgisayarını açtı ve hemen ardından atmosferi yumuşatmak amacıyla hafif tempolu, dinlendirici klasik müzik parçalarından birini açtı. Derin ve huzur veren ezgiler, zamanla odanın içine yayılmaya başladı, ortamı adeta dinginlikle doldurdu.

Müzik eşliğinde günün programını kontrol etti. Bugünkü randevu planında üç görüşme yer alıyordu: Biri 10.00'da, diğerleri ise 14.00 ve 16.00 saatlerine ayarlanmıştı. Genellikle bu tür görüşmeler on günde bir olacak şekilde planlanıyordu. Ancak bazı durumlarda, danışanlar talep ettiği ve Sangycop da uygun gördüğü takdirde, seansların haftalık olarak gerçekleştirilmesi de mümkün oluyordu. Yine de seans ücretlerinin yüksekliği nedeniyle danışanları bunu tercih etmiyorlardı.

10.00'da yapılacak görüşme, bu istisnai haftalık seanslardan biriydi; diğer iki randevuysa her zamanki on günlük düzenli döngü kapsamında gerçekleşecekti. Sangyeop, günün genel planını zihninde bir kez daha netleştirdikten sonra danışma odasında ve bekleme salonundaki bitkileri sulamaya koyuldu. Tam o sırada kapının hemen üzerinde asılı duran rüzgâr çanı hafifçe sallandı ve tiz bir ses çıkardı.

Başını o yöne doğru çevirdiğinde, içeri giren kişinin Kim Sookhee olduğunu fark etti. Ellili yaşlarının ortalarında görü-

nen Sookhee, o gün saat 10.00 için randevusu olan danışandı. Seansı her hafta cuma gününe denk geliyordu ve bugün onun terapi sürecindeki üçüncü görüşmesiydi.

“Ah, merhaba.” Sangyeop elindeki sulama kabını hafifçe havaya kaldırarak hem selam vermek hem de nazik bir karşılama yapmak üzere gülümsedi.

“Merhaba, hocam. Bugün yolda pek trafik yoktu, biraz erken gelmişim.” Sookhee kapıdan girerken yüzünde sıcak bir tebessüm belirdi. Sangyeop, odanın köşesinde asılı duran dijital saate kısa bir bakış attı. Ekranda “09.25” yazıyordu.

“Buyurun, oturun. Size güzel bir çay ikram edeyim, olur mu?”

“Memnuniyetle, seve seve alırım,” dedi Sookhee, başıyla hafifçe onaylayarak.

“Nane çayı uygun mu?”

“Harika olur, gerçekten çok severim.”

Sookhee, bekleme odasındaki koltuklardan birine yerleşirken, Sangyeop elindeki sulama kabını mutfığa götürmek üzere arka bölüme geçti. Çok geçmeden, elinde içi nane çayıyla dolu bir demlik ve zarif fincanların olduğu bir tepsiyle geri döndü. Tepsiyi yavaş ve dikkatlice Sookhee’nin önündeki küçük masaya yerleştirdi.

“Çay tam şu anda içmek için en uygun kıvamda,” dedi usulca. “Demlenme süresi yaklaşık iki dakika kadar. Şimdi içerseniz tadı en dengeli halinde olacak.”

Sookhee, porselen çaydanlığı ve onun yanında duran zarif çay fincanlarını görünce gözleri parladı. Fincanların üzerinde ince ince işlenmiş kırmızı erik çiçeği* desenleri vardı; sunuma sade ama estetik bir güzellik katmışlardı.

“Çaydanlık ve fincanlar çok şık. Böyle zarif bir takım ile çay içmek, çayın lezzetini de sanki bambaşka bir hale getiriyor.”

* Kırmızı erik çiçeği, Kore kültüründe sabır ve dayanıklılığın sembolüdür. Baharın ilk müjdecisi olarak kabul edilir. (ç.n.)

“Alt kattaki kafeyi işleten kuzenim hediye etti bunları,” dedi Sangyeop.

“Böyle anlamlı ve güzel bir hediye alınca insanın içi ferahlıyordur mutlaka. Bu zariflik insanın ruhuna iyi geliyor.” Sookhee, çaydan küçük bir yudum aldı. Yüzüne anında yumuşak bir gülümseme yerleşti.

“Böyle içince insanın ruhu bile değişiyor sanki. Kendimi gerçekten özel biri gibi hissediyorum şu anda.”

“Ben de aynı duyguyu yaşıyorum,” diye karşılık verdi Sangyeop. “Sıradan bir kupadan çay içmekle, böyle özenli hazırlanmış bir fincandan içmek arasında gözle görülür bir fark var. Bu fincanda içince insan daha çok değer verildiğini, kıymetli olduğunu hissediyor.”

“Sanırım ben de evde çay içerken bu duyguyu yaşamak için biraz daha özen göstereceğim. Belki kendim için de böyle bir çay takımı edinirim.”

“Bir bardak suyu bile en sevdiğin bardakta içmek, yalnızken bile sofrayı özenle kurmak... Tüm bu davranışlar dışarıdan küçük gibi görünür ama aslında insanın kendisine duyduğu değer bir yansımasıdır. Bilinçli ya da bilinçsiz olarak kendimize, ‘Ben değerliyim, ilgiye layığım,’ mesajını vermiş oluyoruz. Bu alışkanlıklar, bilinçaltımızda kendimize verdiğimiz kıymetin bir ifadesi.”

“Çok doğru,” dedi Sookhee başını sallayarak. “Hayatın içinde sürekli başkalarını düşünüyoruz, onların ihtiyaçlarını gözetiyoruz ama kendimizi çoğu zaman geri plana atıyoruz, hatta unutuyoruz.”

“Çay içerken başka hiçbir şey düşünmemek, sadece o anın keyfine odaklanmak da oldukça önemli bir alışkanlık. Böylece yalnızca beden değil, zihin de yavaş yavaş gevsemeye başlıyor. Mutlu olamamamızın temel sebeplerinden biri, belki de zihnimizi sürekli meşgul eden düşünceler. O yüzden, çay içerken sadece çay içmeye odaklanmak bile başlı başına bir tür meditasyon haline gelebilir.”

Sookhee, Sangyeop'un söylediklerini dikkatle dinledi. Başını yavaşça sallayarak onayladı. O anki duruşu ve bakışları, söylediklerinin onda bir karşılık bulduğunu açıkça belli ediyordu. Seans saatine kadar geçen süre boyunca birkaç kez fincanını tekrar doldurdu. Sanki yalnızca çay içmeye odaklanmış gibiydi.

Kısa bir süre sonra Sookhee, çaydanlık ve fincanın durduğu tepsiyi taşıyarak danışma odasına doğru yürüdü.

"Hocam, acaba seansa çayımla katılabilir miyim?" diye sordu.

"Tabii ki, neden olmasın," dedi Sangyeop gülümseyerek. "Biraz sıcak su ekleyeyim, çayınız tazelenmiş olur."

Ardından çaydanlığı alıp mutfığa geçti. Demliği sıcak suyla doldurup geri geldi. Tepsiyi, Sookhee'nin oturduğu koltuğun önündeki küçük masaya dikkatle yerleştirdi. Ardından masasının üzerinde duran danışan defterini aldı ve onun karşısındaki koltuğa geçti. Defteri sağ kolçağına yerleştirdi.

"Peki, bu haftanız nasıl geçti?"

Böylece o günkü seansı başlamış oldu.

Sookhee birkaç yıl kadar önce hayat arkadaşını, yani eşini kanser nedeniyle kaybettikten sonra çeşitli ruhsal sıkıntılarla baş etmişti. Bu zorlu süreçte, yaşadığı belirtiler zamanla bir anksiyete bozukluğuna dönüşmüştü.

Bir huzurevinde hemşire yardımcısı olarak görev yapan Sookhee'nin eşi, hastanede artık tedavi edilmesinin mümkün olmadığı bir aşamaya gelmişti. Durumu gittikçe kötüleşince, hayattaki son isteğini dile getirmişti: Kalan zamanını, o soğuk hastane odalarında değil, evinin sıcak ortamında ve sevdiklerinin yanında geçirmek istiyordu. Doktor, eşinin yaşamak için en fazla dört aylık ömrü kaldığını söylemişti. Bu konuşmanın ardından Sookhee, eşini evine götürmüştü. Yanında yalnızca ağır kesici ilaçların yazılı olduğu bir reçete vardı.

Doktorun söylediği gibi eşi dört ay geçtikten sonra hayata gözlerini yummuştu. Sookhee bu süre zarfında eşinin yavaş ya-

vaş gözlerinin önünde tükenmesine, adeta günden güne eriyip gitmesine tanıklık etmişti. Elinden hiçbir şeyin gelmemesi, onu içten içe derin bir çaresizliğe sürüklemişti. Üstelik yalnız değildi, iki çocuğu vardı. Onların karşısında duygularını gizlemek, güçlü durmaya çalışmak zorundaydı. Ne yaşarsa yaşasın, evlatlarının yanında sarsılmaz bir duruş sergilemek zorundaydı.

Eşi vefat ettikten sonra çocuklarına hem annelik hem babalık yapabilmek adına elinden gelenin de ötesinde çaba sarf etti. Şimdi geldiği noktada oğlu üniversite eğitimini tamamlamış ve çalışmaya başlamıştı. Kızıysa üniversite öğrencisiydi. Ancak bir süredir geceleri ansızın gelen, sebebi belli olmayan bir huzursuzluk hissiyle uyanıyordu. Özellikle gece nöbeti olduğu günlerde, anksiyetesiyle birlikte zaman zaman depresyon belirtileri de kendini daha yoğun şekilde gösteriyordu. Vücudu sürekli alarm halindeydi, daima tetikteydi. Bu durum yemek yeme düzenini de olumsuz etkiliyordu, doğru düzgün beslenemiyordu. Zamanla bu psikolojik baskılar, fiziksel belirtilerle de kendini göstermeye başlamıştı. Bu nedenle tüm vücut taramalarından geçti ama herhangi bir fiziksel rahatsızlık tespit edilemedi.

Bunun üzerine, çevresinden çokça övgüyle bahsedilen bir geleneksel Kore tıbbi kliniğine gitmeye karar verdi. Maddi açıdan kendisini oldukça zorlayacak olmasına rağmen, oradan bitkisel temelli ilaçlar satın aldı ve çeşitli tedavilere başladı. Fakat tüm bu denemelere rağmen net bir iyileşme ya da gözle görülür bir fayda görememişti.

Nihayetinde bir psikiyatri kliniğine başvurdu ve anksiyete bozukluğu tanısı kondu. Tedaviye ilaçlarla başlandı ancak yine de semptomlarında gözle görülür bir düzelme olmadı. Tam da o sıralarda, çalıştığı hastanedeki bir iş arkadaşının önerisiyle Sangyeop'un yürüttüğü "Yaralı Kalpler Tedavi Merkezi"ni duymuştu. Söz konusu iş arkadaşının yakını, tesadüfen alt katta bulunan kafenin sahibi olan Sojeong idi.

Geçen seansta Sangyeop, danışanı Sookhee'ye küçük ama etkili bir farkındalık egzersizi vermişti: "Kaygı hissettiğinizde, o duyguyu bastırmak ya da ondan kaçmak yerine, sadece onun orada olduğunu kabul ederek gözlemleyin. Bastırmaya çalışmadan, yargılamadan, sadece tanık olun. Özellikle de bedeninizde oluşan fiziksel değişimleri fark etmeye çalışın. Hangi duygular bu kaygı haline eşlik ediyor, onları da gözlemleyin," demişti.

Sookhee, hocasının önerisini ciddiye almıştı. O hafta boyunca, kaygı hissettiği anlarda kendini durdurup vücudunda ve iç dünyasında neler olup bittiğini anlamaya, fark etmeye çalışmıştı. Hem fiziksel düzeydeki değişimleri hem de ruhsal boyuttaki eşlikçi duyguları gözlemleme çabasına girmişti.

Sangyeop onun deneyimlerini dinledikten sonra şöyle dedi:

"Kaygılandığınız anlarda, o duyguyla savaşmak ya da onu bastırmaya çalışmak yerine, içinizde ve bedeninizde olup bitenleri sakın bir şekilde gözlemlemeyi alışkanlık haline getirirseniz, zamanla bu gözlem süreci zihninizin doğal bir parçası olur, otomatikleşir. Düşüncelere kapılmadan sadece nefesinize odaklanarak ve gözlemde kalarak kaygının da gücünü kaybettiğini göreceksiniz. En can alıcı nokta şu: Anksiyete dediğimiz şey, aslında zihinsel bir illüzyondur, yanılsamadır. Ve siz, Kim Sookhee, bu illüzyonu fark edecek ve onu kontrol altına alacak içsel kuvvete zaten sahipsiniz. Gerçekte sizde düzeltilmesi gereken bir bozukluk ya da eksiklik yok. Sizi kaygılandıran şey, kendinizde bir bozukluk olduğuna dair yanlış inancınız."

Sookhee ise içini çekerek şöyle dedi:

"Ancak, kaygı geldiği anda, her şey birdenbire oluyor. Farkında bile olmadan donakalıyorum. 'Şunu yapmalıyım, böyle düşünmeliyim,' diye düşünecek vakit bile bulamadan kendimi çaresiz, sıkışmış ve dermansız hissediyorum."

"Bu duyguyu çok iyi anlıyorum. Haklısınız. Kaygı, geldiğinde gerçekten de zihinsel bir felç gibi çalışabiliyor. Ancak siz bedeninizde ve zihninizde olan biteni gözlemleme pratiğini düzenli olarak sürdürdükçe bu tür semptomlarla başa

çıkmağ gitgide daha kolay, daha yönetilebilir bir hal alacak. Ayrıca günlük hayatınızın her anında bilinçli bir farkındalık halinde kalmaya çalışın. Dikkatinizi anda kalmaya yönelttiğinizde geçmişin pişmanlıkları da geleceğin belirsizlikleri ve korkuları da araya giremez. Tüm zihinsel karmaşanın ve endişenin temelinde, geçmişle geleceği bugünün içine taşımaya çalışmak yatıyor. Oysa siz sadece anda kalabildiğinizde, o karmaşadan kurtulmuş olursunuz.

Sookhee Hanım, geçtiğimiz hafta boyunca zihinsel farkındalık pratiği yaptınız. Bu, kaygınızı yönetmenize yardımcı olacak bir tür 'zihin kası' geliştirdiğiniz anlamına geliyor. Bedenimizdeki kaslar gibi bu zihin kası da egzersizle güçlenir. Nefese odaklanmak, olumlu düşünceleri fark etmek ve onları beslemek... Bunların hepsi o kası güçlendiren zihinsel vitaminler gibidir. Ve unutmayın, siz artık bu danışmanlık merkezine ilk kez adım attığınız çünkü kişi değilsiniz. Şu anda çok daha farkında, çok daha güçlü birisiniz."

"Sizi dinlerken içimde bir yerlerde daha önce fark etmediğim bir güç, bir enerji filizleniyor sanki... Sanırım bu bir tür özgüven."

"Siz zaten bu dirence sahiptiniz. Sadece şimdiye kadar çözümümü hep dışsal kaynaklarda aradığınız için kendi iç potansiyelinizi görememiştiniz. Artık bu gücün sizde var olduğunu bildiğinize göre, ihtiyaç duyduğunuzda sadece o gücü çağırmanız yeterli. Gerçek şu ki, bir bireyin yaşamını onun yerine kimse taşıyamaz. Hepimiz zaman zaman sendeleyebilir, tökezleyebiliriz. Ama işte o anlarda, etrafımızdaki insanlara yaslanmaktan ya da içimizi dökmekten korkmamalıyız. Sonra yeniden doğrulur, hayatı bir kez daha omuzlamaya başlarız. Hayat yalnızca acılardan ibaret değil. Düşünün, yaşamak bile başlı başına bir şükür sebebi."

Sangyeop'un sözlerini dinleyen Sookhee, sessizce başını öne eğdi. Omuzları hafifçe titredi, ardından yoğun bir duygusal boşalma yaşarcasına hıçkırımlarla ağlamaya başladı. Masada duran peçetelikten bir kâğıt mendil çekip gözyaşlarını silmeye çalıştı

ama yaşlar kolay kolay dinmedi. Sangyeop hiçbir şey söylemedi. Sessizce oturup Sookhee'nin ağlamasını izledi. Gözyaşlarının dinmesini bekledi, zamanın akmasına izin verdi. Bir süre sonra Sookhee yavaşça toparlandı ve utangaç bir ifadeyle konuştu:

“Affedersiniz hocam... Gözyaşlarım birdenbire kendiliğinden aktı.”

“İçinizden ağlamak geldiğinde, ağlamanıza izin verin. Nasıl ki gülmek istediğinizde gülebilmemiz gerekiyorsa, aynı şekilde ağlamak istediğinizde de özgürce ağlamalısınız. Bunu yapabildiğimizde hayat bizim için çok daha hafif, çok daha taşınabilir bir hal alır. İnsanlar ağlaması gereken yerde ağlayamadığı ve gülmesi gereken yerde gülmeyi unuttuğu için acı çekerler.”

“Gerçekten öyle... Neden hayatı bu kadar ciddiye aldım, neden hiç doya doya gülmedim bilmiyorum.”

“Şimdi çok daha anlamlı, çok daha dolu bir hayat sizi bekliyor. Bu yüzden geçmişte yaşadıklarınızı beyhude şeyler olarak görmeyin. Aksine o zorlu günler, bugün ulaşmak üzere olduğunuz daha huzurlu ve mutlu günlerin hazırlığıydı.”

“Yıllar boyunca içten içe hep şu soruyu sordum: *Neden ben?* Ama çocuklarım için güçlü durmam gerekiyordu. Bu yüzden ne zaman ağlamak istesem, gözyaşlarımı hep tuttum, içime attım. Şimdi geriye dönüp baktığımda... Belki de o yaşadıklarım, beni olduğumdan daha güçlü, daha parlak bir insan haline getirecek.”

“Zihinsel farkındalığınızı geliştirmeye devam ederseniz, zamanla hayatınız çok daha zenginleşecek ve içinizde derin bir huzur kök salmaya başlayacak.”

“Çok teşekkür ederim hocam. Gerçekten minnettarım. Önümüzdeki hafta tekrar görüşmek üzere. Egzersizleri uygulayıp geleceğim.”

Sookhee görüşmeyi bitirip merkezden ayrılınca Sangyeop mutfığa gidip kendisine bir fincan sıcak papatya çayı hazırladı. Ardından masasının başına geçip bilgisayarını açtı ve o günkü seansa dair gözlemlerini yazmaya başladı. İçinde Sookhee'deki

o olumlu değişimi görmüş olmanın huzurlu bir memnuniyeti vardı. Seans notlarının “Gözlemler” bölümüne şu cümleyi yazdı:

“Eğer karanlığın içine az da olsa bir ışıık sızmışsa, bu bir yerlerde bir çatlak oluştuğu içindir. Ve o çatlak zamanla büyüyüp daha fazla ışığa yer açar. Nihayetinde karanlık, iz bile bırakmadan yok olur gider.”

Öğle saatinin yaklaşmasıyla birlikte Sangyeop, Sojeong ile pazarın girişindeki ev yemekleri yapan lokantada karşılıklı sandalyelere oturdular. Sangyeop'un o günkü programında herhangi bir öğle yemeği randevusu bulunmadığından, zaman zaman yaptığı gibi bu fırsatı değerlendirerek Sojeong'la birlikte yemek yeme imkânı bulmuştu. Öte yandan Sojeong, doğası itibarıyla oldukça dışa dönük ve sosyal bir karaktere sahipti; bu yüzden çevresinde birlikte yemek yiyecek birilerini bulmakta hiçbir zaman zorluk çekmezdi. Sangyeop sabah gerçekleştirdiği danışma görüşmelerinin notlarını tamamladıktan sonra kısa süreliğine kanepede dinlenirken Sojeong aramıştı:

“Öğle yemeğinde müsaitsen esnaf lokantasına gidelim mi?”

“Müsaitim ama neden özellikle ev yemeği? Daha geçenlerde her gün evde pişen klasik yemeklerden bıktığını söylememiş miydin sen?”

“Evet, doğru söylüyorsun. Ancak geçtiğimiz günlerde lokantanın sahibi kadın, bizden tatlı olarak iki kutu pirinç keki siparişi verdi. Hem ona bir teşekkür etmek hem de selam vermiş olmak istiyorum. Sonuçta pazar esnafı dediğin böyle karşılıklı destekle ayakta kalır, değil mi?”

Sangyeop bu sözlerin ardından kendini tutamayıp kahkahasını bastı.

“Ah, kusura bakma. Bir anlığına dünyanın sırrını çözmüş biri gibi konuştun da...”

“Kaç kere söyledim sana, ben çocuk doğurmuş bir kadını! Hahaha—”

“Tamam tamam, kabul ediyorum. O kadar çok söylüyorsun ki artık çocuk arabası süren biri görünce bile kutsal biri geçiyormuş gibi hissediyorum. Hahaha—”

“Vay, o zaman ben de sana kutsal görünmüş olmalıyım! Ay, ne hoş şey bu! Hohoho—”

“O ‘hohoho’ da neydi peki şimdi?”

“Az önceki kutsallık meselesini biraz daha vurgulamak için! Hohoho—”

“Hahaha—”

“Ama bak, ben seni hep yüce bir insan olarak görüyorum.”

“Gerçekten seninle baş etmek mümkün değil. Tamam, bu öğle yemeğini ben ısmarlıyorum.”

“Hayır canım, bugün sıra bende olsun, bir sonrakinde sen ödersin.”

“Peki, o zaman anlaştık.”

Sodam'da iki yarı zamanlı çalışan vardı. Bu çalışanlardan biri sabah ondan öğleden sonra üçe kadar görev yaparken, diğeri öğleden sonra üçten akşam dokuza kadar çalışıyordu. Kafe, pazanın içinde yer aldığından, özellikle hafta içi günlerde öğle saatleri genellikle sakın geçiyordu. Bu sebeple Sojeong, kafe çalışanlarına güvenerek arada bir kısa süreliğine dışarı çıkabiliyordu.

“Bu çevrede müşterisi en çok olan lokanta kesinlikle burasıdır,” dedi Sojeong, lokantanın içini dikkatle incelerken. Mekânda o sırada beş-altı müşteri yemek yiyordu.

Sangyeop hafifçe eğilerek kısık sesle sordu:

“Öğle vakti olmasına rağmen biraz fazla sakın değil mi burası?”

“Bu lokanta, daha çok çevredeki dükkânlara paket servis yapıyor. Yani dışarıdan sipariş veren yerler çoğunlukta,” diye açıkladı Sojeong.

“Aa, öyle miymiş? Hiç bilmiyordum.”

O esnada garson yemekleri masaya getirdi.

“Vay canına, *bulgogi*! Çok leziz görünüyor,” dedi Sojeong, gözlerini tabağa dikip iştahla yutkunarak.

“Hadi başlayalım artık,” dedi Sangyeop, yemek çubuğunu eline alırken.

“Afiyet olsun!” Sojeong, ilk lokmasını bir parça marula sararak ağzına attı. Memnuniyeti yüzünden okunuyordu.

Yemeklerini bitirdikten sonra Sojeong, ellili yaşlarının sonlarındaki lokanta sahibi kadınla uzun uzun sohbet etti. Onlar konuşurken, hemen yanlarında oturan Sangyeop sessizce oturuyor, Sojeong’un insanlarla kurduğu sıcak ilişkiyi izliyordu. Gözlemledikçe hayranlığı artıyordu: *Sojeong nasıl bu kadar sosyal biri olabilir? Teyzem onu nasıl yetiştirdi acaba?*

Böylece Sangyeop bir kez daha teyzesine duyduğu derin saygıyı fark etti. Kendisi, danışma seansları haricinde pek konuşkan biri değildi. Genellikle yalnız kalmayı tercih ederdi, yabancılarla konuşmak ona zor gelirdi. Sosyal becerilerin önemini teoride biliyordu ama bunu pratiğe dökmekte zorluk çekiyordu. Bu yüzden Sojeong’un dışa dönük yapısı, onun için adeta ilham kaynağı olmuştu.

Sohbet sırasında Sojeong, lokanta sahibine Sangyeop’un kafenin üst katında bir psikolojik danışmanlık merkezi işlettiğinden bahsetti. Sangyeop da nezaketle başını eğip tebessüm ederek kendini tanıttı. Lokantacı kadın, pazar gibi kalabalık bir alanda böyle güzel bir kafe ve danışmanlık merkezinin açılmasına çok sevindi. Mekândan ayrılırken Sangyeop yeni biriyle tanışmanın yarattığı huzurla dolmuştu.

Yolda, Sojeong’un kolunu çekiştirmesiyle birer kahve içmek için birinci kattaki kafeye uğradılar. İçeride üç masa doluydu.

Kafe çalışanlarından biri Sojeong'a yaklaşıp eline küçük bir not tutuşturdu; yeni bir pirinç keki pasta siparişi vardı. Sojeong alışkın olduğu bir gülümsemeyle, "Tamamdır," deyip notu aldı. Ardından iki fincan kahve hazırlayıp Sangyeop'un oturduğu masaya getirdi.

"Aa, unutmadan... Danışmanlık merkezi için internete ilan verdin mi?" diye sordu aniden.

"Henüz değil. Ama bugün mutlaka yayınlamayı planlıyordum," dedi Sangyeop.

"O zaman, ikinci kata çıkan merdivenin girişine de bir ilan as, ne dersin?"

"Oraya asarsam gören olur mu ki?" diye merdiven yönüne kuşkuyla baktı Sangyeop.

"En azından bu pazarı bilen, buraya yolu düşen birinin görme ihtimali yüksek. Ne dersin, en azından bir dene?"

"Doğru diyorsun..."

"Gelen geçen görebilir. Denemekte fayda var."

"Peki, kapanmadan önce asarım."

Sangyeop, Sojeong'un bu küçük ama pratik önerisinin gerçekten işe yarayabileceğini düşündü. Sojeong başka bir konuyu gündeme getirdi:

"Bu arada... Juhee'den haberin var mı?"

Juhee, Sangyeop'un eski eşiydi. Sojeong boşanmadan önce Juhee'yle de yakın arkadaştı. İkili arasındaki gerilimi ilk fark eden de o olmuştu. Sojeong, bazen Sangyeop'a bu konuda sorular sorsa da başka kimseye, özellikle annesi ya da teyzesine hiçbir şey belli etmemişti. Aralarının düzelmesi için çaba sarf etmişti ama boşanmayı engelleyememişti. Kendi iç dünyasında, "Her evliliğin kimseye görünmeyen yönleri vardır," diyerek duruma sessizce tanıklık etmişti. Boşandıktan sonra bile ara ara Juhee ile görüşmeye devam etmişti. Her görüştüklerinde, onunla ilgili haberleri Sangyeop'a olağan bir sohbet gibi aktarıyordu.

“Juhee mi? Hayır, uzun süredir görüşmedik. Umarım iyidir. Sen konuştun mu?” diye sordu Sangyeop.

“Evet, birkaç gün önce aradı. Kafenin nasıl gittiğini merak etmiş.”

“Öyle mi? Gerçekten sırf kafe için mi aramış?”

“Sadece onu sormak için aradığını mı sanıyorsun? Tabii ki seni merak ettiği için aradı. Sen hiç onu merak etmiyor musun?”

“Boşanmış olsak da onun mutlu olmasını isterim.”

“O da senin için aynı şeyi istiyor. Başlarda, senin Seul’den ayrılmana sebep olduğunu düşünüp çok üzülüyordu. Ben de ona, öyle düşünmemesi gerektiğini söyledim. Evet, onun yüzünden danışmanlık merkezindeki işinden ayrıldın ama şimdi kendi merkezini kurdun, bu iyi bir şey.”

“Evet, doğru söylüyorsun. Aynı ortamda çalışmak çok zordu gerçekten. Geri dönüp bakınca istifa etmekle en doğru kararı vermişim. Peki, Juhee nasılmış?”

“Aman, bir değişiklik yok. Bir şeyler olsa da yeni bir başlangıç yapsa keşke... Tabii sen de.”

“Ben zaten yeni bir başlangıç yaptım.”

“Yok canım, yine kaçamak cevap veriyorsun. Ben romantik bir başlangıçtan bahsediyorum. İkinizin de yeniden biriyle mutlu olmanızı isterim.”

“Sanırım hâlâ boşanmanın etkisinden tam çıkamadım. Çünkü şu anki halimden memnunum.”

“Zamanla düzelir. Umarım çok uzun sürmez,” dedi Sojeong.

“Teşekkür ederim,” diye yanıtladı Sangyeop da.

Sangyeop ile Juhee'nin yolları, her ne kadar üniversitenin birinci sınıfında kesişmiş gibi görünse de gerçekte bu tanışıklık, okullar henüz açılmadan birkaç gün önceye uzanıyordu. İkisi de farklı üniversitelerde okuyacak olmalarına rağmen, tamamen tesadüfe dayanan bir olay sonucu karşılaşmışlardı. Aralarındaki ilk ortak nokta, ikisinin de Gyeonggi Eyaleti'nde yaşamasıydı. Gerçi Seul merkez alınırsa, Sangyeop eyaletin güneyinde yer alan Seonam şehrindeyken, Juhee kuzeydeki Haeju şehrindeydi; yani aralarında kayda değer bir mesafe vardı.

Bu karşılaşmanın temelinde aslında çok sıradan bir neden yatıyordu: Ortak bir arkadaş. "Üzüm üzüme baka baka kararır," derler ya, işte öyle bir şey olmuştu. Sangyeop, ortaokul yıllarından beri yakın arkadaşı olan Jinseop'un, sevgilisiyle olan buluşmasına eşlik etmeye karar vermişti. Jinseop'un kız arkadaşı S, Gangnam'da popüler bir kafede çalışıyordu. O gün, üniversiteye yerleşen arkadaşlarının bir kısmı Itaewon'da buluşup kutlama yapacaktı. Jinseop, önce sevgilisi S ile görüşecek, ardından Sangyeop ile arkadaş grubuna katılacaktı.

Tesadüf bu ya, o gün sevgililer günüydü. S, sevgilisi Jinseop'a hazırladığı çikolata ve hediyesini vermeye zaman bulamayacağını düşünerek onu çalıştığı kafeye çağırmıştı. Ancak kafe tıklım tıklım doluydu. İçeride yer bulmak neredeyse imkânsızdı. S yoğunluktan ötürü bir hayli bitkin görünüyordu.

Tesadüfen, oraya gelen başka biri daha vardı: Jeon Juhee. S ve Juhee, çocukluk arkadaşlarıydı. Her ne kadar S zaman içinde Seonam'a taşınmış olsa da aralarındaki bağ hiç kopmamıştı. Juhee, o gün Seul'e kısa süreli bir iş için gelmişti ve fırsat bu fırsat deyip S'yi görmek istemişti. Fakat kafenin aşırı kalabalık olması nedeniyle ikili birlikte oturup konuşma imkânı bulamamıştı. Daha da önemlisi, Juhee Seul'ü çok iyi bilmiyordu. Bu yüzden S, onun otobüs terminaline tek başına gitmesini istememişti. İşte o noktada Jinseop, Sangyeop'a yanaşıp sessizce, hafif mahcup bir ifadeyle şöyle dedi:

“Biliyorum, garip olacak ama...Acaba S'nin arkadaşını terminale kadar götürebilir misin?”

Sangyeop başta tereddüt etse de kabul etmişti. S, bu iyiliğe minnettar kalmıştı. Böylece Sangyeop ile Juhee'nin ilk yürüyüşleri başlamış oldu.

Terminal çok uzak sayılmazdı. Ancak sevgililer gününden dolayı sokaklar tam anlamıyla insan seliyle dolup taşıyordu. Ne otobüs ne de taksi bulmak mümkündü. Kalabalıktan bunalan Sangyeop, “Bence yürümek en mantıklısı,” dedi. Juhee de bu fikre katıldı ama kalabalığın yoğunluğu karşısında biraz sersemlemişti. Normal şartlarda yirmi dakika sürecektir yürüyüş, adım atmanın dahi zorlaştığı bu kalabalıkta sonsuz bir yolculuk gibi görünüyordu. Sonunda yan yana, omuz omuza yürümeye başladılar.

Sangyeop durumun tuhaflığını dindirmek için lafa girdi: “Bugün her yer böyle kalabalıktır.”

Juhee etrafı hayretle incelerken, “İnanılır gibi değil, böyle bir kalabalığı daha önce hiç görmemiştim,” dedi.

Tam o sırada, arkadan gelen bir grup insanın oluşturduğu dalga, Sangyeop'u aniden öne doğru itti. Dengesini kaybederken refleksle Juhee'ye zarar gelmemesi için onun elini tuttu, birlikte kenara çekildiler. Juhee önce şaşkınlıkla baktı ama Sangyeop'un eli sıcaktı; güven veren, sakinleştirici bir sıcaklık. Elini bırakmadı.

Birlikte kalabalığın içinden sıyrılarak daha sakin bir sokağa çıktıklarında, Sangyeop derin bir nefes aldı: “Şimdi biraz daha rahatız,” dedi ve Juhee’nin elini nazikçe bıraktı. O anda Juhee, elinin boş kalmasından doğan garip bir boşluğu fark etti. Sanki o sıcaklık gitmiş, yerine hafif bir özlem çökmüştü. Terminali karşılarında görünce ikisi de bir nebze rahatladı ama Juhee’nin içinde, ayrılığın yaklaşmakta olduğu gerçeğiyle karışık bir hüznü vardı.

Karşıdan karşıya geçip terminale vardıklarında vedalaşma vakti gelmişti. Juhee hafifçe başını eğerek teşekkür etti:

“Çok teşekkür ederim. Sayenizde yolu kolayca bulabildim.”

Zihninde, “Bu adamla burada yollarımız ayrılacak, bir daha görüşemeyeceğiz,” düşüncesi vardı. O sırada istemsizce iç çekti: “Eh...”

Sangyeop ona bakarak, “Biraz yorulmuş gibisiniz. Seul insanı gerçekten yorar. Ben de ne zaman gelsem aynı yorgunluğu hissederim. Belki de bu, Gyeonggi sakinlerinin yazgısıdır,” dedi ve gülümsedi.

“Demek siz de Gyeonggi’de oturuyorsunuz?”

“Evet, Seonam şehrinde,” dedi Sangyeop.

“Ne tesadüf... Ben de Haeju’da yaşıyorum.”

İki farklı şehir, Seul’ün tam zıt yönlerinde yer alıyordu. Aralarındaki mesafe yalnızca coğrafi değildi; sanki sembolik bir uzaklık da vardı. Bu düşünce, Juhee’nin içini belirsiz bir kederle doldurdu.

Tam o sırada cesaretini toplayarak, “Bugün bana çok yardımcı oldunuz. Size bir gün yemek ısmarlamak isterim,” dedi.

Sangyeop önce şaşırdı ama sonra gülümsedi. “O zaman kahveler benden,” dedi. İkisi de telefonlarını çıkardı. Juhee numarasını söyledi; Sangyeop, Juhee’nin telefonunu çaldırdı. Ekranda numaranın görünmesiyle birlikte Juhee’nin yüzünde bir sevinç ifadesi belirdi.

“Uygun olduğunuzda bana haber verin,” dedi Sangyeop.

“Olur,” dedi Juhee. Vedalaşıp otobüse bindi.

Yolculuk boyunca, kafede Sangyeop’la ilk göz göze geldikleri anı, terminalin önünde vedalaştıkları dakikayı ve aradaki her sahneyi bir film şeridi gibi gözünün önünden geçirdi. İlk gördüğünde Sangyeop ona çok da dikkat çekici gelmemişti. Ne yüzünde çarpıcı bir güzellik vardı ne de boyu uzundu. Ama biraz zaman geçince, o adamın içinde garip bir sıcaklık olduğunu fark etmişti. Özellikle kalabalığın içinde elini tuttuğu o an... Onun eliyle gelen güven duygusu, içini saran o sakinlik... Kolay kolay unutulacak gibi değildi.

O güne kadar bir erkeğin elini bu kadar uzun süre tutmuşluğu da yoktu. Otobüs, Haeju Terminali’ne ulaşana dek, zihninde yalnızca tek bir isim dönüp duruyordu: Sangyeop.

Juhee'yi terminalde bıraktıktan sonra Sangyeop planladığı gibi arkadaşlarıyla buluşmak üzere yola çıkamadı. Trafik inanılmaz ölçüde yoğundu, neredeyse adım atacak yer yoktu. Itaewon'a doğru yürürken Banpo Köprüsü civarına vardığında telefonu çaldı, arayan Jinseop'tu.

“Bugün buluşma işi yattı.”

“Ne demek yattı?” diye sordu Sangyeop, bir anlam verememişti.

“Bak dostum, şu an Itaewon'dayım ama ortam tam bir savaş alanı gibi. İnsanlar bayılıyor, bazılarına kalp masajı yapılıyor, ambulanslar bir o yana bir bu yana fırlıyor... Her yer kargaşa.”

“Ne diyorsun sen? Tam olarak ne oldu, anlayamıyorum.”

“Diyorum ki, burası tam anlamıyla cehenneme dönmüş durumda! Bugünlük buluşmayı unut gitsin. Buluşma iptal, iptal!”

Jinseop bunları söylerken arka planda çılgın siren sesleri yükseliyordu. “Sonra konuşuruz,” deyip apar topar telefonu kapattı.

Sangyeop hâlâ tam olarak ne olduğunu anlayamamıştı ama Jinseop'un panik dolu sesi onu tedirgin etmişti. Hemen yönünü değiştirdi ve geldiği yoldan Banpo Köprüsü'nü geçerek geri döndü. Arkadaşlarıyla buluşamayacak olmak elbette moral bozucuydu ama Juhee'yi terminale bırakmanın verdiği hafif yorgunlukla birlikte eve dönmenin daha iyi bir fikir olduğunu düşündü. Üstelik içinden bir ses, evde olmasının daha güvenli

olacağını söylüyordu. O gün, evinin sıcaklığı ona her zamankinden daha kıymetli gelmişti.

Yaklaşık bir saat sonra eve ulaştı. Duş alıp biraz rahatladıktan sonra salona geçtiğinde, anne ve babasını kanepede yan yana oturmuş halde, gözleri ekrana kilitlenmiş bir şekilde buldu. İkisi de adeta nefes almadan haberleri izliyordu.

“Ne izliyorsunuz?”

“Şuraya bak, oğlum. Yüzden fazla insan hayatını kaybetmiş. Böyle bir felaket olabilir mi? Akıl alır gibi değil...” dedi annesi, gözlerini ekrana kilitlemiş şekilde. Elleri dua edercesine kenetliydi, koltuğun ucunda zar zor oturuyordu.

Sangyeop ekranın köşesindeki kırmızı “SON DAKİKA” yazısını görünce adeta donakaldı. Soğuk bir ürpertiyle birlikte boğazı düğümlendi, kalbi hızla çarpmaya başladı. Jinseop’un telefonda ne anlatmak istediğini, ancak şimdi gerçekten kavrayabilmişti.

Bir anda bir şey hatırlamış gibi yerinden kalktı, odasına gidip masasındaki telefonunu alıp Jinseop’u aradı.

“Alo?”

“İyi misin? Diğer arkadaşlara bir şey olmadı, değil mi?” diye sordu nefes nefese. O gün toplamda beş kişi buluşacaktı.

“Merak etme, hepimiz iyiyiz,” dedi Jinseop.

“Oh...Şükürler olsun! Biri zarar görseydi gerçekten mahvolurdum. Bacaklarım hâlâ titriyor.”

“Hiç sorma. Neyse ki kimse tam olarak buluşma yerine ulaşamamış. O kadar kalabalıktı ki herkes yolda vazgeçmiş. Ben bile mesajla öğrendim olanları.”

“Ee, mesajla öğrendiğini söylüyorsun, sen neden gittin peki?”

“Ben zaten yakındaydım. Siren seslerini duyunca neler oluyor diye merak ettim, oraya yöneldim. Ama gittiğimde kendimi bir felaket filminin içinde buldum sanki. Sokakta yerde yatan onlarca insan... Böyle bir şeyi hayal bile edemezdin. Bir an

kendimi de onların arasında, yerde yatarken düşündüm. O kadar sarsıcıydı ki kelimelerle tarif edemem.”

Jinseop’un sesi hâlâ titriyordu; yaşadığı o kısa ama travmatik an, ses tonuna işlemişti adeta.

O günden sonra Jinseop, ay sonuna dek evden dışarı adımını atmadı. Biri arayıp bir şey sorduğunda hep aynı cevabı veriyordu: “Bana gelin.” Sangyeop da bir gün onu ziyarete gitti. Jinseop kapıyı eşofmanlar içinde, yorgun ama güler yüzlü açtı.

“Niye dışarıda buluşmadık? Sürekli evde olmaktan bunalıyor musun?”

Jinseop cevap vermedi.

“Bir şey mi oldu?” diye sordu Sangyeop tekrar.

Genelde çok konuşkan ve neşeli biri olan Jinseop’un bu sessiz hali Sangyeop’un dikkatinden kaçmamıştı. Normalde beş saniye bile susmadan konuşurdu. Şimdiyse bir cümleyi bile söylemekten kaçınıyordu. Bu tuhafliğa kayıtsız kalmak imkânsızdı.

“Hayır, sadece... dışarı çıkmak istemiyorum. Zaten üniversite açıldığında mecburen çıkacağım. O zamana kadar biraz böyle... sessizlik iyi geliyor.”

“Vay canına. Sessizlikle arası olmayan sen böyle diyorsan...”

O an Sangyeop, Jinseop’un yaşadığı travmanın hâlâ içten içe onu etkilediğini fark etti. Üzerine gitmedi, başka bir konu açmadı. Çünkü bazen susmak, birine verebileceğin en büyük destektir. Zaten televizyon karşısında gözyaşlarını tutamayan annesi bile günlerce konuşmamıştı. Böyle sarsıcı bir olay yaşayıp da hiçbir şey olmamış gibi davranmak mümkün değildi.

Jinseop yaşadıklarını unutamıyordu. Dışarı çıkmamak, onun kendi yöntemince yaşadığı bir yas süreciydi. Hayat zor olsa da yas tutmanın da devam etmenin de bir dengesi vardı. Jinseop bu şekilde kendi yas sürecini yaşıyordu.

Mart ayının gelişiyle Jinseop’un yavaş yavaş eski haline dönüyordu. Belki tam olarak aynı kişi değildi ama içinde daha sağlam bir direnç, daha olgun bir enerji vardı. Üniversitenin ilk

dönemi onun için yoğun geçti. Diğer çiftler gibi, o da sevgilisi S ile yeniden buluşmaya başlamıştı. Hayat bir şekilde kendi normaline dönüyordu. Herkes, kendi acısını içinde taşısa da, yeniden yaşamaya çabalamaktan başka çare olmadığını biliyordu.

Bir Mart günü Sangyeop, Seonam şehir hattında giden bir otobüste tesadüfen Jinseop ve kız arkadaşı S ile karşılaştı. Jinseop, S ile birlikte Seul'de sinemaya gittiklerini ve evlerine dönmekte olduklarını söyledi. O sırada S, önceki hafta Juhee'yi terminale götürdüğü için Sangyeop'a içten bir teşekkür etti.

O an Sangyeop'un yüzü donuklaştı. Juhee... Onu tamamen unuttuğunu fark etti. Ardından Juhee'nin kendisine bir ara ulaşacağını söylediği o sözler geldi aklına. Juhee ona bir ara yemek ısmarlamak istediğini söylemişti. Ama o günden sonra Juhee'den tek bir haber bile gelmemişti. Ne bir telefon ne bir mesaj... Her ne kadar kendi de Juhee'yi unutmuş olsa da düşündükçe içini bir kırgınlık kapladı, nedensiz bir burukluk çöktü içine.

“Ha evet, arkadaşın nasıl, iyi mi?”

Aslında adını çok iyi bildiği halde, nedense ondan “arkadaş” diye bahsetmişti. Bu durum hemen dikkatini çekti, kendi kendine içerledi. Kafasından böyle küçük oyunlara giriştiği, isim anmaktan kaçındığı ve biraz da alınmış gibi davrandığı için kendine kızdı. Bu tür hesapları yaparken davranışlarını hem gereksiz hem de çocuksu buldu.

“Ah, Juhee mi? Şey... aslında... Juhee'nin evde bazı işleri vardı da bu aralar biraz yoğundu.”

“Ne demek şimdi bu? Kötü bir şey mi oldu yoksa?” diye sordu Sangyeop.

“Doğrusu... Görüşmemizden birkaç gün sonra babası trafik kazasında hayatını kaybetti. Her şey öyle hızlı ve ani gelişti ki cenaze işlerini hallettikten sonra bile uzun süre toparlanamadı. Şimdilerde okuldan çıkar çıkmaz eve gidiyor. Ben de sadece telefonda konuşabiliyorum onunla, başka türlü pek ulaşmak mümkün olmuyor.”

Sangyeop bir an yüzünün yandığını hissetti. Oysa böyle bir durumu bilmeden, sırf mesaj atmadı diye ona kırılmıştı. O an kendinden utanır gibi oldu.

O akşam eve döndüğünde, bir süre boyunca telefon rehberine bakıp durdu. Gözleri Juhee'nin ismini bulduğunda, bir an parmağı arama tuşunun üstünde asılı kaldı. Tam aramak üzereydi ki duraksadı. Acaba aniden arasa, Juhee bunu, "Yemek ısmarla da konuşalım," gibi bir şey mi sanırdı? Bu düşünce onu huzursuz etti. Ayrıca böyle bir telefon konuşması, içinde tuhaf ve yapay bir his bırakacaktı sanki. Babasının vefatıyla ilgili olarak birkaç kelimeyle baş sağlığı dilemek isterdi elbette. En azından içinden öyle geliyordu. Ama sonra, *belki de yollar yalnızca çok kısa bir süreliğine kesişmişti, hepsi bu kadardı,* diye düşündü ve telefonu aramadan sessizce bıraktı.

Sangyeop'la tanıştıktan sonra Juhee ne zaman fırsat bulsa ona nasıl yemek teklif edeceğini düşünerek günlerini geçiriyordu. Perşembe günü geldiğinde, hafta sonu için Sangyeop'u arayıp birlikte yemek yemeyi önermeyi planlamıştı. Bu kararı vermesi bir yandan içini heyecanla doldururken, diğer yandan beklenmedik bir huzursuzluk yaratmıştı. O günden itibaren dikkati dağılmıştı; kitap okumaya çalıştığında, kelimeler bulanıklaşıyor, satırlar birbirine giriyor, hiçbir cümle zihnine yerleşmiyordu. Sabahı zar zor geçirdi, dakikalar ağır ilerliyordu. Derin nefesler aldı, titreyen ellerini kontrol altına almaya çalıştı ve nihayetinde cesaretini toplayarak telefonunu eline aldı. Sangyeop'u arayacaktı.

Tam o anda telefonu şiddetle titremeye başladı.

Juhee bir anlığına öyle irkildi ki ufak bir çığlık attı. Ekranda tanımadığı bir numara vardı. Büyük ihtimalle sigorta ya da anket araması için arandığını düşünerek telefonu açtı. Eğer karşıdaki kişi *sigorta* derse hemen kapatacaktı.

"Alo?"

"Alo, Jeon Juhee Hanım'la mı görüşüyorum?"

"Evet, benim. Buyurun?"

"Burası Haeju Hastanesi Acil Servisi."

"Hastane mi? Ne dediniz?"

“Juhee Hanım, anneniz ve babanız trafik kazası geçirdi. Şu anda Haeju Hastanesi’nin acil servisindeler. Anneniz, özellikle sizi aramamızı istedi.”

“Trafik kazası mı dediniz?”

Juhee bu kelimeleri duyduğu anda sanki dünyası dondu. Vücudu kaskatı kesildi, kalbi öyle şiddetli çarpmaya başladı ki sanki göğsünden dışarı fırlayacaktı.

“Anneme ve babama bir şey mi oldu? Durumları ciddi mi?”

“Endişelenmeyin lütfen. Şu an için sadece bazı yaralanmalar, ufak tefek ezikler ve çürükler söz konusu. Durumları ağır değil.”

Bu sözler Juhee’ye bir nebze de olsa rahatlık verdi.

Güm güm atan kalbiyle hastaneye ulaştığında, acil servisin girişinden içeri adımını attı. Tam o anda tanıdık bir ses, adını seslenerek yankılandı: “Juhee!” Başını hızla o yöne çevirdi. Karşısında, alnında bandaj olan annesi, elini kaldırmış ona doğru gülümsüyordu.

“Anne! Ne oldu size? Kötü mü yaralandınız? Babam nerede?”

“Sakin ol canım, sesini alçalt. Biri duysa ölüm döşeğindeyiz sanır. Önce gel şuraya otur, biraz nefeslen.”

Annesi, hastane yatağının yanındaki plastik sandalyeyi işaret etti. Juhee sandalyeye oturduğunda, annesi konuşmaya devam etti:

“Karşı yönden gelen bir araba, yola düşmüş strafor kutusundan kaçmak isterken orta şeridi geçip doğrudan bizim arabaya çarptı. Çarpışmanın etkisiyle biraz sarsıldık tabii ama baban da ben de iyiyiz, sadece birkaç ezik ve çürük var. Araba da çok hasar görmemiş. İki araç da yavaş gidiyordu, o yüzden bu kadarla atlattık. Daha hızlı olsaydık... gerçekten büyük bir felaket olabilirdi.”

“Peki ya babam nerede?” Acil serviste yalnızca Juhee’nin annesi vardı, babası ortalarda görünmüyordu.

“Baban kafasını biraz sert çarptı, bir şey çıkmaz muhtemelen ama yine de tedbirli olmak istediler, beyin tomografisi çekiyorlar şimdi. Az önce yukarı çıktı, birazdan gelir. Aa bak, işte geliyor.”

Juhee girişe doğru başını çevirdiğinde, babası ona doğru kocaman bir gülümsemeyle yürüyordu.

“Juhee, geldin demek. Korkmuşsundur. Ama gerçekten, endişelenecek bir şey yok.” Babasının sesindeki sakinlik ve yüzündeki tebessüm, Juhee’nin içine sıcaklık gibi yayıldı.

O anda babası yanına gelip sırtını okşadı. Juhee, tüm vücudundaki gerginliğin boşaldığını hissetti. Dizlerinin bağı çözülmüş gibi oldu ve neredeyse oturduğu yere yığıldı. Ailesini gözleriyle sağ salim görmek, içinde biriken o ağır endişeyi bir nebze olsun hafifletmişti. Babasının tomografi sonucu ertesi gün çıkacaktı. Juhee ve ailesi acil servisten çıkıp bir taksiye binerek evlerine döndüler.

Eve vardıklarında saat öğleden sonra dörde geliyordu. Juhee’nin anne ve babası, rahat kıyafetler giymek için yatak odasına geçti. Bir süre sonra yalnızca annesi dışarı çıktı.

“Baban yorgunmuş, biraz uyuyacakmış,” dedi.

“Sen de biraz dinlensen iyi olur, anne. Eminim çok korkmuşsundur.”

“Acilde biraz uzanmıştım, şimdi daha iyiyim,” dedi annesi.

Juhee de o günün stresi ve gerilimiyle kendini son derece tükenmiş hissediyordu. Odasına geçti, kendini yatağa bıraktı, yorgunu boynuna kadar çekti. Uykuya dalmaya çalışırken, az önce yaşadığı o anı hatırladı. Tam Sangyeop’u arayacakken, hastaneden gelen o beklenmedik telefonla planları dağılmıştı. Gözleri hâlâ yarı kapalıyken kalkıp masanın üzerindeki telefonunu aldı ve tekrar yatağa uzandı. Rehberde “Cha Sangyeop” adını buldu. Ekranı bir süre baktıktan sonra, “Yarın ararım,” diye düşündü. Ardından telefonu kenara koyup gözlerini kapadı. O düşünceyle tatlı bir uykuya sürüklendi.

Juhee uyandığında hava kararmıştı. Telefonunu bulup saate baktığında saat yediyi geçmişti. Yataktan kalktı, odanın kapısını açtı ve salona çıktı. Annesi mutfakta akşam yemeğini hazırlıyordu.

“Sanırım farkında olmadan uyuyakalmışım,” dedi Juhee mutfağa girerken.

“Sen de çok yoruldu tabii. Ama baban hâlâ uyanmadı. Onu kaldırayım da biraz yemek yesin, sonra tekrar yatar,” dedi annesi ve yatak odasına doğru yöneldi. Juhee ise sofrayı hazırlamak için yemek masasının üzerine çatal ve kaşıkları yerleştirmeye başladı. Tam o sırada, annesi yatak odasından telaşla seslendi:

“Juhee! Juhee!”

Her zaman sakin olan annesinin birden bire bu kadar panikle seslenmesi Juhee’yi dehşete düşürdü. Hemen yatak odasına koştu. Annesi, bilincini kaybetmiş halde yatan babasını sarsarak uyandırmaya çalışıyordu. Yüzü kireç gibi bembeyazdı, elleri korkudan titriyordu. Aklına en kötü ihtimaller gelmişti. Çok geçmeden Juhee’nin babası ambulansa bindirilerek yeniden Haeju Hastanesi’nin acil servisine kaldırıldı. O sırada sabah çekilmiş beyin tomografisi incelendi ve kanama fark edildi. Acil olarak ameliyata alındı. Ama ne yazık ki, tüm çabalara rağmen bir daha gözlerini açamadı.

O gün, Juhee’nin hayatında bir kırılma noktasıydı. Eğer sabah yapılan tomografi sonucu hemen değerlendirilip müdahale edilseydi, belki de babası hâlâ hayatta olabilirdi. Onu eve göndermek, hastane için ağır bir sorumluluk doğuruyordu. Bu nedenle, cenazenin ardından hem yıpratıcı hem de kaçınılmaz, zorlayıcı bir dava süreci onları bekliyordu.

Neyse ki cenazeden üç ay sonra Juhee’nin annesi hastaneyle uzlaşma yolunu seçti ve yıpratıcı bir dava süreci yaşanmadı. Bu hızlı uzlaşmanın nedeni, davayı kazansalar bile ailenin iç huzurunun geri gelmeyecek olmasıydı. Juhee’nin annesi, vefat eden eşini huzur içinde uğurlamak, geçmişin acısını daha da

büyütmemek istiyordu. Aynı zamanda, kocasının da onların hayata tutunmasını izlemek isteyeceğine inanıyordu.

Yıl sonuna doğru, Juhee ve annesi Haeju'daki eski evlerini satarak Seul'ün kuzey kesiminde yer alan küçük bir apartman dairesine taşındı. Annesi, aşçı bir arkadaşıyla birlikte evden yürüttükleri özel yemek servisi işine girişti. Siparişler arttıkça yoğunluk da artmış, annesi sabahtan akşama kadar mutfaktan çıkamaz olmuştu.

Juhee ise üniversite birinci sınıfı öylesine geçirdiğini düşünerek geleceği hakkında kafa yormaya başladı. Zaten lise yıllarındayken de ne istediğine dair net bir fikri olmamıştı; hedefi belirsiz, planı eksikti. Ne okumak istediğinden emin değildi. Rehber öğretmeniyle yaptığı uzun görüşmelerin ardından, Kore Dili ve Edebiyatı bölümüne kaydolmaya karar verdi. Bu kararı alırken, sınavda en yüksek puanı aldığı dersin edebiyat olması ona mantıklı gelmişti. Zaten tanıdık ve yabancılik çekmeyeceği bir alan gibi görünüyordu. "İdare ederim," demişti içinden.

Ama üniversiteye başladıktan sonra da bölüme ilgisini yitirdi.

Derslerine tutkuyla bağlı olan arkadaşlarını gördükçe kendini boşlukta hissediyor; kampüs koridorlarında, derslikler arasında başıboş dolaşıyordu. İçinde tarifsiz bir eksiklik, belirsiz bir huzursuzluk vardı. O duygularla baş etmeye çalışırken bir gün, tesadüfen denk geldiği bazı psikoloji temalı YouTube videoları dikkatini çekti. İzledikçe zihninde daha önce açılmamış bir pencere aralandı sanki. Videolarda anlatılanlar, kendi iç dünyasını da sorgulamasına önayak oldu. Sonunda karar verdi: Başka bir üniversitenin psikoloji bölümüne yatay geçiş yapacaktı. Geçiş yaptığı okul, Sangyeop'un da okuduğu üniversiteydi. Juhee, onun o okulda okuduğunu biliyordu ama hangi bölüme gittiğini hiç öğrenmemişti. Yatay geçiş yaptığı ilk gün, öğrenci işlerinin önünde beklerken birden karşısında Sangyeop'u gördü. Donup kaldı. Aynı bölümde olduklarını o an öğrenmişti. Ancak Sangyeop, görünüşe göre onu tanımamıştı. Juhee ise onu ilk bakışta tanımıştı.

Aradan bir yıl geçmişti, Sangyeop'un yüzü artık zihninde bulanıklaşmıştı. Ama o yüzü o kadar çok hayal etmişti ki uzaktan görür görmez eski anılar gözlerinin önünde netleşiverdi.

“Şey... Acaba... Beni hatırlıyor musun?”

Juhee, onu tekrar gördüğü için o kadar mutlu olmuştu ki, cesurca önüne geçip söze başladı. Ama heyecanı ağır bastı, sesi hafifçe titredi. Sangyeop, aniden karşısına çıkıp kendisini tanıyıp tanımadığını soran bu genç kıza dikkatle baktı. Juhee'yle göz göze geldiği anda Juhee'nin yüzü kızarıverdi.

“Ah... Yoksa... Sevgililer gününde...”

Sangyeop, Juhee'yi şaşırtıcı bir şekilde hatırlamıştı. Onun sandığından daha çabuk hatırlanmış olmak, Juhee'nin kalbinde gizli bir sevinç kıvılcımı yarattı. “Belki de beni zaman zaman düşünmüştür,” diye geçirdi içinden. Bu düşünce Juhee'nin kalbinde hafif bir umut ışığı yaktı. Bu karşılaşmadan sonra arkadaş oldular. Juhee sakladığı duyguları dürüstçe açtı ve aralarındaki ilişki yavaş yavaş bir sevgililiğe dönüştü.

Okul arkadaşları, hatta üst ve alt sınıflardaki öğrenciler bile onları örnek bir kampüs çifti olarak görüp imreniyordu. Yine de arada bir tartışıyorlardı. Tartışmaların kaynağı çoğunlukla Juhee'ydi. Onun, Sangyeop'un hayatının her anını kontrol etmeye çalışması, ilişkilerinde baskı yaratıyordu. Juhee, farkında olmadan, hayatını kaybeden babasının yerini Sangyeop'la doldurmuş, ona aşırı derecede bağlanmıştı. Sangyeop'un programındaki her ayrıntıyı bilmeden rahat edemiyor, bu kontrol hissi olmadan kendini güvende hissedemiyordu. Ama bu durum, zamanla Sangyeop'u boğmaya başlamıştı.

Ona bu konuda bir şey söylediğinde Juhee genellikle, “Seni çok sevdiğim için böyle davranıyorum,” diyerek kendini açıklıyor ve bir dahaki sefere dikkat edeceğini söylüyordu.

Bu tür olaylar tekrarlandıkça Sangyeop birkaç kez ayrılmak istediğini dile getirmişti. Juhee ise her seferinde geri adım atı-

yor, özür diliyor, kendine çekidüzen vereceğine söz veriyordu. Sangyeop ise yumuşak huylu ve çatışmadan kaçınan biri olduğu için Juhee'nin mahcup haline kayıtsız kalamıyor, sonunda barışıyorlardı. İkili bu şekilde inişli çıkışlı bir ilişkiyle yirmili yaşlarını geçirdi.

Ama otuzlarına geldiklerinde Juhee'nin tavrı tamamen değişti. Artık Sangyeop'a karşı daha anlayışlıydı. Daha önce günün her saati arayıp nerede olduğunu, kimlerle görüştüğünü, ne yaptığını öğrenmeden rahat edemeyen Juhee, otuz yaşına bastığında bir anda bu alışkanlıklarından vazgeçmişti. Başlarda Sangyeop bu değişikliğe hem şaşırmış hem de büyülenmişti. Neredeyse on yıl geçmişti; ilişkinin artık sıradanlaşması gerekirdi belki ama Juhee'deki bu dönüşüm onu tarifsiz şekilde mutlu ediyordu. Yirmili yaşlarda Juhee ona yaklaşan kişiydi; şimdiyse Sangyeop, Juhee'yi kovalıyordu. "Keşke yirmili yaşlarımızda da böyle olabilseydik," diye düşünürken içi sızlıyordu. Otuzlarına geldiklerinde, bir an bile ayrı kalmak istemiyor, sadece birbirlerine bakmak bile yetiyordu. Gözlerinden sevgi akıyor, aralarındaki bağ büyümlü bir hal alıyordu. Daha fazla görüşmek için işlerini bile değiştirmişlerdi. Yaklaşık iki yıl boyunca, gerçek anlamda dolu dolu bir ilişki yaşadılar ve sonunda otuz iki yaşında evlendiler. Ama evliliklerinden üç ay kadar sonra, Juhee tekrar eski haline dönmeye başladı. Sanki büyü bozulmuştu. Yine Sangyeop'un her şeyine karışmaya başlamıştı.

Sangyeop, Juhee'yi sevdiği için elinden geldiğince ona uyum sağlamaya çalıştı. Ancak ne yaparsa yapsın Juhee'nin tavırları değişmiyordu, aksine daha da yoğunlaşıyordu. Sangyeop, Juhee'ye hâlâ sevgi duyuyordu ama bu durumdan ötürü onun adına üzülüyordu çünkü Juhee'nin bu hali kendisini de yıpratıyordu. Juhee de kendine kızıyor, artık böyle davranmak istemiyordu ama elinde olmadan yine Sangyeop'u kontrol etmeye başlıyordu. Kendi içinden çıkamadığı bu hal, onu derinden yoruyordu. Nihayetinde boşanmayı ilk isteyen Juhee oldu.

“Ben sevgiye layık biri değilim,” diyerek kendi özgürlüğü için ayrılmaları gerektiğini söyledi. Sangyeop’a, “Eğer beni gerçekten seviyorsan, bırak gideyim,” dedi. Juhee’nin bu halini gören Sangyeop boşanmayı kabul etti. Böylece evliliklerinin üçüncü yılında yollarını ayırdılar. Juhee hep kendini suçladı. Sangyeop’u mutsuz edenin kendisi olduğunu düşündü ve ona karşı hep mahcup hissetti. Sangyeop ise Juhee için endişelense de elinden gelen her şeyi yaptığını bildiği için artık içinde pişmanlık kalmamıştı. Arkadaşları ayrılık nedenlerini sadece “karakter uyumsuzluğu” olarak yorumladı.

Sangyeop, danışmanlık merkezindeki masasına oturmuş, internet üzerinden iş ilanı veriyordu. Sojeong'un önerdiği gibi yalnızca internete ilan bırakmakla yetinmedi, merkeze gelen danışanların görebileceği bir duyuru da hazırlamak istiyordu. Word dosyasında özenle yazdığı ilan metnini A4 kâğıda bastı, birazdan başlayacak 14.00 seansından önce binanın girişine asmayı planladı. Çıktı aldığı kâğıdı ve bandı eline alarak alt kata indi. Girişteki cam kapıya, tam göz hizasına ilanı dikkatlice yapıştırdı. Sonra birkaç adım geri çekilip yazının görünürlüğünü kontrol etti. Yaptığı işi dikkatle inceledi. "Yazı puntosunu biraz daha büyük mü yapsaydım acaba?" diye söylendi kendi kendine.

"Bence gayet okunuyor," diye bir ses duyuldu. Sangyeop, beklemediği bu yanıt karşısında irkilerek başını çevirdi.

"Ah, Hansol Hanım!" 14.00 randevusu olan Lee Hansol'du.

"Merhaba hocam. Danışmanlık merkezine yeni eleman mı arıyorsunuz?"

"Ah, evet. Seanslar sırasında telefona bakamıyorum, bazen gelen danışanlar da içerideki seans bitene kadar yalnız beklemek zorunda kalıyorlar... Böyle böyle boşluklar oluşuyor işte."

"Yalnız çalışmak zor oluyordur."

"Benim için zor değil de... gelen insanları bekletmek hoşuma gitmiyor. Hadi, çıkalım yukarı." Sangyeop ilanı elinin tersiyle

hafifçe düzelttikten sonra merdivenlere yöneldi. Hansol da onu takip etti.

Lee Hansol, yirmi üç yaşındaydı ve Seul'deki bir kadın üniversitesinde üçüncü sınıfa kadar gelmişti. Ancak ilk dönem sonunda okula ara vermeye karar vermişti. Güney Kore'nin güneyindeki bir şehirden Seul'e gelmişti ve bugüne kadar hep okulun yurdunda kalmıştı. Ama kayıt dondurduktan sonra yurttan ayrılmak zorunda kalmış, kalacak yeri olmayınca Seonam'da yalnız yaşayan teyzesine sığınmıştı. Teyzesi, "Okula yeniden dönene kadar benimle kalabilirsin," demişti hiç düşünmeden.

"Bir kadın, bir erkeğe ihtiyaç duymadan istediği her şeyi yaparak mutlu yaşayabilir. Bunu kanıtlamak için ben de dimdik durup tek başıma yürüyorum."

Bu, Hansol'un bekâr kalmayı tercih eden teyzesinin sabahları yoga matının üstünde bağdaş kurup tekrar ettiği mantrasıydı. Bir keresinde Hansol, bu mantrayı işitip gülererek şöyle demişti:

"Bunu kanıtlamak için kendini bu kadar yormaya gerek var mı?" Elbette sadece bir espriydi ama teyzesi hiçbir şey anlamamış gibi ona bakmış, ardından iç çekerek başını iki yana sallamıştı.

"Yani demek istiyorum ki sevgili yeğenim, kendine yetmeyi öğren. Erkek milleti olmadan da kendi ayaklarının üzerinde dur!"

Hansol başını eğip hafifçe gülümsedi. Ardından alayla karışık bir merakla sordu:

"Yoksa teyze bir erkek yüzünden mi böyle oldun sen? Yani, kadınlar illa yalnız olmak zorunda değil ki. Biriyle mutlu da olabilirler, öyle değil mi?" Bu sözlerin ağzından çıktığını fark ettiğinde iş işten geçmişti. Dudaklarını sıkıp göz ucuyla teyzesine baktı. Teyzesinin gözlerinde kısa bir kırgınlık parladı. Adeta, "Neden durduk yere canımı acıtıyorsun?" diyordu.

"Ah! Sanırım pot kırdım. Özür dilerim, teyze."

"Canımı yeğenim... Başkalarının gözünde nasıl görüldüğünü fazla düşünme. İçinden geldiği gibi yaşa, tamam mı?"

"Teyze, bu şimdi övgü mü, yoksa laf mı atıyorsun?"

“Elbette övgü. Ben senin kadar içten olamadım. Az önceki o içtenliğin... biraz kıskandırdı beni.”

“Ama anlamıyorum, neden senin yanında bu kadar rahat konuşabiliyorum da dışarıda hep çekingen davranıyorum? Herkes senin gibi olsa dünya ne kadar kolay olurdu... Belki de senin yanında fazla rahatım?”

“Yoksa bana ‘kolay lokma’ demeye mi çalışıyorsun?”

“Olabilir mi acaba?”

“Yavrum Lee Hansol! Azıcık sus artık.”

“Tamam, tamam! Şaka yapıyorum.”

“Hiç inandırıcı değilsin.”

Hansol, teyzesiyle çok iyi anlaşıyordu. Ortaokuldayken teyzesi bir anda Seul'deki hayatını bırakıp Hansol'un ailesinin yanına taşınmıştı. Hansol o zamanlar neden geldiklerini anlamamıştı. Ancak üniversiteye geçtiğinde annesinden öğrenmişti: Teyzesi, sevdiği adamla yaşadığı büyük bir ayrılığın ardından toparlanmak için zamana ihtiyaç duymuştu. Hansol'un bildiği kadarıyla, teyzesi o ayrılıktan sonra bir daha kimseyle birlikte olmamıştı. O büyük aşktan geriye, bir gurur kırıntısı ve içinde bir boşluk kalmıştı. Hansol bazen ona imreniyor, bazen de nedensizce üzülüyordu. O dönemde, Hansol için teyzesiyle aynı odayı paylaşmak çok özeldi. Tam ergenlik çağındaydı. Teyzesine içini döktükçe yükü hafifliyor, duygularına isim bulabiliyordu. Bir yıl boyunca aynı odayı paylaşmaları aralarında güçlü bir bağ oluşturmuştu. Teyzesi tekrar Seul'e taşınsa da Hansol ona hayatında olan biteni en küçük ayrıntısına kadar hâlâ anlatıyordu.

Teyzesi Seul'e döndükten bir yıl sonra, hiçbir tanıdığı olmayan Seonam şehrine taşınarak bir resim atölyesi açtı. Sonradan Hansol'un aklına, belki de o şehri seçmesinin sebebinin, teyzesini “yalnız yürümeye” mecbur bırakan adamın orada yaşıyor olması olabileceği düşüncesi geldi. Teyzesine bunu dolaylı yoldan sormayı düşündü ama bu, zor iyileşmiş bir yarayı deşmek gibi

hissettirdiği için, teyzesinden böyle bir konu açılmadıkça kendisi de sormamaya karar verdi.

Hansol'un babası bir ilkokul müdürüydü ve kızı Hansol'a karşı oldukça sert davranan, disiplinli biriydi. Kendi itibarına büyük önem verirdi, Hansol'un toplum içinde daima düzgün davranmasını beklerdi. Bu sıkıcı öğütleri neredeyse her akşam yemeğinde, "sofra terbiyesi" adı altında aynı kelimelerle tekrar ederdi. Hansol ergenliğinde evdeki boğucu atmosferden kaçma arzusu duymuş ama teyzesi sayesinde bu dönemi fazla sarsılmadan atlatabilmişti.

Kırk yaşına yeni girmiş teyzesi, Seonam'da oldukça geniş bir resim atölyesi işletiyordu. Hansol, teyzesinin evinde kaldığı sürede zaman zaman bu atölyede ona yardım ediyor, elinden geldiğince destek olmaya çalışıyordu. Teyzesine hem kalpten bir minnettarlık duyuyordu hem de bedelsiz şekilde yanında kalıyor olmanın getirdiği yükü, üzerindeki ağırlığı biraz olsun hafifletmek istiyordu. Ancak dürüst olmak gerekirse, yaptığı işler çok da işe yarar şeyler değildi; genellikle sadece ortalığı temizliyor ya da boya fırçaları ve kırtasiye malzemelerini bir düzene koymakla ilgileniyordu. Her ay ailesinden harçlık alıyordu. Ama bu süreçte kendi geçimini sağlamak istediğinden ailesinden daha fazla para göndermemelerini rica etmişti. Bunun üzerine, bir kilise tarafından yürütülen, ders saatlerinden sonra düzenlenen bir eğitim programında çalışmaya başlamıştı.

Bu program kapsamında, maddi durumu özel ders almaya yetmeyen çocuklara okul derslerinde yardımcı oluyordu. İş yükü oldukça hafifti; hafta sonları da dahil olmak üzere, haftada yalnızca üç gün çalışması yeterli oluyordu. Boş zamanlarındaysa oturduğu semte yakın halk kütüphanesine gidiyor, kitap okuyup yazılarını yazmaya zaman ayırıyordu. Hansol edebiyat fakültesinde okuyordu ama kaydını dondurmuydu. Görünürdeki sebep, daha çok yazı yazmak için vakit bulmak ve bir gün önemli edebiyat yarışmalarına katılabilmektir. Fakat gerçekte bunun arkasında yatan asıl neden, gittikçe ağırlaşan ve hayatı-

nı etkileyen panik ataklarıydı. Topluluk karşısında bir sunum yapması gerektiğinde göğsünün sol tarafında sancı hissediyor, kalbinin atışları kulaklarında güçlü şekilde yankılanıyor, parmakları kasılıyor, tüm vücudu gerilip taş gibi kesiliyordu. Başta bunun gelip geçici bir şey olduğunu düşünmüştü; fakat zaman ilerledikçe bu belirtiler daha da yoğunlaşmaya ve yaşam kalitesini etkilemeye başlamıştı.

Kalabalık önünde konuşması gereken durumlarda ya tamamen kaçıyor ya da konuşmamayı tercih ediyordu. Yaşı genç olmasına rağmen iyice içine kapanmış, insanlardan uzaklaşmaya ve yalnızlaşmaya başlamıştı. “Ben mutluyum,” diyebileceği bir ruh halinden her geçen gün daha da uzaklaşıyordu. Neyse ki, teyzesinin yanında geçirdiği bu dönem sayesinde biraz olsun toparlanmıştı. Üniversiteye giderken bir dönem ilaç tedavisi görmüştü ama okul kaydını dondurduktan sonra ilaçlarını da bırakmıştı.

Atölyeden dönen teyzesi onu görünce aniden sordu:

“Profesyonel anlamda psikolojik danışmanlık almayı düşündün mü hiç?”

Hansol tam da o sırada salonun ortasında biriken çamaşırları katlıyordu. Teyzesine anlaşılmaz bir yüz ifadesiyle baktı:

“Durup dururken bu soru da nereden çıktı şimdi?”

“Tanıdığım bir veli var, yakında pazarda bir *tteok* kafe açacakmış.”

“Ee, *tteok* kafeyle psikolojik danışmanlığın ne ilgisi var? Yoksa kafede danışmanlık da mı veriyorlar?”

“Hayır hayır, öyle bir şey değil. O velinin kuzeni aynı binanın ikinci katında bir psikolojik tedavi merkezi kuruyormuş. Daha önce Seul’de böyle bir merkezde çalışmış; şimdi kendi yerini açmak istiyormuş.”

“Yani bu danışman bir erkek, doğru mu anladım?”

“Evet, bir erkek danışman. Bu seni rahatsız eder mi?”

“Yok, öyle değil... Sadece, daha önce hastanede görüştüğüm psikiyatrist kadın olduğu için biraz garipsedim, hepsi bu.”

“Bir dene istersen. Beğenmezsen ya da iyi hissetmezsen bırakırsın. Mecburiyet gibi hissetme, olur mu?”

“Ne düşünüyorsun teyze, gitsem mi gerçekten?”

“Farklı insanlarla tanışmak, senin için iyi olur. Yeni şeyler öğrenirsin.”

“Sanırım haklısın. Tamam, bir görüşeyim en azından.”

Birkaç gün sonra Hansol, Yaralı Kalpler Tedavi Merkezi'ne gittiğinde kapıdaki tabelayı görünce hafifçe güldü.

“Yaralı Kalpler Tedavi Merkezi mi? Danışmanlık merkezlerinin ismi genelde ‘huzur’, ‘umut’, ‘gökyüzü’, ‘göl’ gibi şeyler olur. Bu isim biraz fazla hüznünlü değil mi?” Danışmanı merak etmeye başlamıştı. İçeri girerken aklında hâlâ bu isim dönüp duruyordu. Sangyeop’la karşılıklı oturduklarında “yaralı kalpler” ifadesi aklına geldi ve istemsizce yine gülümsedi.

“Ah, özür dilerim. Aklıma başka bir şey geldi de.” Kendini garip hisseden Hansol, omuzlarını silkip mahcup bir ifadeyle açıkladı. Sangyeop da onunla birlikte omuzlarını silkti.

“Güldüyseniz ne güzel. Neye güldüğünüzü bilmiyorum ama dilerim ki hayatınızda bol bol gülebileceğiniz, sizi rahatlatacak nice anlarınız olur.”

“Doğru diyorsunuz. Gülmek güzeldir... He he.” Hansol önce biraz utanmıştı ama Sangyeop’un sözleri içini rahatlattı.

Seans böylece başlamış oldu, Hansol yaşadıklarını açık açık anlatmaya başladı.

Başta erkek danışmanla konuşmanın rahatsız edici olacağını düşünse de beklediğinden çok daha rahat hissediyordu. O kadar ki on günde bir düzenli seans almaya karar verip danışmanlık merkezinden ayrıldı.

Sangyeop, onun edebiyat öğrencisi olduğunu duyunca bir öneride bulundu:

“Yazmayı seviyorsanız, kendinize bir tür otobiyografi yazmayı denerseniz nasıl olur?”

“Otobiyografi mi? Yani bu yaşta mı? Genelde insanlar yaşlanınca yazar...”

“Genellikle öyle olabilir ama kesin bir kural yok. Otobiyografi yazmak için yaşlı olmak zorunda değilsiniz. Şu an sadece hayatınızın bir kesitini yazmayı deneyebilirsiniz. Sizinkisi geçmişe kısa bir bakış gibi olur. Hatta illa otobiyografi olması da şart değil. Kurgusal bir karakter üzerinden yazacağınız yarı otobiyografik bir roman da olabilir. Biçimi tamamen size kalmış. Kendinizi ifade etmeye başladıkça hem içinizi daha iyi tanırırsınız hem de bu duygularla başa çıkmanız kolaylaşır. Ne dersiniz?”

Hansol bu fikri çok beğenmişti. Yavaşça başını salladı ve hangi biçimde yazacağını düşünmeye başladı.

“Bence de iyi olur. Nasıl bir şey yazacağıma biraz kafa yormam gerekecek.”

“Kim bilir,” dedi Sangyeop gülümseyerek, “belki yazdığınız metinle bir edebiyat ödülü alır ve bahar dönemi hikâye yarışmalarına katılırsınız.”

“Bir taşla iki kuş yani!” dedi Hansol gözlerini kocaman açarak. Hansol’un esprisi üzerine Sangyeop az önce yudumladığı çayı istemsizce püskürttü. Karşısında oturan Hansol’un yüzüne ince damlalar sıçradı. Hansol refleksiyle yerinden kalktı.

“Ah, çok özür dilerim!” dedi Sangyeop. Hemen yanındaki kâğıt mendillerden birkaçını çekip Hansol’a uzattı. Hansol yüzünü silerken gülmeye başladı.

“Cildim de kurumuştu. Biraz nemlendi, fena mı!”

“Ha?” Sangyeop da onun cevabına gülmeden edemedi.

“Gerçekten ilginç bir mizah anlayışınız var. Az önce söylediğiniz şeyi hiç beklemiyordum.”

O günkü g r   meden sonra Hansol, çocukluğundan itibaren yaşadıklarını kurgusal bir karakter üzerinden anlatmaya başladı. Yazdı ı metin, kurgusal bir karakter üzerinden ilerleyen, oto-biyografik bir roman bi inindeydi.

Hafta sonu sona ermiş, pazartesi sabahı şehir içi bir otobüs pazardaki durakta durmuştu. Otobüsten inen kişi, ince montu ve atkısız, eldivensiz haliyle Sangyeop'tu. Hafta sonu boyunca hava oldukça yumuşak geçtiği için kış boyunca eksik etmediği atkı ve eldivenleri evde bırakmış, kalın kaban yerine daha hafif bir mont giymeyi tercih etmişti. Ancak otobüsten iner inmez bir an için fazla iyimser davrandığını anladı. Rüzgâr beklediğinden serin esiyordu.

Biraz ilerideki ev yemekleri lokantasının önünden geçerken, dükkân sahibi dışarı çıkıp Sangyeop'a seslendi:

“İşe mi gidiyorsunuz? Hava birdenbire çok soğudu.”

“Evet. Gerçekten öyle. Kolay gelsin,” dedi Sangyeop.

“Sana da kolay gelsin, genç delikanlı!”

‘Genç delikanlı mı? Aslında genç değilim ama...’ Bu hitap Sangyeop’un hoşuna gitmişti. Kendi kendine gülümsedi. Pazara doğru yürürken adımları hafifti. Bu yalnızca ‘genç’ denmesinden dolayı değil, aynı zamanda o gün işe başlayacak yardımcısını düşündüğü içindi. O kişi Hansol’du.

Cuma günü, Sangyeop danışmanlık merkezinin camına iş ilanı asarken Hansol bunu fark edince başvurup başvuramayacağını sormuştu. Sangyeop her ne kadar sadece yarı zamanlı bir iş olsa da danışanını çalışan olarak almak konusunda tereddüt etmişti. Ama Hansol’un neşeli ve biraz da özgün kişiliği

bu durumu farklı kılıyordu. Üstelik bu işin Hansol'un panik bozukluğunu aşmasında da faydalı olabileceğini düşündü. Çok sayıda insanla değil, günde bir-iki kişiyle karşılaşacağı için baskı hissetmeyecek, zamanla da 'ruh kaslarını' güçlendirebilecekti.

Kısa bir sohbetin ardından, Hansol'un haftada birkaç gün, sabah ondan öğleden sonra üçe kadar beş saat çalışmasına karar verdiler. Hansol'un artık yanında olması, Sangyeop'un omuzlarından büyük bir yük almıştı. En azından Hansol oradayken, danışma sırasında kapının çalması gibi şeylerle ilgilenmesi gerekmeyecekti.

Yürürken yüzünde hafif bir tebessüm vardı. Sangyeop zemin kattaki küçük kafeyi geçip ikinci kattaki danışmanlık merkezine çıktı. Kapıdan girdiğinde doğrudan girişteki danışma masasının arkasına geçti. Çekmeceleri açıp içeride bir karışıklık olup olmadığını kontrol etti. Uzun süredir kullanılmadığından gayet düzenliydi. Köşede duran cetvel, yapıştırıcı ve bantı üst çekmeyeceye yerleştirdi. Masada yalnızca bir sabit telefon, bir Starbucks kupası içinde kalemler ve açık mavi not kâğıdı kalmıştı.

"Böyle iyi gibi," dedi kendi kendine. Hansol'un oturacağı yeri hazırlamıştı. Saat dokuzu biraz geçmişti ki kapıya asılı rüzgâr çanı hafifçe çaldı. Danışmanlık odasının kapısı açıktı. Masa başında bilgisayar ekranına bakan Sangyeop kapıya döndü.

"Günaydın, hocam!"

Gelen Hansol'du. Üzerindeki örgü, uzun hırka onu sıcak tutuyormuş gibi görünüyordu.

"Hoş geldin, Hansol. Bugün hava biraz serinlemiş sanki, değil mi?" Sangyeop, danışma alanına doğru ilerledi.

"Evet, ben de tam bu yüzden sıkıca giyinmeyi tercih ettim," dedi Hansol, hafifçe gülerek. "Kolayca üşüyen bir yapım var, dışarı çıkarken hep tedbirli olınaya çalışıyorum."

"Keşke ben de senin gibi düşünseydim," dedi Sangyeop, omuz silkip gülerek. "Evden çıkarken hava o kadar da soğuk

gelmemiştii ama otobüsten indiğim anda pişman oldum doğrusu.” Ardından eliyle danışma masasını göstererek devam etti:

“Burası senin çalışma alanın olacak. Burada rahat hissetmeni istiyorum. Eğer herhangi bir şeye ihtiyacın olursa ya da bir sorun yaşarsan, hiç çekinmeden bana söyleyebilirsin.”

“Tamamıdır, çok teşekkür ederim,” dedi Hansol, sırt çantasını masaya koyarak. Sonra birlikte mutfığa geçtiler. Sangyeop elektrikli su ısıtıcısının nasıl kullanılacağını gösterdi.

“Merak ettiğin bir şey olursa ya da eksik bir malzeme varsa mutlaka haber ver, olur mu?” dedi tekrar.

“Tabii ki, haber veririm. Sağ olun,” dedi Hansol.

Tam o sırada, rüzgâr çanı bir kez daha çaldı. İkisi de aynı anda kapıya döndü.

“Günaydın!”

Gelen kişi Choi Donghee’ydi. Cuma günü saat 16.00’da randevusu olmasına rağmen, sadece yarım saat kala, acil gelişen bir durum sebebiyle seansını pazartesi gününe ertelemek zorunda kaldığını haber vermişti.

“Hoş geldin, Donghee!”

“Cuma günü randevumu son dakikada iptal ettiğim için gerçekten çok özür dilerim, hocam.” Donghee başını eğdi, bir yandan da mahcup bir tavırla ensesini kaşıdı.

“Hiç önemli değil,” dedi Sangyeop. “Hayat bazen beklenmedik olaylarla dolu olabilir. Bugün gelebilmiş olman güzel.”

“Bugün iş yerinden izin aldım.”

“Sırf bu seans için mi izin aldın?”

“Elbette! Randevuyu daha fazla ertelersem içimdeki huzursuzluk artacak gibi hissettim. Sanırım biraz fazla hassasım.”

“Bence bu hassasiyet gayet iyi bir şey.”

“Gerçekten öyle mi düşünüyorsunuz?”

“Evet, kesinlikle. Bu, kendini yakından izlediğini ve içsel dünyana önem verdiğini gösteriyor.”

“Öyle mi? Şu an ‘aferin’ alıyormuşum gibi hissettim, ne garip! Ama iyi geldi, teşekkür ederim!”

“Bu arada, tanıştırayım: Hansol. Bugünden itibaren bizimle çalışacak.”

“Lee Hansol. Tanıştığıma memnun oldum.”

“Merhaba, ben de Choi Donghee. Demek ki artık ben de size emanetim.”

Choi Donghee yirmi sekiz yaşındaydı, Seonam şehrinde faaliyet gösteren küçük bir şirkette çalışıyordu. İş yerinde gösterdiği özverili ve enerjik tutum sayesinde ‘yılın çalışanı’ unvanını kazanmıştı. Çevresine neşe saçan, dinamik ve çalışkan biri olarak biliniyordu. Hobileri arasında sörf ve dağcılık gibi yüksek enerji gerektiren doğa sporları vardı; öyle ki kış aylarında bile sörf yapmak için Sokcho gibi uzak ve soğuk bölgelere gitmekten çekinmiyordu. Sabahları erkenden uyanır, düzenli olarak yabancı dil çalışır, farklı konularda kitaplar okur, kendisini hem zihinsel hem de ruhsal olarak geliştirmeye büyük önem verirdi.

Ancak onun bu ‘dışa dönük’ hayatının arkasında maskeli bir depresyon yatıyordu. Etrafındakilere bunu söylese kimse inanmazdı; “Sen mi depresyondasın?” deyip geçerlerdi. Fakat gerçek bambaşkaydı. Donghee yalnız kaldığı anlarda kendini derin bir boşluk ve nedensiz bir hüznün içinde buluyordu. Neşesi aniden kaçıyor, içi karanıyordu.

Sangyeop, danışmanı olarak onun ruhsal durumunun sadece tek bir olayla açıklanamayacak kadar çok boyutlu olduğunu düşünüyordu. Donghee lise yıllarında babasını kaybetmişti. Ailenin en büyük çocuğı olarak, bilinçaltında babasının bıraktığı boşluğu doldurması gerektiğine dair güçlü bir inanç geliştirmişti. “Artık bu evin sorunluluğı bende,” diyerek annesiyle küçük kız kardeşini koruyup kollamaya karar vermişti. Her zaman güler yüzlü, pozitif ve enerjik biri olmaya çalışmış, kendi duygularını geri plana atarak güçlü bir figür sergilemişti.

Akademik olarak başarılı bir lise öğrencisi olmasına rağmen, bir an önce çalışmaya başlamak istediğinden dört yıllık bir üniversite yerine, iki yıllık bir meslek yüksekokulu tercih etmişti. Hızla mezun olup iş hayatına atılmıştı ama zamanla bu seçim, içinde sessizce büyüyen bir yetersizlik duygusuna dönüşmüştü. Her ne kadar ailesi, arkadaşları ve iş çevresinde neşeli ve pozitif biri olarak tanınıyor olsa da yalnız kaldığında kendini derin bir karamsarlığın içinde buluyordu.

En büyük sorun, Donghee'nin bu depresif halini kendine bile itiraf etmek istememesiydi. Sangyeop, danışmanlık sürecinde Donghee'ye iyileşmenin ilk adımının kendi duygularını kabul etmekten geçtiğini anlattı. "Kendine dürüst olmazsan ruhun iyileşecek yolu bulamaz," diyerek onu iç dünyasına bakmaya teşvik etti. Bu konuşmanın ardından Donghee, iç dünyasını anlamak adına günlük tutmaya başladı. Her gün hissettiklerini, düşüncelerini ve zorluklarını yazıya dökerek kendine daha yakından bakmayı öğrendi.

Bir gün annesine ve kız kardeşine depresyonda olduğunu açıkladı. Bu, Donghee için çok zor bir adımdı. Çünkü koruması gerektiğini düşündüğü bu iki insana, kendi kırılgan yönünü göstermek ona rahatsızlık veriyordu. Ama mutlu bir hayat yaşayabilmesi için bu aşamadan geçmesi şarttı. Başlangıçta annesi ve kız kardeşi Donghee'nin yaşadığı ruhsal çöküntüyü kabullenmekte zorlandı. Onun hep güçlü durduğunu görmeye alışmışlardı. Zamanla Donghee'de belirgin bir değişim başladı. Artık zorlandığında bunu dile getirmekten çekinmiyor, sürekli pozitif görünme zorunluluğunu yavaş yavaş geride bırakmaya çalışıyordu.

Sangyeop, ona bir seansta şöyle demişti:

"Sen sadece varlığınla bile değerlisin. Her şeyi tek başına omuzlamaya çalışırsan belki başkaları mutlu olur ama sen içten içe tükenirsin. Bir gün annenle kız kardeşin, senin yüzünü güldürmenin, senin içten içe tükenmen pahasına gerçekleştiğini fark ederlerse, bu onların da kalbini kırar. Kendine biraz izin

ver. Güçlü duracağım diye kendini kasma. Bırak biraz gevşe. Yaşamı daha esnek, daha yumuşak bir yerden deneyimle.”

“Peki Donghee, hafta sonu nasıl geçti?”

“Sörf kulübündeki arkadaşlarla birlikte Sokcho’ya gittik.”

“Denize girmek için hâlâ çok soğuk değil miydi?”

“İlk anda soğukluğu hissettim ama suya tamamen girince, o üşüme hissi geçti gitti. Gerçekten çok keyif aldım.”

“Sörf bu kadar tutkuyla bağlı olman harika bir şey. Ben şahsen iyi sörf yapanlara hayranlıkla bakıyorum. Dengeyi sağlama kısmı bana her zaman çok zor görünmüştür. Eğer bunun bir sırrı varsa, bana da öğretir misin?”

“Öyle özel bir sır yok. Sadece defalarca düşmen gerekiyor. Beden düşüş anlarında denge kurmayı içgüdüsel olarak öğreniyor.”

“Yine de şu denge kısmı gerçekten en zor olanı bence.”

“Bedenimi kasmadan gevşetip sörf tahtası vücudumun doğal bir uzantısıymış gibi düşünmeye başladım. Böyle yapınca denge kurmak kolaylaşmaya başladı.”

“Harika bir yöntemmiş. Belki bir gün ben de denemeliyim.”

“İsterseniz bir dahaki sefere bizim grupla birlikte gelin. Sadece dışardan izleseniz bile güzel bir deneyim olur sizin için.”

“Çok isterim! Zaten sörfü merak etmemin bir nedeni de bunun danışmanlıkla örtüşen bir tarafı olduğunu düşünmem. Az önce senin söylediğin gibi dengeyi kurmak için bedeni gevşetmek, zihni boşaltmak ve tamamen o ana odaklanmak gerekiyor ya... Hayat da aynı şekilde işliyor bence. Hayatta da denge çok önemli. Eğer mevcut anda kalmayı başarırsan, bence bu mutluluğun kapısını açan anahtar oluyor. Sörf yaparken yaptığın gibi yaşarsan, depresyon o kadar uzun sürmez, zamanla kendiliğinden geçer. Artık biraz gevşemeye ve daha esnek yaşamaya başlasan nasıl olur?”

Donghee, Sangyeop'un sözlerini dinlerken zihninde sörf yaptığı anları canlandırdı. Ardından başını hafifçe aşağı yukarı salladı.

“Sörf yaparkenki halim gibi... Evet, şimdi ne demek istediğinizi daha iyi anladım. Kendimi biraz daha gevşetmeye çalışacağım.”

“Harika. Bunu yavaş yavaş günlük hayatında uygulamaya başla ve bir dahaki görüşmemizde nasıl gittiğini anlat. Aa, dur bir saniye...” Sangyeop birden bir şey hatırlamış gibi telefonunu aldı.

“Geçen gün sosyal medyada güzel bir metin gördüm. Okuduğumda aklıma sen geldin. Hemen not almıştım. İşte burada, okumamı ister misin?” Donghee biraz öne eğilerek dikkatle dinlemeye koyuldu. Sangyeop da telefona göz gezdirerek okumaya başladı:

“Gökyüzündeki bir yıldız gibi her an ışıldayan bir varlıksın. Sadece var olduğun için kıymetli ve güzelsin.

Unutma, ne kadar kıymetli ve güzel olduğunu sen bile bazen fark edemeyebilirsin.

Başkalarından onay almaya çalışmak zorunda değilsin.

Çünkü zaten bu dünyaya doğmuş olman, yeterince kabul gördüğünü gösteriyor.

Ne kadar özel ve değerli biri olduğunu hep hatırla.

Dimdik dur ama aynı zamanda esnek bir şekilde yaşa.

Haydi, bugünü de minnetle, sevgiyle ve neşeyle geçir!

İçindeki gücü hiçbir zaman unutma!”

Sangyeop gözlerini telefondan kaldırıp Donghee'ye baktı.

“Sadece varlığıyla bile kıymetli ve güzel olan Donghee... Lütfen artık her şeyi tek başına sırtlanmaya çalışma. Biraz gevşeyip yaşamın tadını çıkar, olur mu?”

“Evet, hocam...” Donghee'nin sesi titremişti. “Sadece varlığıyla kıymetli ve güzel biri” olarak anıldığı o anda, gözleri dolmuş, burnunun ucu hafifçe sızlamaya başlamıştı.

Sangyeop danışma odasında Donghee'yle görüşme yaparken, Hansol danışma masasının arkasına geçmiş, dizüstü bilgisayarının başında hararetli bir şekilde çalışıyordu. Parmakları klavyede hızla dolaşüyor, bir şeyler yazıyor, ardından yazdığı satırları silip yeniden yazıyordu. Sangyeop'un önerdiği gibi otobiyografik bir roman yazmaya başlamıştı. Derken bir an geldi, Hansol'un hareketli parmakları birden durdu. Tam o anda, bekleme salonunda hafifçe çalan meditasyon müziği kulağına doldu. İçini saran bir huzur hissetti. Gözlerini bilgisayar ekranından kaldırdınca, salonun dört bir yanına yerleştirilmiş büyük küçük saksı bitkileri gözünün önüne serildi.

"Ne kadar çok çiçek varmış burada..." diyerek yerinden doğruldu. Masanın hemen önündeki bel hizasındaki saksıya uzandı, elini dikkatle uzatıp yapraklara dokundu. Belki de bu canlılık, bu ışıldayan yapraklar çalınan huzurlu müziğin etkisiyle büyümüşlerdi. Şikâyet etmeden, sessizce büyüyen, olduğu haliyle var olmayı seçen bu bitkiler Hansol'a oldukça etkileyici geldi. İçinde tarif edemediği hafif bir yumuşama hissetti. Hafif bir hüznle ama aynı zamanda içten bir takdir duygusuyla fısıldadı:

"Ne güzel yaşıyorsunuz..."

Başka bir yaprağa da uzandı, parmak uçlarında hoş bir gıdıklanma hissetti. Yaprığın içine dikkatle baktığında, sanki durgun ve berrak bir göle bakıyor gibiydi. O şeffaflık, kendi içinde de bir temizlik hissi uyandırdı. İçinde biriken bulanıklığın azaldığını

hissetti. Yüzüne yavaşça içten bir tebessüm yayıldı. Tam o sırada danışma odasının kapısı açıldı. Seans sona ermişti, Donghee dışarı çıkıyordu.

“Görüşmeniz iyi geçmiştir umarım,” dedi Hansol, ona dönerken hâlâ gülümsüyordu.

“Ah, teşekkür ederim,” diye yanıtladı Donghee, ardından bekleme salonundaki koltukta bıraktığı çantasını almak için ilerledi. Tam çantasına uzanırken birden durdu ve merakla sordu:

“İyi bir haber mi aldınız yoksa?”

“Efendim?” dedi Hansol, şaşkın bir ifadeyle.

“Yüzünüzde mutlu bir ifade vardı da, ondan sordum.”

“Ah, sadece buradaki bitkilere bakıyordum da... O kadar huzur vericiydi ki, farkında olmadan gülümsemişim.”

“Demek o bitkiler sizi gülümsetti. O zaman ben de evde birkaç çiçek yetiştirmeye başlamalıyım galiba?”

“Bence harika bir fikir! Bitkiler ya da evcil hayvanlar... İkisi de insan hayatına küçük ama çok değerli mutluluklar aşıyor. Tabii onlarla ilgilenmek biraz özen ve sabır gerektiriyor ama kesinlikle buna değer.” Tam bu esnada kapıdan çıkan Sangyeop da konuşmaya katıldı:

“Mesela minik kaktüsler ya da sukulentler gibi bazı türler fazla ilgi istemeden de yetişebiliyor. Bu yüzden yeni başlayanlara özellikle tavsiye ediliyor.”

“Gerçekten de bitki bakıcılığına yeni başlayanlar için iyi seçimler,” dedi Hansol, başıyla onaylayarak.

“Bitki bakıcısı mı?” Donghee gözlerini kocaman açarak Hansol’a döndü.

“Evet, evcil hayvanlarına ya da bitkilerine büyük sevgiyle bakan insanlara artık böyle deniyor. ‘Kedi bakıcısı’, ‘köpek bakıcısı’, ‘bitki bakıcısı’ gibi. Onların bitkili versiyonu bitki bakıcısı işte!”

“Burada da bir bitki bakıcısı var zaten,” dedi Sangyeop gülümseyerek bekleme salonundaki koltuğa otururken.

“Demek bu yüzden bu kadar çok bitkiyle çevriliyiz,” diye karşılık verdi Hansol başını sallayarak.

“Donghee, eğer sen de bitki bakıcılığına başlamak istersen, küçük bir sukulentle başlayabilirsin. Ya da sansevieria veya okaliptus gibi havayı temizleme özelliği olan türleri tercih edebilirsin. Dilersen bir *happy tree* bile alabilirsin.”

“*Happy tree* mi? Yani ‘mutluluk ağacı’ ha?” dedi Donghee gözleri parlayarak.

“Evet,” dedi Sangyeop. “Adında ‘mutluluk’ geçmesi bile insana kendini iyi hissettiriyor değil mi? Aslında türü ne olursa olsun, bir bitki insan ruhunu sakinleştirme gücüne sahip. Sadece çoğumuzun bu gücü fark edecek zamanı olmuyor.”

Sangyeop’un sözleri üzerine Donghee ve Hansol aynı anda başlarını sallayarak onayladılar.

“Sanırım eve gitmeden bir çiçekçiye uğramalıyım,” dedi Donghee gülümseyerek.

“Demek bugün itibariyle bir bitki bakıcısı daha aramıza katılıyor,” dedi Hansol da tatlı bir tebessümle. Donghee de aynı sıcaklıkla karşılık verdi.

Ertesi gün Sangyeop, kuzeni Sojeong ve Hansol birlikte öğle yemeğinden dönerken, alt kattaki kafeye uğrayıp kahve içtiler.

“Yemeği de kahveyi de siz ısmarladınız... Gerçekten çok teşekkür ederim,” dedi Hansol, Sojeong’a dönerek.

“Yemeği ben söyledim doğru ama kahve Sangyeop’tan, değil mi?” Sojeong hafif muzip bir gülümsemeyle kuzeni Sangyeop’a baktı.

“Tabii ki benden,” dedi Sangyeop, gülerek. “Yemeği de ben ısmarlayacaktım ama bu hanımefendi hızlı davranıp hemen ödemeyi yaptı.”

Sojeong kıkır kıkır gülerek konuştu:

“Arkadaşımmın yeğeni senin danışmanlık merkezinde işe başlayınca öylece oturmak olmazdı, değil mi? Bundan sonra da arada birlikte yemek yiyelim, Hansol.”

“Çok teşekkür ederim, müdürüm.” Hansol başını hafifçe eğerek teşekkür etti.

Kahvelerini yudumlarken kısa bir süre Sojeong’un kızı Jihye’den bahsettiler. Ardından Sojeong, yemek sırasında açılmış bir konuyu hatırlayıp lafi yeniden oraya getirdi:

“Bu arada Sangyeop, az önce yemek yerken bir şey anlatıyordun, devam etsene.”

“Ha şey... Her ay bir kez danışmanlık merkezi ekibiyle toplanmak istiyorum. Ama nerede buluşacağımızı düşünmeliyiz. Danışmanlık merkezi mi yoksa Sodam mı?”

“Toplantının nerede yapılacağı önemli tabii. Hımm...” Sojeong düşünceli bir şekilde Hansol’a döndü. “Sen ne dersin Hansol? Neresi daha uygun olur?”

“Bence... danışmanlık merkezine gelen insanlar daha rahat ettikleri bir yeri tercih ederler.”

“Yani danışmanlık merkezinde mi olsun?”

“Evet, bence şimdilik orası daha iyi olur.” Zaten aynı düşüncede olan Sangyeop, Hansol’un önerisine başıyla onay verdi.

“O halde yerimiz belli oldu. Geriye sadece ikram hazırlamak kalıyor,” dedi Sojeong.

“İkram olarak birkaç çeşit kurabiye ya da geleneksel pirinç keki yeterli olur,” dedi Sangyeop.

“Pirinç keki ve kurabiyeleri ben hallederim,” dedi Sojeong. Tam o sırada telefonu çaldı. Arayan kişiye göz attıktan sonra, “Bir saniye, bunu açmam gerek,” diyerek dışarı çıktı.

Hansol, Sangyeop’a döndü:

“Toplantıları hangi gün yapmayı düşünüyoruz?”

“Hafta sonu daha uygun olur gibi geliyor bana ama sen ne düşünüyorsun?”

“Ben de hafta sonunu tercih ederim. Hafta içi çok yoğun geçiyor.”

“Cumartesi sabah 10.00 nasıl?”

“Cumartesi sabahı uyumak için en tatlı saat... Ama ayda bir olacağı için olur.”

“Harika! O zaman toplantı takvimini buna göre düzenleyelim, diğer arkadaşlara da haber verelim.”

Kısa sohbetin ardından Sojeong telefon konuşmasını bitirip kasaya doğru ilerledi. Sangyeop ona kartını uzattı:

“Bu arada Sojeong, kahve için sağ ol. Danışmanlık merkezinin toplantısını her ayın son cumartesi 10.00 olacak şekilde kararlaştırdık.”

“Tamamdır, notumu aldım!”

Düzenleme
Ny.ozlem

Aynı ayın son cumartesi sabahı saat 10.00’da, Yaralı Kalpler Tedavi Merkezi üyeleri ilk kez bir araya geldi. Sangyeop insanların içtenlikle konuşup birbirlerini dinleyebildikleri bir ortamın, güçlü bir aidiyet duygusu yaratacağını ve üyelerin birbirine destek olup moral vereceğini düşünüyordu. Herkesin gönlünce konuşabileceği, samimi bir buluşma olması en büyük dileğiydi.

Saat 09.30’a yaklaşırken Sojeong, bekleme odasında D şeklinde dizilmiş koltukların ortasındaki masaya özenle paketlenmiş pirinç keki ve kurabiyeleri yerleştirmeye başladı.

“Vay canına, gerçekten iştah kabartıyor,” dedi Hansol, Sojeong’un gökkuşağı pirinç kekleriyle beyaz, sarı ve pembe renkli dolgulu pirinç keklerini masaya dizmesini hayranlıkla izleyerek.

“Ne demişler, ‘görüntüsü güzel olan tatlı, lezzetli de olur’. Bu kadar güzel yapılmış tatlıları görünce ağzım sulanıyor. Öyle çok severim ki yıl boyunca sadece pirinç kekiyle yaşayabilirim,” diyerek güldü Sojeong.

“Gerçekten çok sevdiğiniz belli,” dedi Hansol gülümseyerek.

“Yok, sadece sevmiyor, aşığım dese yeridir!” diye araya girdi Sangyeop, danışma odasından çıkarak.

“Sangyeop’un dediği doğru. Küçükken bana ‘pirinç keki delisi’ derlerdi. Ve itiraf edeyim, o lakabı çok severdim,” dedi Sojeong.

Sojeong'un bu sözlerine hem Sangyeop hem Hansol aynı anda güldüler.

"Peki 'pirinç keki delisi' ikinci kuşak şu an ne yapıyor acaba?" dedi Sangyeop, kanepeye otururken.

"Jihye mi? Babasıyla ormana keşif yapmaya gideceğini söylüyordu."

"Orman keşfi mi?" Sangyeop'un ilgisi artmıştı.

"Sosyal hizmet merkezinin düzenlediği bir programmış. Jihye'nin hoşuna gideceğini düşünüp babası kaydettirmiş."

"Ne güzelmiş... Biz de bir gün katılsak fena olmaz," dedi Sangyeop parmaklarını şaklatarak. "Sen ne dersin Hansol?" diye sordu ardından.

"Harika olur. 'Orman' kelimesini duymak bile içimi ferahlatıyor," diye yamtladı Hansol.

"O zaman ben Jihye'nin babasından detayları öğrenir, size bildiririm," dedi Sojeong.

"Çok iyi olur, teşekkürler," dedi Sangyeop memnuniyetle. Diğer üyelerin de böyle bir etkinliği seveceğini düşünüp iyiden iyiye heyecanlanmıştı.

Sojeong ikramları hazırladıktan sonra bir alt kata, Sodam kafeye indi. Çok geçmeden danışmanlık merkezinin girişine asılı rüzgâr çanı çaldı. Elinde bir yiyecek kabıyla gelen kişi Jo Aeri idi.

"Hoş geldiniz," dedi Sangyeop.

Selamlaştıktan sonra Aeri, getirdiği yiyecek kabını masaya koydu. İçinde kimbap ve *yubuçobap** vardı.

"Belki kahvaltı yapmadan gelen olur diye düşündüm. Ufak bir şeyler hazırladım," dedi.

"Vay, *kimbap* ve *yubuçobap*! Resmen piknik havası," dedi Hansol yutkunarak.

* *Yubuçobap* (유부초밥): Tatlı sirkeli pirinçle doldurulmuş, kızarmış tofu kesesinden yapılan geleneksel bir Kore atıştırmalığı. (ç.n.)

“Böyle bir günde kimbapsız olmaz tabii. Hazırlaması zahmetli olmuştur,” dedi Sangyeop.

“Çocuklar sevdiği için sık sık yapıyorum. Artık alıştım,” dedi Aeri, getirdiklerini pirinç keki ve kurabiyelerin arasına özenle yerleştirirken.

“Ah, benim favorim olan gökkuşağı *tteok*’u da varmış! Ne kadar da güzel görünüyor.”

“Buyurun, tadına bakın,” dedi Sangyeop.

“Sonra birlikte yeriz,” dedi Aeri, kabın kapağını kenara koyarken.

Tam o anda rüzgâr çanı yeniden çaldı. Bu kez Kim Sookhee ve Choi Donghee birlikte geldiler.

“Hoş geldiniz! Ne güzel, birlikte gelmişsiniz,” dedi Sangyeop.

“Otobüs durağında karşılaştık,” diye yanıtladı Sookhee.

Üyeler, Sangyeop’un tanıştırmasıyla selamlaştı. Koltuklara rahatça oturdular: Sookhee ve Aeri bir tarafa, karşılarına Hansol ve Donghee, ortaya Sangyeop geçti.

“Gelecek başka biri kaldı mı?” diye sordu Donghee.

“Toplam beş başvuru vardı, bir kişi eksik,” dedi Sangyeop, saate göz atarken. Saat 10’u yeni geçmişti. Telefon rehberinden Kim Heejoon’u bulup aradı. Ancak arama kesilip yeniden bağlanıyor, bir türlü cevap gelmiyordu. Sonunda mesaj gönderdi.

“Sanırım bir işi çıktı, ulaşamıyorum. Neyse, biz başlayalım,” dedi ve toplantının amacını açıkladı:

“Depresyon ya da anksiyete gibi ruhsal sorunlar, halk arasında çoğu zaman ‘zihin gribi’, yani ruhsal bir soğuk algınlığı olarak adlandırılır. Bu tarz problemleri yaşayan bireyler, genellikle çevrelerinden uzaklaşıp yalnız kalmayı tercih ederler. Ancak bu yalnızlık, sandıkları gibi onları iyileştirmez; aksine, zamanla daha derin bir boşluk hissine ve daha da kötüleşen bir ruh haline yol açabilir. İşte bu yüzden, birbirimizi gerçekten duyabileceğimiz, içimizi dökebileceğimiz, samimi hikâyeleri

paylaşabileceğimiz güvenli alanlara ihtiyacımız var. Destekleyici ve anlayışlı bir ortamda bir araya gelip yaşadığımız zorluklara yalnız olmadığımızı fark edebilmemiz büyük bir önem taşıyor. Bugün burada bulunan herkes benzer duygularla buraya geldi. Utanılacak, gizlenecek ya da saklanacak hiçbir şey yok. Diğer gruplarda belki insan duygularını dile getirmeye çekinebilir ama burası farklı. Çünkü bu odada bulunan herkes aynı yolu yürüyor, aynı yükleri taşıyor. Yaşadıklarınızı paylaşmaktan, içinizi açmaktan korkmayın. Konuşmak için kendinizi hazır hissetmiyorsanız da sorun değil, yalnızca dinlemeniz bile yeterli. Bazen sadece dinlemek bile insanın içine dokunan, iyileştirici bir etki yaratabilir. Unutmayın, buradaki herkes sizinle aynı gemide. Bu yolculukta birbirimize destek olmak için buradayız. Şimdi... ilk olarak kim başlamak ister?"

Sangyeop sözünü tamamladıktan sonra yavaşça gözlerini karşısında oturan dört kişinin üzerinde gezdirdi. Herkes birbirine bakıyor ama gönüllü olacak cesareti gösteremiyordu. O sırada Sangyeop ortamı biraz yumuşatmak ve aradaki mesafeyi azaltmak için yaşadığı bir deneyimi paylaşmaya karar verdiği esnada, Aeri hafifçe sağ elini kaldırarak söze girmek istediğini belli etti.

"O halde... ilk sözü ben alayım. Acaba ayağa kalkmam gerekir mi, sizce uygun olur mu?" diye sordu nazik bir tonda.

"Kendinizi nasıl rahat hissederseniz. İsterseniz ayakta konuşabilirsiniz ama oturmanızda da sıkıntı yok," dedi Sangyeop.

"İçimi açmak hem biraz utanılacak bir şey gibi hissettiriyor hem de bir yönüyle oldukça heyecan verici... Ama artık zorlukları geride bırakmak konusunda kararlıyım, ilk sözü ben almayı istedim," dedi Aeri.

Hansol, Aeri'nin bu cesur çıkışına kocaman bir alkışla karşılık verdi. Ardından diğerleri de alkışladı. Donghee elini dudaklarına götürüp sahte bir ıslık sesi çıkarınca Sookhee kahkahayı bastı.

"Daha anlatmaya başlamadan duygulandım bile..." dedi Aeri. Destekleyici atmosfer sayesinde içi biraz olsun rahatlamıştı.

“Ben, biri ortaokul ikinci sınıfa, diğeriye ilkokul altıncı sınıfa giden iki çocuklu bir ev hanımıyım ve aynı zamanda engelli bireyler için destek hizmetlerinde çalışan bir yardım görevlisiyim. Eşim, sıradan ve düzenli bir işte çalışıyor. Açık konuşmam gerekirse, bu danışmanlık merkezine başvurmamın temel nedeni, aile ilişkilerimde yaşadığım bazı sıkıntılardı. Ben daha küçücük yaştan itibaren, başkalarını düşünerek yaşamayı öğrendim. Babam hep şöyle derdi: ‘Sen zarar görsen bile, önce karşıdaki insanı düşünmelisin. İnsan dediğin böyle yaşar.’ Bu anlayış bana da hep doğru gibi gelmişti. Hep başkalarını ön planda tutmamla gurur duydum. Dışarıdan bakıldığında her şey yolundaymış gibi görünüyordu.

Ama... bir gün görümcemle aramız bozuldu. Aslında olay, dışarıdan bakıldığında pek de önemli görünmüyordu. Kendisiyle yaşıtız, uzun yıllardır neredeyse arkadaş gibiydik. Ama yapısı oldukça huysuzdur ve kolayca parlayan, alıngan bir insandır. Sürekli eşiyle kavga eder, sonra gelip bana derdini anlatırdı. Ben de her seferinde sabırla onu dinler, elinden geldiğince moral vermeye çalışırdım. Ancak ne zaman konuşsa aynı cümleyi kurardı: ‘Sen iyi bir adamla evlenmişsin, benim halimden ne anlarsın ki? Şükret kocana.’ Ben de her defasında, ‘Evet evet, şükrediyorum,’ deyip geçiştirirdim. Ama o söz, ne kadar iyi niyetli olursa olsun, defalarca tekrarlandığında insanın içini kemirmeye başlıyor. En sonunda artık dayanamaz hale geldim.”

Aeri bir an durdu. “Bir yudum su içebilir miyim?” diye sordu. Hansol hemen yerinden kalktı, su dolu bir bardak getirip Aeri’ye uzattı.

“Çok teşekkür ederim,” dedi Aeri. Bardağı bir dikişte bitirdi, ardından bardağı masaya bıraktı. Sookhee, yanındaki Aeri’nin sırtını hafifçe sıvazladı. Aynı şeyleri yaşamış biri olarak onu tüm kalbiyle anlıyordu. Aeri ona minnet dolu bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Ona tahammül edemiyordum. Sadece sesini değil, yüzünü bile görmek istemiyordum. Onu duyduğum an sinirlerim

geriliyordu. Bu yüzden onun geleceğini duyduğumda evden çıkıyor, aile toplantılarına çeşitli bahaneler uydurup gitmiyor, telefonlarına bile yanıt vermiyordum. Düşünüp duruyordum: ‘Yıllarca nasıl dayanmışım? Nasıl bu kadar sabretmişim?’ Ama sonra bir de ne göreyim... Görümcem benimle ilgili bazı kötü sözleri eşime ve kayınvalideme söylemeye başlamış. Ne olup bittiğini bilmeden kayınvalidem ve eşim bana yüklenmeye başladılar. ‘Akrabalar arasında böyle soğukluk olmaz. Hemen barışmalısın,’ diye beni suçladılar.

Tüm bu yaşadıklarımı eşime anlatmaya çalıştım. Ama onun verdiği cevap beni çok kırdı: ‘Bu kadarcık şey için mi darıldın yani?’ dedi küçümseyerek. O an içimden şöyle geçirdim: ‘Benim koca bildiğim adam, meğer karşı tarafın adamıymış.’ Neticede görümcemle yaşanan bu tatsızlıklar sadece onunla değil, eşimle ilişkiye de zarar verdi. Kayınvalidemle hepten uzaklaştım. Ama beni hayatta tutan, ayakta kalmamı sağlayan şey çocuklarımın beni anlayışı oldu.”

Aeri içini çekti.

“Çok üzölmüşsünüzdür...” dedi Sookhee yavaşça. Hansol ve Donghee de sessizce Aeri’yi alkışladı.

“Eşim beni sürekli ‘dar görüşlü’ olmakla suçladı. Oysa ben sadece onun biraz empati göstermesini istedim. Yardım görevlisi olarak çalıştığım yerde birçok şey öğreniyor, hayatın kıymetini fark ediyorum. Ama eve döndüğümde ya eşimin asık suratını görüyorum ya da kayınvalidemin aramalarına maruz kalıyorum ve tüm pozitif enerjim yok olup gidiyor. Artık sadece ben fedakârlık yapmak, sadece ben anlayış göstermek istemiyorum. Sizce bu düşüncem bencilce mi?”

“Hayır!” dedi Hansol ve Sookhee aynı anda.

“Sangyeop hocamız, içimde biriktirdiğim duyguları eşime ifade etmek için bir mektup yazmamı önerdi. Başta yazmakta çok zorlandım ama sonunda kendimi toparlayıp yazdım. Tam on sayfalık bir mektup oldu. Bu sabah mektubu eşime verdim.”

“Çok iyi yapmışsınız. Böyle durumlarda eşimizin ya da bir başkasının nasıl tepki verdiğinden ziyade kendimizi açıkça ifade etmemiz çok daha önemli. Çünkü insanlar söylemediğimiz şeyleri çoğu zaman anlayamazlar. ‘Nasıl olsa beni tanıyor, beni anlar,’ diye düşünürüz ama gerçek şu ki çoğunlukla anlamazlar. Belki onlar da bu konularda deneyimsizdir, ama bu yine de kendimizi ifade etmemizin önüne geçmemeli. ‘O anda şöyle hissettim’, ‘bu olay beni böyle etkiledi’ gibi ifadelerle duygularımızı paylaşmak, zamanla karşımızdaki kişinin de bizi anlamasını sağlar. Peki, mektubu yazdıktan sonra nasıl hissettiniz?” Sangyeop göz teması kurarak sordu.

“Çok şaşırdım. Meğer içimde ne kadar çok şey birikmiş... Mektubu bitirince, içimdeki yük sanki bir anda hafifledi. Derin bir nefes almış gibi hissettim.”

“İşte bu!” dedi Sangyeop. “Lütfen bundan sonra da içinizdekileri biriktirmeyin. İçinizi ne kadar çok paylaşırsanız, kalbiniz o kadar ferahlar. Bugün burada ilk sözü alıp konuştuğunuz için ayrıca çok teşekkür ederim.”

Sangyeop alkışladığında diğer üç kişi de Aeri’ye destek veren bakışlarla alkış tuttu. Aeri, iki elini göğsünde birleştirip her birinin gözlerine bakarak teşekkür etti.

Sıradaki konuşmayı yapmak üzere söz alan kişi Donghee oldu. Sözlerine başlarken, dışarıdan bakıldığında insanların kendisini oldukça enerjik, neşeli ve hayat dolu biri olarak gördüğünü, bu yüzden içinde yaşadığı depresyonu çoğu kişinin gerçek ve inandırıcı bulmadığını dile getirdi. Kendi iç dünyasını anlamaya çalıştığını, bu karmaşık duygularla başa çıkabilmek için çaba gösterdiğini samimiyetle paylaştı. Son zamanlardaysa Sangyeop ile Hansol’un önerisi üzerine kendisi için küçük ama anlamlı bir adım atmış, evde bitki bakımı yapmaya, yani çiçek ve yeşil bitkilerle ilgilenmeye başladığını anlattı.

Donghee’nin ardından sözü devralan kişi Sookhee oldu. Eşini kaybettikten sonra anksiyete bozukluğu yaşamaya başladığını,

meditasyon, diyafram nefesi ve olumlu düşüncelerle içsel huzuru bulmak için çabaladığını paylaştı.

Grubun en son konuşmacısıysa Hansol oldu. Sıra kendisine geldiğinde, insanların önünde konuşurken her zaman büyük bir gerginlik hissettiğini, topluluk önünde kendini ifade etmenin onun için oldukça zor olduğunu söyledi. O anda da grubun karşısında otururken benzer bir gerginlik içinde olduğunu açıkça dile getirdi. Ancak bu hislerine rağmen, kendine söz verdiğini söyleyerek konuşmasını tamamladı.

Tüm grup üyeleri sırayla içten paylaşımlarda bulunduktan sonra Sangyeop'un yönlendirmesiyle yaklaşık on dakika sürecektir kısa bir meditasyon seansına geçildi. Nefese odaklanıp zihni boşaltma alıştırmaları sayesinde, meditasyonun ardından herkesin yüzü ilk geldiğindeki gibi daha aydınlık görünüyordu. Toplantının sonunda tüm üyeler, masadaki yiyeceklerin başında daha rahat bir ruh haliyle oturup bugünkü buluşmanın kendilerinde nasıl bir iz bıraktığını paylaştılar. Katılan dört kişi de şimdiden bir sonraki buluşmayı iple çektiklerini dile getirdi. Katılım çok kalabalık olmasa da günün sonunda üyelerin yüzlerinde tebessümle gündelik sohbetlere daldıklarını görmek Sangyeop'u derinden sevindirdi.

Sangyeop toplantıyı bitirip kafeye indiğinde, cebindeki telefon titreşmeye başladı. Arayan, toplantıya geleceğini söylemesine rağmen hiçbir haber vermeden gelmeyen Heejoon'du. Sangyeop, "Acaba dün gece yine uykusuzluğu mu nüksetti?" diye düşündü.

Otuz dört yaşında bir İngilizce öğretmeni Heejoon, uzun zamandır uykusuzlukla mücadele ediyordu. Danışmalar sırasında, bu sorunun aslında evlenmeyi düşündüğü sevgilisinden ayrıldıktan sonra başladığı anlaşılmıştı. Tabii ki uykusuzluğunun tek sebebi bu değildi. Heejoon çocukluk yıllarını sürekli tartışan, geçimsiz bir çiftin çocuğu olarak geçirmişti. Anne ve babasının evlilikleri bir süre sonra boşanmayla sonuçlanmıştı ve o günlerden geriye Heejoon'un içinde kalan şey, derin bir üzüntü ve kırılganlıktı. Bu nedenle kendine sık sık, "Ben asla onlar gibi olmayacağım. Ben sevgi dolu, huzurlu bir aile kuracağım," diyordu.

Üç yılı aşkın bir süredir birlikte olduğu sevgiliyle artık evlilik konuşuluyordu. Ancak bu konu gündeme geldikçe Heejoon'un içinde adını koyamadığı bir tedirginlik, huzursuzluk hissi büyümeye başladı. Kendi anne ve babası da bir zamanlar severek evlenmişti ama sonunda ayrılmışlardı. Bu düşünce aklından çıkmıyor, zihninde derin izler bırakıyordu. Zamanla bu düşünceler, Heejoon'u daha gergin, daha alıngan bir insana dönüştürdü. Sevgilisiye bu değişimi anlamakta zorlanıyordu.

Hatta bir noktadan sonra, Heejoon'un evliliği gerçekten isteyip istemediğini sorgulamaya başladı.

Bir gün, "Biz bu halimizle evlenemeyiz. Biraz zamana ihtiyacımız var," diyerek mesafe koydu. Heejoon ise onu durduramadı. Çünkü o anki ruh haliyle, evlenip gerçekten mutlu bir hayat kurabileceğine dair inancı neredeyse tükenmişti. Bu ayrılık yaklaşık altı ay önce gerçekleşmişti ve o zamandan beri aralarındaki iletişim yok denecek kadar azalmıştı. İlişkilerinin toparlanma ihtimaliyse her geçen gün daha da uzak bir ihtimale dönüşmüştü.

Heejoon hâlâ onu seviyordu ama kendi kaygı zindanından çıkamıyordu. Bir dönem uyku ilacı desteği aldıysa da artık onları da bırakmış, kendi ayaklarıyla bu karanlık döngünün zincirlerini kırmak için direnmeyi seçmişti. Danışmanlık süreci boyunca fark ettiği en büyük ve belki de en sarsıcı gerçek, tam gözünün önünde duran o parlak mutluluğu, somut ve sıcak bir sevgiyi, kendi elleriyle, yalnızca kafasında büyüttüğü belirsiz ama derin bir korkuya feda ettiğiydi.

Telefonu açtı:

"Alo? Heejoon Bey?"

"Evet, benim hocam... Bugünkü toplantıya hiç haber vermeden katılamadığım için çok özür dilerim."

"Önemli değil ama... Her şey yolunda mı?"

"Aslında dün gece uykusuzlukla epey boğuştum. Sabah saatlerinde ancak gözlerimi biraz kapatabildim. Biraz kestirir, toparlanırım diye düşündüm ama farkına bile varmadan sızmışım."

"Ben de böyle olabileceğini tahmin etmiştim açıkçası. Şimdi nasıl hissediyorsunuz kendinizi?"

"Biraz daha iyi gibiyim."

"O zaman bu iyi bir haber. Haftaya görüşürüz, olur mu? Kendinize çok iyi bakın."

"Siz de hocam, iyi hafta sonları dilerim." Telefon kapandığında, masada oturan Sojeong derin bir iç çekerek konuştu:

“Düşününce... çabalayarak, savaşarak yaşamaya çalışan ne kadar çok insan var, değil mi?”

“Gerçekten öyle...”

“Sence insanlar neden mutluluk içinde yaşayamıyor? Acaba fazla mı hırslıyız?”

“Hırs olabilir tabii... ama bence çoğu zaman, bizi biz yapan, ruhumuza şekil veren şey, çocukluğumuzda ve gençliğimizde içinde büyüdüğümüz o ortamlar.”

“Ne kadar üzücü bir şey... Hayat zaten çok kısa. Keşke kimse bu kadar uzun süren, derin acılarla boğuşmak zorunda kalmasa.”

“Kesinlikle öyle. Gülmek için bile zaman bulamıyorken, bu kadar çok kalp kırıklığı, bu kadar yorgunluk, neden var ki?”

“Sen yine de elinden geleni yap, olur mu? İnsanlara iyi geliyorsun.”

“Elbette. Elimden gelenin en iyisini yapmaya devam edeceğim.” Sangyeop çantasını toparlarken Sojeong merakla sordu:

“Gidiyor musun?”

“Evet, annemle birlikte akşam yemeği yiyeceğim. Eğer sizin de vaktiniz olursa, mutlaka bekleriz.”

“Yok, bugün olmaz. Jihye’yle babası ormandan bitkin döner. Ama başka bir gün mutlaka uğrarım.”

“Tamam o zaman, hafta sonun güzel geçsin. Kolay gelsin.”

“Senin de. Kendine iyi bak.”

Hansol, danışmanlık merkezinden otobüs durağına yürürken az önce yaptığı konuşmayı düşününce içi hem heyecanla hem gururla doldu. Katılım kalabalık olmasa da kendine duyduğu güveni yeniden kazanması için yeterliydi. Diğerlerinin hikâyelerini dinlerken, bu yolda yalnız olmadığını da fark etmişti. Artık danışmanlık merkezine gelen herkese daha içten yaklaşması gerektiğini düşünüyordu. Bugünkü buluşma sayesinde, yazdığı

otobiyografik romanın yönü de netleşmişti. Mümkünse, o roman aracılığıyla insanlara yalnız olmadıklarını hissettirmek istiyordu.

Otobüs durağına vardığında, gözleri hemen karşı kaldırım-daki çiçekçiye takıldı. Rengârenk saksılarda sergilenen canlı çiçekler, olduğu yerden bile dikkat çekici bir güzellik yayıyordu. O an, Hansol'un zihninde aniden teyzesi belirdi. Muhtemelen yine her zamanki gibi yalnız başına, sessiz ve kendi halinde bir hafta sonu geçiriyordu. Ona sarı renkli bahar çiçeklerinden bir saksı hediye etmek fena fikir değildi.

Trafik ışıkları yeşile döndüğünde karşıya geçti. Çiçeklerin önünde durdu, çömeldi ve yüzüne çarpan çiçek kokularını içine çektiği anda o taze ve ferah rayiha tarafından sarıp sarmalandı..

"Mmm... çok güzel kokuyor."

"Değil mi?" diye gelen ani bir sesle irkildi. Gözlerini o yöne çevirince, karşısında bir saksı çiçek taşıyan Donghee'yi gördü. Elinde tuttuğu saksıda nane aromalı bir bitki vardı: Elma nanesi.

"Ah, demek yine karşılaştık," dedi Hansol, bir yandan ayağa kalkarken diğer yandan tanıdık bir yüz görmenin verdiği sevinçle gülümsedi. Elindeki saksıya göz atınca devam etti:

"Aaa, elma nanesiymiş. Bu kokuyu ben de çok seviyorum."

"Evde bitki yetiştirmeye başlamak istedim. Ne alsam diye epeyce bakındım ama elma nanesinin kokusu o kadar güzel geldi ki... Biraz koklayayım derken kendimi bunu kaçırmış buldum." dedi Donghee, yüzünde mutlu ve içten bir ifadeyle.

"Ne kadar eğlenceli anlatıyorsunuz. O halde ben de bu elma nanesi kaçırma olayının tanığı sayılırım," dedi Hansol. İkisi birden gülmeye başladı.

"Peki siz... frezya mı kaçıracaksınız?" diye sordu Donghee, gözlerini Hansol'un elindeki çiçeğe çevirerek.

"Evet. Teyzeme hediye etmeyi düşündüm. Frezya nedense ona çok yakışacak gibi geldi bana."

"Bence de. Teyzeniz de eminim frezya kadar güzel ve zariftir."

Hansol gülümseyerek başını salladı.

“Gerçekten çok güzel biridir... ama sanırım kendisi bunun pek farkında değil. Belki siz böyle düşünürseniz ve bunu ona söylerseniz, kalbi biraz kıpır kıpır eder, kim bilir?”

“Vay, o zaman teyzenizin kalbini çalabilirim yani?”

“Olabilir... Ama sonra, ‘Hadi hemen o yakışıklı çocukla tanışmaya gidelim,’ derse sorumluluk tamamen size ait olur, ben karışmam!”

“Ben her zaman hazır beklerim!”

“O zaman hazırlıklı olun. Kolay biri değil!”

Donghee ve Hansol bir süre çiçeklerin önünde şakalaşarak zaman geçirdiler. Sonra birlikte yavaşça karşıya geçtiler ve otobüs durağında yan yana durdular. Hansol’un ellerinde teyzesine hediye etmeyi planladığı parlak sarı renkte bir frezya vardı. Donghee ise elma nanelerini iki eliyle dikkatlice tutuyordu.

Birden Donghee kıkırdadı.

“Ne oldu?” diye sordu Hansol, ona dönüp bakarak.

“Sizi böyle çiçekle dururken görünce aklıma bir film geldi: *Léon: The Professional*. Eski bir film ama bilirsiniz belki?”

“Evet, o filmi izlemiştim.”

“Ben de öyle. Çok severim o filmi.”

“O halde ben Léon’sam, siz de Mathilda mı oluyorsunuz?”

İkisi birden yine gülmeye başladı.

“Peki, ben Mathilda olayım.” dedi Donghee gülerek.

“Mathilda, bakın! Otobüs geliyor!”

Donghee ve Hansol, ellerinde birer çiçek saksısıyla, yüzlerinde kocaman gülümsemelerle aynı otobüse bindiler.

Sangyeop ailesiyle akşam yemeği yedikten sonra evine döndü. Ailesinin evi, Sangyeop'un yaşadığı villaya yürüyerek sadece beş dakika mesafedeydi. Sangyeop'un Seonam şehrine kesin olarak dönmeye karar verdiği günlerde, ailesi onun kendi dairelerine taşınmasını istemiş, birlikte yaşamamanın hem onlar için hem de Sangyeop için daha kolay olacağını düşünmüşlerdi. Ama Sangyeop kendisiyle aynı evde yaşarlarsa anne babasının yaşlılık yıllarını huzurla geçiremeyeceğini düşündüğünden, onların evine yakın bir villaya taşınmıştı.

Altmışlı yaşlarının ortasına gelen Sangyeop'un anne ve babası, yıllar boyunca emek vererek işlettikleri geleneksel *tteok* dükkânını artık fiziksel olarak kaldıramadıkları için bırakmak zorunda kalmışlardı. Pirinç keki yapımı, ağır yük kaldırmayı gerektiren zahmetli bir işti. Otuz yıldan fazla bu işle uğraştıkları için sağlıklarının zarar görmesi kaçınılmazdı. İşlerini bıraktıktan sonra bedenlerine gereken ilgiyi göstermeye başlamışlardı. Düzenli olarak fizik tedaviye gidiyorlardı, terapistin tavsiyesiyle yüzmeye de başlamışlardı. Oturdukları evi de daha küçük, iki odalı bir daireyle değiştirmişlerdi. Bu karar, yalnızca bakım kolaylığı açısından değil, aynı zamanda yüz yaşma kadar yaşamayı hedefleyen bir çağda giderlerini azaltma amacı da taşıyordu.

Tüm bunlara ek olarak, ikisi birden devletin açtığı yaşlı bakım görevlisi eğitim programına yazılmış, derslere katılmış ve gerekli sınavları başarıyla tamamlayarak resmî sertifika almışlardı. Bu

kararlarının nedenini merak eden Sangyeop, annesine “Neden böyle bir eğitim almak istediniz ki?” diye sorduğunda annesi, “İleride birbirimize bakabilmek adına,” demişti.

Bu sözlerin ardından Sangyeop, onları teskin etmek istercesine hafif bir tebessümle, “Ben buradayım ya! Üstelik öyle bir şey olacağına da inanmıyorum, bu yüzden hiç endişelenmeyin,” demişti sınava çalışmakla meşgul olan anne babasına.

“Evladım, yarının ne olacağını bilemezken, birkaç yıl sonrayı nasıl bilebiliriz ki? Yaşlanmak da hastalanmak da ölmek de hayatın bir parçası. Bunları kabul etmekten başka çaremiz yok. Eğer bir gün ikimiz de aynı anda güçten düşersek, elbette elimizden bir şey gelmez. Ama değilsek, o zaman birbirimizin yükünü hafifletmek isteriz. Başkasının eline bakarak geçecek günler yerine, son ana kadar kendi irademizle yaşamak istiyoruz,” diye yanıtlamıştı annesi, test kitabının üzerinden oğluna bakarak.

Sangyeop, annesinin sözlerini duyunca sessizce başını salladı. Çünkü daha önce onların ileride fiziksel olarak tamamen yardıma muhtaç hale gelme ihtimalleri üzerine ciddi bir şekilde düşünmemişti. Belki de birçok insan gibi o da böyle bir durumda çözümü huzurevi gibi bir kuruma bırakacağını fark etmişti. Ne var ki anne babalar, çocuklarını karşılık beklemeden büyütmeyi hayatın doğal akışı olarak görürken, çocukların yaşlanmış anne babalarına bakması çoğu zaman bir “iyilik” gibi algılanıyor, bu sorumluluk “iyi evlat olma” tanımıyla sınırlı kalıyordu. Belki de bu yüzden, “sevgi yukarıdan aşağıya akar” deniyordu. Sangyeop bu düşüncelerin içinde, anne ve babasına karşı derin bir mahcubiyet ve duygusal bir yük hissetti.

Ailesi eğitimlerini tamamlayıp sertifikalarını aldıktan sonra, her gün üç saatlerini evlerine yakın bölgede yaşayan yaşlılara yardım etmekle geçirmeye başlamışlardı. Karşılığında küçük bir ücret alsalar da onların asıl motivasyonu, çevrelerine destek olmanın verdiği tatmin ve aynı zamanda kendi yaşlılıklarına bilinçli bir hazırlık yapmaktı. Kazançları az bile olsa, yıllar boyunca tutumlu bir hayat sürdürdükleri için maddi olarak

zorlanmıyorlardı. Dahası, evlerini küçültüp bakım işine yönelmeleri, Sangyeop'un gözünde onları daha da saygıdeğer ve hayran olunası bireyler haline getiriyordu.

Bir gün, babası dışarıdaki görevinden eve döndüğünde, Sangyeop ona bir merakla sormuştu:

“Baba, yaşlı birine bakmak zor olmuyor mu?”

Babası gülümsedi:

“Yok oğlum, bilakis... gençleşiyormuşum gibi hissediyorum. Bak, ilgilendiğim yaşlı amca seksen yaşını geçmiş ama bana her seferinde ne kadar genç görüldüğümü söylüyor. Evet, bazen onun yerine eğilip kalkmam, bazı eşyaları taşımam gerekiyor ama tuhaf bir şekilde, onun yanındayken içimde hiç bitmeyen bir enerji doğuyor. Eskileri anlatıyor mesela, dinlemek hoşuma gidiyor. Ona gazeteyi sesli okumak bile keyifli geliyor. Eve dönerken sanki o gün hiç yorulmamışım gibi hissediyorum. Sadece... içimden durmadan şükretmek, her şeye teşekkür etmek geliyor.”

“Ama ne olur dikkat et yine de. Bileklerin, belin zaten hassas.”

“Merak etme. Günde sadece üç saat çalışıyorum. Hem bu iş öyle kas gücüyle değil, doğru teknikle yapılır. Kendime dikkat ediyorum. Belime ya da bileğime yük binmesine hiç izin vermiyorum.”

Zaman zaman anne ve babası evde kendi elleriyle pirinç keki hazırlayıp baktıkları yaşlılara götürdüklerinde, Sangyeop onları her seferinde hayranlıkla izliyordu. İçi saygı ve minnetle doluyordu.

Eve dönen Sangyeop, arkadaşı Jinseop'un KakaoTalk'tan gönderdiği birkaç fotoğrafı inceledi. Öğleden sonra ailesiyle vakit geçirirken, birkaç arkadaşı aniden bir şeyler içmeye çağırmıştı. Sangyeop'un sık sık görüştüğü sekiz kişilik arkadaş grubunun beşi evli, üçü bekârdı. Genellikle evli olan arkadaşlarıyla daha çok sohbet ederdi çünkü evli olmanın getirdiği ortaklıklar üzerine konuşacak çok şeyleri olurdu. Ama boşandıktan sonra o ortak zemin yok olmuştu. Onların konuşmalarını dinlerken, Sangyeop kendini sürekli geçmiş evliliğini hatırlarken buluyordu ve bu durum onu zaman zaman rahatsız ediyordu. Bu yüzden artık buluşmalarda bekâr arkadaşlarıyla sohbet etmek daha doğal gelmeye başlamıştı.

Bekârların sohbet konusuysa çok daha farklıydı. Genelde boş zaman etkinliklerine odaklanıyorlardı: spor yapıyorlar, dağ yürüyüşlerine katılıyorlar, evcil hayvanları hakkında konuşuyorlar ya da evde bitki yetiştirmenin inceliklerini tartışıyorlardı. Sangyeop, bu bekâr arkadaşlardan ikisinin “gönüllü yalnız” tanımına birebir uyduğunu düşünüyordu. Onlar için yalnızlık bir eksiklik değil, bilakis bir ayrıcalıktı. Kendilerine vakit ayırmayı, bireysel hedeflerine odaklanmayı ve hayatın sessiz tarafını kucaklamayı seviyorlardı. İstediklerini istedikleri anda yapabiliyor, kimseden izin alma gereği duymadan hareket edebiliyorlardı. Kendisi dahil diğer ikisiyse “yeniden bekâr” grubundaydı; yani

boşandıktan sonra yeniden bekâr olmanın verdiği ferahlığı hafif bir keyifle sürdürenler.

Bu geceki buluşmayı öneren arkadaş, gönüllü yalnızlardan Jinseop'tu. Eğer Sangyeop o sırada ailesinin evinde değil, başka bir yerde olsaydı büyük ihtimalle doğruca Seul'e geçmiş olurdu. Ama ne olursa olsun haftada bir kez ailesiyle yemek yemeyi bir kural haline getirdiği için üzülererek bu buluşmaya katılamayacağını belirtmişti.

Eskiden Sangyeop, Jinseop'un arkadaşları arasında ilk evlenen kişi olacağını düşünürdü. Çünkü Jinseop'un liseden beri birlikte olduğu S adında bir sevgilisi vardı ve üniversite boyunca da adeta yapışık ikiz gibiydiler. Sade ve abartısız bir ilişkileri vardı ama bir o kadar da derin ve istikrarlıydı. Ne var ki Jinseop, otuz yaşına birkaç gün kala S ile ilişkisini sonlandırdığını açıklamıştı. Sangyeop ilk başta inanmakta zorlanmıştı. O akşam onu dışarı çıkarmış, birlikte bir şeyler içmişlerdi. Jinseop'un yüzünde acı bir tebessüm vardı, ayrılığın düşündüğünden daha ağır olduğunu anlamıştı. Gecenin sonunda Jinseop'un söylediği, Sangyeop'u şaşkına çevirmişti: Bekâr kalmaya karar vermişti. Kalıcı olarak.

Zaman geçtikçe Sangyeop, Jinseop'un S ile olan uzun ilişkisini sonlandırmasının, bu kararıyla ilgili olduğunu anlamıştı. Jinseop, bir gün danışman olan Sangyeop'a şimdiye kadar kimseye söylemediği şeyleri açmıştı. Üniversiteye girdiği yıl, Sevgililer gününde tanık olduğu bazı sahneler hâlâ rüyalarına giriyor, bu rüyalar onu gecenin bir yarısı çırpınarak uyandırıyor ve sabaha kadar karanlıkta oturmasına neden oluyordu. Jinseop on yıl boyunca hiçbir şey olmamış gibi bir maske takarak yaşamıştı. Sangyeop, kendisini Jinseop'un en yakın arkadaşı olarak görmesine rağmen onun bu acılı süreci yaşadığından habersiz olduğu için suçluluk duymuştu.

“Eğer yardım edebileceğim bir şey olursa mutlaka bana söyle, olur mu Jinseop?” demişti.

Jinseop onun omzuna hafifçe dokunarak, “Senin gibi bir arkadaşımın olması bile bana yetiyor,” demişti.

Üniversiteden mezun olduktan sonra Jinseop, Seul'deki bir sivil toplum kuruluşunda çalışmaya başlamıştı. Yaptığı işi gerçekten bir “kutsal görev” gibi görüyordu. Jinseop geçmişte tanık olduğu dehşet verici şeylerin tekrar yaşanmaması için yurttaşların sorumluluğunun büyük olduğuna inanıyordu. Bu yüzden işine tutkuyla bağlıydı. Evcil bir kedi ve bir köpekle birlikte yaşıyordu ve bu yalnız hayatıyla gurur duyuyordu.

Jinseop'un gönderdiği fotoğraflarda, onun gibi gönüllü yalnız ve iki evli arkadaşı da vardı. Fotoğrafın altında, “Hafta sonu evde ailesiyle olması gereken evli adamlar, benim mesajımı bahane ederek özgürlüğün tadını çıkarıyor,” yazıyordu. Ardından, “Haftaya da Sangyeop'u bahane edecekler, ona göre!” diye bir mesaj daha gelmişti. Sangyeop fotoğraflara ve mesaja gülümseyerek baktı. Arkadaşlarının küçük ama anlamlı şeylerden keyif almaları, hayatı oldukları yerden sevmeye devam etmeleri hoşuna gitmişti. Telefonu usulca kenara bıraktığında, Jinseop'un o hafif muzur yüz ifadesi gözlerinin önünde belirdi. Sangyeop kıkırdadı.

Ertesi gün, yani pazar günü Sangyeop'un Seul'e gitme planı vardı. Aynı danışmanlık merkezinde görev yaptığı bir okul arkadaşı evleniyordu ve düğün töreni için şehir dışında bulunması gerekiyordu. Bu arkadaşının düğününde, büyük olasılıkla eski eşi Juhee de davetliler arasında olacaktı. Sangyeop, onunla karşılaşacak olursa, en azından kibar ve içten bir selam vermeyi, nazikçe hal hatır sormayı planlıyordu.

“Aa, sen de mi geldin? Nasılsın, iyi misin?”

Aynanın karşısında durarak kendi kendine mırıldanıyordu. Juhee'yle karşılaştığında nasıl davranması gerektiğini zihninde canlandırıyor, o an için yüzüne yerleştireceği içten bir tebessümü prova ediyordu. Ancak bir anda duraksadı. “Bu tür şeylerin provasını yapmak biraz garip kaçıyor galiba,” diye düşünüp başını hafifçe iki yana sallayarak bu yapaylıktan sıyrılmaya çalıştı. Ardından mutfığa yönelip buzdolabını açtı. İçeriden bir

kutu bira aldı, kapağını açtı ve birkaç yudumda içtikten sonra odasına geçip yatağa uzandı.

Gece yarısını geçen bir saatte cep telefonu şiddetle titremeye başladı. Uykuda olan Sangyeop, refleksiyle yatağın başucundaki komodine uzandı. Telefonun ışığı gözlerini kamaştırdı ama gözlerini kısarak ekranda beliren isme baktı.

“Ha? Kim Heejoon?”

Ekranda beliren ismi görür görmez içine tarifsiz bir sıkıntı çöktü. Endişelenerek doğruldu ve derin bir nefes alıp telefonu açtı.

“Alo?”

Uzun bir sessizlik oldu. Karşı taraftan hiçbir ses gelmiyordu. Şaşkınlıkla tekrar sordu:

“Alo? Heejoon Bey, hatta mısınız?”

Nihayet karşıdan, yorgunlukla karışık bir keder taşıyan boğuk bir ses duyuldu.

“Özür dilerim, hocam...”

“Sorun değil. Ama iyi misiniz?”

Bu soruya da hemen bir yanıt alamadı. Sadece derinden gelen, içten bir hıçkırık ya da ağır bir iç çekiş sesi duyuldu.

“Heejoon Bey? Ciddi bir şey yok ya? Gerçekten iyi misiniz?”

Sangyeop’un içini tarif edilmez bir huzursuzluk kaplamıştı, ama ses tonunda panik belirtisi göstermemeye özen gösterdi. Soğukkanlılığını koruyarak konuşmaya devam etti.

“Hocam... şu an kendimi gerçekten çok tuhaf hissediyorum. Aklıma arayacak kimse gelmedi. Yalnızca siz... acaba, yanıma gelebilir misiniz?” Heejoon’un sesi derin bir çöküş içindeydi.

“Tabii, hemen geliyorum. Şu an tam olarak neredesiniz?”

Heejoon, şehir merkezindeki çok katlı bir binanın çatısında olduğunu söyledi. Alt katlarda barlar, karaoke salonları gibi gece hayatına yönelik çeşitli eğlence mekânları bulunan bir yapıdaydı.

“Ben ulaşana kadar telefonu sakın kapatmayın. Kulak hizasında tutmaya devam edin, olur mu?”

Sangyeop hızlıca yerinden kalktı, bir yandan telefonu kulağında tutarak eşofmanını giydi. Evden aceleyle çıktı ve sokağa yöneldi. Aralarındaki mesafe kısa olduğundan taksiyle yalnızca on dakikalık bir yolculuk yeterliydi. Belirtilen adrese varınca binanın tepesine çıktı. Çatıya ulaştığında Heejoon’u bir köşede çömelmiş halde buldu. Elinde hâlâ telefonu vardı. Sangyeop sakince yaklaştı. Heejoon onu görünce telefonu indirdi.

“Artık geçti. Hiç endişelenme, her şey yolunda,” dedi Sangyeop, Heejoon’un gergin ellerini sımsıkı tutarak.

“Çok üzgünüm, hocam. Aşağıda arkadaşlarla bir şeyler içmiştik... Sonra fark etmeden kendimi çatıda buldum. Kapının kilitli olduğunu sanmıştım ama meğer açılmış. Yukarı çıkınca bir anda atlama isteği geldi. Parmaklıkların önünde uzun süre ayakta dikildim, aşağıdaki yolu seyrettim. İçimde tarif edemediğim bir dürtü oluştu. Korktum. O an yalnız kalmak istemedim ama kimi arayacağımı da bilemedim. Aklıma sadece siz geldiniz.”

“Beni aramanız çok doğru bir karar olmuş. Ne zaman zorlarsanız, lütfen hiç çekinmeden arayın. Her zaman buradayım.”

“Teşekkür ederim, hocam.” Bu sözlerin ardından Sangyeop’un bacaklarındaki kaslar boşalmış gibiydi. Dayanamadı ve Heejoon’un karşısına diz çökerek oturdu.

“Son günlerde uykusuzluk daha mı kötüleşti?”

“Evet. Yaklaşık bir haftadır neredeyse hiç uyuyamıyorum.”

“Peki, doktorunuzun size yazdığı uyku ilaçlarını kullanmadınız mı?”

“İlaçları almadım. Çünkü bir kere başlarsam, bir daha bırakamam diye endişelendim. Sonra sabaha doğru bir iki saat uyudum, biraz toparlandım gibi oldu.”

“Bu kadar az uykuyla günü nasıl geçirdiniz peki?”

“Ders sırasında aniden bir yorgunluk bastırdı, zihnim bulanıklaştı. Eve döndüğümde yatağa uzandım ama uyku bir türlü gelmedi. Gözlerim kapalıydı, ama düşüncelerim hiç durmadı. Ta ki sabah olup da biraz kestirene kadar... Neyse ki derslerim öğleden sonra olduğu için günü bir şekilde idare ettim.”

“Biliyorsunuz, uyku sağlığımız için çok önemli. Uyuyamazsak, hayat kalitemiz düşer. Uyku ilacının zararından çok faydası olurdu size.”

“Evet, şimdi pişmanım. İlaça direnmeye çalışırken korkunç bir şey yapacaktım az kalsın.”

“Bu gece eve döndüğünüzde fazla düşünmeden ilacınızı alın. Bırakın zihniniz ve bedeniniz bir nebze olsun dinlensin. Sabah uyandığınızda her şey biraz daha hafiflemiş olacak.”

“Evet, öyle yapacağım.” Bir süre konuşmadan oturdular. Ardından Heejoon başını göğe kaldırdı.

“Gökyüzü ne kadar da berrak.”

“Gerçekten de öyle. Ne zamandır gökyüzüne baktığımı bile hatırlamıyorum.”

“Ben de öyle. Genelde akşam derslerim geç biter, hava çoktan kararmış olur. Ama bir kere bile başımı kaldırıp yıldızlara bakmayı akıl etmemişim.”

“Düşünsene... hayatı öylesine hızlı yaşıyoruz ki gökyüzünü izlemeye bile vakit bulamıyoruz. Yolda yürürken kaldırım kenarındaki çiçekleri fark etmiyoruz bile. Sanki her şeye yetişmek için acele etmek zorundayız. Neden böyle yaşıyoruz? Sonunda hep pişmanlık kalıyor elimizde. Ama... işte bak, senin sayende uzun zaman sonra ilk kez gökyüzüne bakabildim. Bana çok iyi geldi. Seul’de yıldızları yılda bir ya da iki kez görmek bile mucize gibi. Ama burada... en azından gökyüzü açık, insanın ruhu biraz olsun rahatlıyor.”

“Doğru. Burası Seul’e yakın ama havası tamamen farklı.”

İkisi de uzun süre sessizce göğe baktılar. Sonra birlikte aşağı indiler ve binanın önünde taksi beklemeye başladılar.

Bir süre sonra Sangyeop, Heejoon'a dönerek sordu:

“Acaba sizin bir psikiyatriste gittiğinizi ya da terapi aldığınızı bilen biri var mı?”

“Hayır, yok. Annemle babam boşanınca büyükannemle birlikte yaşamaya başladım. O zamandan beri her şeyi kendi başıma yapmaya alıştım. Üniversitede okurken de harçlığımı kendim kazandım, ailemden hiç maddi destek almadım. Ailem ne der diye düşünmedim, çünkü ben böyle yapmak istiyordum. Annemle babam sürekli kavga ederdi ve ben hep arada kalırdım. Annem babamı kötüler, onun tarafını tutmamı isterdi. Babam da öyle. Kendi duygularımı hep bastırıp onların şikâyetlerini sessizce dinlemek zorundaydım. Ama hiçbirinin tarafını da tutamazdım. O yüzden, o tür bir aileden tamamen bağımsız olmak istedim. O zamandan beri, arada sırada hal hatır sormak dışında pek görüşmedim. Büyükannem vefat ettikten sonra ise aramızdaki mesafe daha da açıldı. Arkadaşları var ama onlara bile hiçbir zaman içimi dökmedim. Zayıf görünmek istemedim çünkü.”

Heejoon derin bir iç çekti ve sözlerine devam etti:

“Sanırım korkuyordum. Bir kere bile zayıf yanıma gösterirsem, bir daha toparlanamayacakmışım gibi hissediyordum. Bu zamana kadar tek başıma dimdik geldim ama şimdi yıkılmak istemedim.”

“Sizi çok iyi anlıyorum. Düşünsenize, hiçbir destek almadan bu noktaya gelmişsiniz. Bu, büyük bir içsel gücün göstergesi.”

“Peki ama bu gerçekten güç mü?”

“Kesinlikle güç. Çünkü bu sizin ne kadar dirençli olduğunuzu gösteriyor. Herkes bunu başaramaz. Pek çok insan sizin yaşadığınız şeyleri bahane edip başkalarını suçlar. Ailesini, çevresini, hatta hayatı suçlar. Ama siz kendinizle yüzleşmeyi seçmişsiniz.”

Ben zaten çocukken bile kendi başıma yaşamak istiyordum. Ailemdeki sorunlar çok erken yaşta başladı. Yalnız yaşamak daha rahattı benim için.”

“Yalnız kalmak size iyi geldiği için, başkalarının sizin özel alanınıza girmesi de rahatsızlık verici olmuş olabilir. Kendi mahremiyetinizi başkalarına açmak istememeniz çok doğal.”

“Geçen seanstaki sözleriniz de bunu fark etmemi sağladı. Gerçekten öyleymişim.”

“Bence artık her şeyi tek başına mükemmel yapmaya çalışmak yerine, biraz olsun rahatlamaya çalışsanız iyi olur. Biraz gevşerseniz kimse farkına dahi varmaz. İnsanlar kendi hayatlarını yaşamaktan başkalarına pek dikkat bile edemiyor. Ben mesela, bazen terliklerimi ayağıma geçirip markete öyle giderim. Başkaları ne düşünür diye endişelenmeyi bırakmak için kendi kendime bir tür egzersiz bu. Çok büyük bir şey gibi durmasa da inanılmaz rahatlatıcı oluyor. Güneşli bir günde parkta bir banka oturup güneş gözlüğüyle kitap okumak da öyle. O an başkalarının bakışlarından kurtulduğumu, rahatladığımı hissediyorum. Böylece yavaş yavaş kalbimi dış dünyaya açabiliyorum.”

“Şimdi düşününce, evin önüne bile hiç terlikle çıkmadığımı fark ettim.”

“İnsanların ne düşündüğünü önemsemek yerine, kendinize şu soruyu sormayı deneyin: ‘Şu an mutlu muyum?’ Bu soruyu alışkanlık haline getirdiğinizde zamanla ruhunuz da hafiflemeye başlar, daha çok gülersiniz. Belki de mutluluk dediğimiz şey, tam olarak budur.”

“Başta kolay olmayacak ama yavaş yavaş bunu yapmayı deneyeceğim. En önemlisi de, gelecekte şu anki gibi sürekli endişe içinde yaşamak istemiyorum.”

“Çok iyi bir karar. Her gün sadece birazcık kalbinizi açın yeter. Ben hep yanınızda olacağım. Unutmayın: Biz sandığımızdan çok daha güçlüyüz. Siz de öylesiniz.”

“Teşekkür ederim, hocam.”

Sangyeop, Heejoon'dan ayrılıp evine döndüğünde saat sabah üçü yeni geçmişti. Tam uykunun ortasında gelen telefonla alelacele dışarı çıktığından uykusunu alamamıştı. Doğruca yatağa uzandı. Bir süre dönüp durdu ama o gece yaptıkları, içini ısıtan bir gururla kalbini hafifletti. Çok geçmeden huzurla uykuya daldı.

Ertesi gün saat 11.00'de Sangyeop, Seul Jamsil'deki bir kilisede düzenlenen eski bir okul arkadaşının düğününe katıldı. Tören başlamadan hemen önce Juhee'yle karşılaştı. Bir gece önce aynanın karşısında defalarca prova ettiği gibi, yüzünde içten bir tebessümle Juhee'ye doğru yaklaştı ve nazikçe selam verdi.

Juhee de onu görmekten memnun olmuştu.

“Hayatımızda ilk defa kilisede bir düğün görüyoruz, değil mi?” diye fısıldadı Juhee, Sangyeop'un kulağına.

“Ben de ilk defa katılıyorum. Ama Mincheol kiliseye gider miydi ki?” diye karşılık verdi Sangyeop fısıldayarak. Mincheol, damadın ismiydi.

“Mincheol pek gitmiyor aslında, sanırım gelin bu kiliseye bağlı.”

“Ben de öyle tahmin etmiştim zaten. Zira Mincheol'den pek dindar biri izlenimi almamıştım.”

“Ne demek o?” diye sordu Juhee, gözlerini hafifçe kısıp gülerek.

“Yani, o kadar sigara içip alkol tüketen biri kiliseye ne kadar gidiyordur ki?” dedi Sangyeop, alçak sesle.

“Doğru ya!” diyerek kahkaha attı Juhee. Farkında olmadan Sangyeop'un omzuna dokundu.

Sangyeop'un zihninde geçmişe dair bir perde aralandı. Evli oldukları zamanların sahneleri gözünün önünden geçti. Hafif bir mahcubiyet hissetti ama yüzünde hiçbir değişiklik belli etmeden gelinle damada bakmayı sürdürdü. Juhee ise omzuna dokunduğu an irkildi. "Ah..." diye geçirdi içinden. Bir anlığına her şeyin eskisi gibi olduğunu sanmıştı. Sangyeop'un tepkisiz ama şaşkın ifadesini fark edince yüzü kızardı. Aslında onu hâlâ seviyordu. Daha doğrusu, içindeki sevgi hiçbir zaman kaybolmamış, aynı kalmıştı. Onu çok sevmişti, belki bu yüzden onu istemeden yıpratmıştı. Ama sevgisi hiç eksilmemişti. İlk tanıştıkları gün, kalabalığın içinde elini tutup aceleyle çektiği an gibi... her şey hâlâ çok tazeydi.

Juhee onu fazla kısıtlamamış olsaydı, bugün burada onun eşi olarak bulunacağını düşünerek kendine öfkelenmişti. Bu evliliği mahvetmenin sorumluluğunu taşıdığından Sangyeop'la ne zaman karşılaşsa suçluluk duymayı hak ettiğini düşündü.

Törenin ardından, ikisi de tanıdıklarla birlikte düğün yemeğine geçti. Şans eseri yine yan yana oturdular. Sangyeop, Juhee'yle peş peşe iki kez yan yana düşmelerine önce içten içe şaşırıyordu. Hafif bir huzursuzluk hissetti, ensesi sanki yanıyordu. Fakat sonra fark etti ki bu rahatsızlık Juhee'ye olan duygularından değil, insanların onları hâlâ bir çift sanıp sanmayacaklarına dair duyduğu tedirginlikten kaynaklanıyordu. Bu farkındalıkla birlikte rahatladığını hissetti.

"Siz okulda da hep beraberdiniz. Evlenince de hâlâ öyle mi kaldınız?"

Jaeha yanlarına gelip neşeyle söze karıştı. Üniversiteden üst sınıf arkadaşlarıydı. Amerika'da doktora yaptıktan sonra geçen yıl ülkeye dönmüş, bir üniversitede ders vermeye başlamıştı. Sangyeop ve Juhee'yi uzun zamandır bir arada görmemişti ve onları yan yana görmek hoşuna gitmişti.

Ah, Jaeha! Biraz daha yemek yesene? Şurada senin sevdiğin somon da var, getireyim mi?" dedi Sangyeop, onun hâlâ boşandıklarını bilmediğini fark ederek hızlıca konuyu değiştirdi.

"Zaten o somondan fazla kaçırdım, oturmak bile zor artık," diyerek kahkaha attı Jaeha, bir yandan karnını göstererek şakalaştı.

"Bakıyorum da hâlâ formundasın!" Juhee de gülerek Jaeha'ya takıldı.

"Sizden geri kalır mıyım? Şimdi ikiz çocuk büyütüyorum, canım çıkıyor. Bu göbek de hep o yüzden çıktı."

"Az önce de somonları fazla kaçırdım demedin mi?" Sangyeop gülmek için kendini zor tuttu.

"Yahu biraz somonla böyle göbek çıkar mı? Belli ki çocuk büyütmenin ne demek olduğunu bilmiyorsunuz. Anlaşılan daha çocuğunuz yok. Çocuğunuz olsun da görün bakalım, ne demekmiş. Şimdi ne desem boş, yaşamadan anlayamazsınız!"

Jaeha'nın sözleriyle Sangyeop ve Juhee bir anda gülmeyi bıraktılar, ikisi de rahatsız olmuştu. Sangyeop, Jaeha'ya boşandıklarını söyleyip söylememeyi düşündü. Juhee de şaşırmıştı, suyunu bir dikişte bitirip yeniden doldurdu. O sırada biri Jaeha'yı dışarı çağırdı. Dönünce Jaeha öne doğru eğilip şöyle dedi:

"Sizin bu kadar yakın olduğunuzu görünce, boşandığınızı düşünemedim. Kusura bakmayın."

"Olur böyle şeyler." Sangyeop gayet rahat görünmeye çalışarak güldü.

"Değil mi ama... Öyle samimi görünüyorsunuz ki... belki yakında tekrar bir araya geleceğiniz haberini bile alabiliriz, kim bilir?" Jaeha az önceki gafını telafi etmek istercesine gülümsedi.

"Öyle bir şey olursa, ilk sana haber verimiz." Sangyeop konuyu değiştirmek istercesine hızlıca yanıtladı.

O anda Juhee'nin kalbi hızla çarpmaya başladı. Belki de Sangyeop onu hâlâ seviyordur, diye düşündü. Tabii ki bu ko-

nuda açıkça bir şey soramazdı ama Sangyeop'un böyle rahat konuşması bile onun için umut vericiydi. Biraz önce durumu bilmeden onları zor durumda bırakan Jaeha'ya içten içe minnet duydu. Yemekten sonra birlikte dışarı çıkan Sangyeop ve Juhee, metro istasyonuna kadar yürüdüler.

“Danışmanlık merkezi nasıl gidiyor? Sojeong'dan düzene girdiğini duydum.” diye sordu Juhee.

“Danışan pek fazla değil ama merkezdeki işlerde olduğu gibi performans baskısı da yok, bu yönü güzel. Uzun süre yalnız çalıştım ama geçenlerde birini işe aldım. İşler biraz kolaylaştı.” Sangyeop'un sesi, Juhee'ye alıştığından daha sıcak ve samimi geldi o gün.

“Ne güzel. Aslında uzun bir zaman önce sana bir saksı çiçek göndermeyi düşünmüştüm ama senin bu durumu pek hoş karşılamayacağından endişelenip son anda vazgeçmiştim.”

“Gönderirsen çok sevinirim. Hatta bir gün yolun düşerse mutlaka uğra. Alt katta Sojeong'un işlettiği bir kafe var, ona da uğrarsın. İkisini bir arada görmüş olursun.” Sangyeop'un içtenliği Juhee'nin yüzünde tatlı bir tebessüm oluşturdu.

“Olur, uğrarım bir gün,” dedi Juhee aynı samimiyetle.

Böylece metro istasyonunun önünde vedalaştılar. Sangyeop, Juhee ile uzun bir aradan sonra bu kadar açık bir şekilde konuşabildiği için rahatladığını hissetmişti. Onu zamanında çok yormuş olsa da geçmişi tekrar açmak istemiyordu. İçinden geçen tek şey, şu an oldukları halleriyle birbirlerini yargılamadan kabul etmektir. Ona göre şu an için en anlamlı olan da buydu. Bu şekilde düşünmeye devam ettikçe Juhee'yle tekrar karşılaştığında içinde herhangi bir pişmanlık ya da burukluk hissetmeyeceğine inanıyordu.

Sangyeop, Seul'den bindiği ekspres otobüsle Barış Pazarı durağına varınca aceleyle indi. Yolda kafeye uğramayı düşünmüştü. Normalde Sojeong pazar günleri kafeyi part-time çalışan

öğrencilere bırakır, kendisi gelmezdi ama bugün istisna yapmıştı. Menüye eklenecek yeni bir içecek ile ilgili fikir alışverişi yapmak üzere kafeye gitmişti. Üstelik Sojeong, yeni içecek ile ilgili olarak Sangyeop'un da fikrini almak istemişti.

Sangyeop, Sodam'dan içeri adımını attığında, kasada duran üniversite öğrencisi genç kız onu fark eder etti ve gülümseyerek, "Hoş geldiniz!" diye karşıladı. Sojeong ise pencere kenarındaki bir masada müşterilerle sohbet halindeydi; Sangyeop'un geldiğini görünce elini sallayarak onu selamladı. Sangyeop da hem kasadaki çalışana hem de Sojeong'a selam verdi. Kasanın tam karşısında bulunan boş masalardan birine geçti. O esnada Sojeong, yanında oturan orta yaşlı bir kadını da yanına alarak Sangyeop'un bulunduğu yere doğru yöneldi. Kadının kalkmak üzere olduğu her halinden belliydi.

"Bu hanımefendi Hansol'un teyzesi. Seninle tanışmak istediğini söyledi." Sangyeop hemen ayağa kalktı.

"Merhaba, tanıştığıma memnun oldum. Ben Hansol'un teyzesi oluyorum." Kadın sıcakkanlı bir gülümsemeyle kendini tanıttı. Duruşunda sade ama zarif bir hava vardı.

"Memnun oldum, ben de Cha Sangyeop."

Kadın çantasından bir kartvizit çıkarıp uzattı. Sangyeop da cüzdanını çıkardı ve kendi kartvizitini kadına takdim etti.

"Hansol, danışmanlık merkezinde çalışmaya başladığından beri çok daha huzurlu. Bu tamamen sizin sayenizde."

"Ne demek, asıl ben Hansol sayesinde pek çok şey öğreniyorum. Hansol öyle içten biri ki merkeze gelen herkes onu seviyor."

"Şükürler olsun. Neyse ki Sojeong'un aracılığıyla sizinle danışmanlık süreci başladıktan sonra Hansol kendini toparladı. Artık yönünü daha iyi bildiğini, yazmak istediği konularda ne anlatmak istediğini daha net hissettiğini söylüyor. Çok mutlu. Lütfen sizden ricam, gözünüz hep üzerinde olsun. Desteklerinizi eksik etmeyin, olur mu hocam?"

“Ben pek bir şey yaptığımı düşünmüyorum aslında,” diyerek mahcup bir şekilde başını eğdi Sangyeop.

Hansol’un teyzesi vedalaşıp kafeden ayrıldıktan sonra Sojeong tezgâhın arkasına geçti. Sangyeop’un ve kasada çalışan üniversiteli öğrencinin gözü önünde, menüye eklemeyi düşündüğü yeni içeceği hazırlamaya başladı.

“Bu serinletici bir *omija** suyu,” dedi Sojeong ve göz alıcı al renkli içeceği şık bir kristal bardağa koyarak masaya bıraktı.

“Vay canına... Rengi müthiş görünüyor,” dedi Sangyeop şaşkınlıkla.

“Değil mi? *Omija* suyunun rengi gerçekten sanat eseri gibi.”

“Oyum kesinlikle *omija* suyundan yana,” dedi Sangyeop, parlak kırmızı sıvıyı hayranlıkla süzerek. Bardağı eline alıp yavaşça çevirmeye başladı, ışıқта dönüp duran renge dalmış gibiydi.

“Hiç tatmadan mı?”

“Tadı bir yana, rengiyle bile onay alıyor benden.” Sangyeop, bardağı hafifçe sallayıp *omija* suyunun dönmesini izledikten sonra nihayet bir yudum aldı.

“Hımm... Görüldüğü kadar tatlı değilmiş,” dedi bir an duraksayarak. “Ekşi, hatta hafifçe buruk bir tadı var.” Yüzünde küçük bir seğirme belirdi.

“Zaten *omija* öyle olur,” diye açıkladı Sojeong. “İçindeki beş temel tada sahip bileşenlerin vücuda iyi geldiği söyleniyor. Özellikle de yorgunluk giderici etkisi varmış.”

“Peki, asıl soru şu o zaman: Bu içeceği orijinal haliyle mi sunalım, yoksa günümüz damak tadına uyarlayıp biraz tatlandırmayı mı düşünelim?”

* *Omija* (오미자), Korecede “beş tat meyvesi” anlamına gelir ve *Schisandra chinensis* adlı bitkinin meyvesidir. Bu ismin verilmesinin nedeni, beş temel tadı (tatlı, ekşi, tuzlu, acı ve umami) aynı anda barındırmasıdır. (ç.n.)

“Hem sağlıklı hem lezzetli olursa tadından yenmez tabii. Ama dünyada öyle bir şey yok. Bir şey kazanmak istiyorsan bir şeyden de vazgeçmen gerekiyor.”

“Şu an *omija* suyunu bahane edip hayat dersi mi veriyorsun?” dedi Sojeong, gülmemek için kendini zorlayarak. “Bütün aydınlanmalarını eve sakla istersen. Önce bu içeceğin tarifine karar verelim.” Sangyeop hafifçe omuz silkti, ardından gülümsedi.

“O halde şöyle bir şey öneriyorum: Americano’ya şurup ekletmek gibi bir sistemle ilerleyelim. Müşteriye tatlandırıcı seçeneği sunalım.”

“Bence de en iyisi bu. Orijinal tadı seven öyle içer, daha tatlı isteyenler için de şurup opsiyonu olur. Sayende çıkmaza giren bu konuyu çözdük,” dedi Sojeong memnun bir ifadeyle.

“Bir de aklıma geldi,” dedi Sangyeop, “içine doğranmış karpuz ya da mango eklemek nasıl olur? Renkli ve daha sofistike bir görünüm kazandırır.”

“Güzel fikir... Ama meyve eklemek maliyeti artırabilir, fiyat yükselirse müşteri sayısı da etkilenebilir. Yine de not alayım, belki sınırlı sayıda deneyebiliriz.”

“Tamam. Peki, sıradaki ürün ne, müdür hanım?” Sangyeop şakacı bir ifadeyle sordu.

“Sırada şeker oranı düşürülmüş *sikhye** ve *sujeonggwa*** var.”

Menüye eklenecek içecekler belirlendikten sonra Sangyeop kafeden çıkmak üzereydi ki Sojeong ona düğünü nasıl bulduğunu sordu.

“Düğün işte, hep aynı.” Bu cevabın ardından Sojeong tekrar sordu:

* Geleneksel Kore mutfağında, malıla fermente edilmiş tatlı pirinçli içecek; genellikle soğuk servis edilir, sindirime yardımcı olmasıyla bilinir. (ç.n.)

** Tarçın, zencefil ve kuru hurma ile hazırlanan geleneksel Kore içeceği; soğuk içilir, tatlı ve baharatlı bir tada sahiptir. (ç.n.)

“Yani Juhee ile nasıl geçti demek istiyorum. Orada karşılaştınız, değil mi?”

“Evet, karşılaştık. Neyse ki gayet sakin ve doğal geçti. Dürüst olmak gerekirse, öncesinde biraz gergindim açıkçası.”

“Aslında Juhee dün gece beni aramıştı,” dedi. “Düğünde seninle karşılaşacağı için gergin olduğunu söyledi. Demek ki yalnız değilmişsin... O da tedirginmiş.”

“O da benim gibiydi demek.”

“Sen rahat davrandıysan, demek ki o kadar gergin bir atmosfer yoktur. Bu iyi bir şey. İkiniz de biraz olsun rahatlamışsınızdır.”

“Sanırım öyle oldu. Juhee buraya gelmek istediğini söyledi. Ben de davet ettim. Hem danışmanlık merkezini görür hem de kafeye uğramış olur.”

“Ooo, büyük gelişme! Davetin üzerine içi kıpır kıpır olmuştu. Juhee’nin seni hâlâ sevdiğinin farkındasın, değil mi?”

“Evet, farkındayım. Ama sevme biçimi sorunlu işte.”

“Danışman olmasına rağmen neden kendi duygularını kontrol edemediğini anlayamıyorum bazen.”

“Terzi kendi söküğünü dikemez derler ya... Ben de öyleyim işte. Konu insanın kendi yarası olduğunda hep bir körlük oluşuyor. Juhee’nin derdi bilinç dışından gelen bir bağımlılık eğilimiydi. Çocukluğundan bu yana süregelen bir durum. Bunun farkındaydı ama bu farkındalık bile her zaman yeterli olmuyordu. O sevgi biçimi zamanla bizi yordu. Eşin bile olsa, bazı şeyleri onun yerine çözemezsin. Juhee’nin o döngüden kendi başına çıkması gerekiyordu. Ben de izledim, yanında durmaya çalıştım ama çaresiz kaldım. Artık tek istediğim, onun huzur bulması. Onun da benim de.”

“Her şeye rağmen ikinizin de kendi yolunda devam etmesi çok güzel. Juhee’yi bir dahaki görüşmemde ben de davet ederim.”

“Olur, eminim hoşuna gider.”

Sangyeop, kafeden ayrıldıktan sonra eve kadar yürüdü. Yol boyunca yirmili yaşlarındaki o sevgililer gününü, bugünkü metro istasyonundaki vedalaşmayı, Juhee'yle yaşadığı anları zihninden geçirdi. Sojeong'un dediği gibi, ikisinin de kendi köşesinde gayet iyi yaşadığını düşününce farkında olmadan şu kelimeler döküldü:

“Ah... Neyse ki...”

Nisan ayı gelip çatığında, kiraz ağaçlarının bulunduğu bölgeler bembeyaz çiçeklerle dolmuştu ve bu büyüleyici görüntüye tanıklık etmek isteyenler adeta beyaz bulutlar gibi akın akın o alanlara toplanıyordu. Gündüz vakti kiraz çiçeklerini izlemek bile başlı başına bir huzur kaynağıydı ama geceleri, lambaların aydınlığında bembeyaz çiçeklerin parıldayan görünümü insanın içine işleyen masalsi bir sahne yaratıyordu. Kiraz ağaçlarının gövdesinden yukarı doğru bakıldığında, gökyüzü sanki çiçeklerle işlenmiş bir geceye dönüşüyor, rüzgârda hafifçe dalgalanan dallar göğe nakış gibi düşüyordu.

Cuma günü iş çıkışında ailesinin evine uğrayıp birlikte akşam yemeği yiyen Sangyeop evine yürüyerek dönmeye karar verdi. Tam o sırada birden, içinden kiraz çiçeklerinin açtığı o ünlü yolu görmek geçti. Her gün işe giderken otobüsün camından izlediği o manzara bile içinin kıpır kıpır etmesine yetiyordu. Seonam şehrinde nehir kenarına yapılmış o kiraz çiçeği yolu, ilkbaharın en güzel zamanlarını yaşıyordu. Gece vakti, lambaların altında izlenen hali çok daha etkileyiciydi. Hansol da öyle demişti, özellikle akşam saatinde gitmek istiyordu. Nasıl olsa daha yeni yemek yemişti. *Yavaşça gezip dönerim*, diye düşündü.

Kiraz çiçekleri yolunun girişine geldiğinde saat sekizi geçmişti. Cuma gecesi olmasından dolayı etraf çiftlerle doluydu. Sangyeop yanlış vakitte gelip gelmediğini düşündü. İlerledikçe spor kıyafetleriyle yalnız başına yürüyüşe çıkmış insanlara da

rastlamaya başladı. Bir anlığına, *keşke ben de eve uğrayıp üzerimi değişseydim*, diye geçirdi içinden, ama hemen ardından ıslıl ıslıl kiraz çiçeklerinin cazibesine kapılıp kıyafetini unutuverdi. Çiçeklerin fotoğrafını çekip anın tadını çıkardı.

Tam o sırada telefon titredi. Ekranı baktığında arayanın Kim Heejoon olduğunu gördü. Heejoon'un gece yarısı aradığı anı hatırladı ve kiraz çiçeklerini seyrederken hissettiği o huzur buharlaşıp uçuverdi. Telefonun titreşimi bile vücuduna gerilim yaymaya yetmişti.

"Alo?" Sangyeop sakince açtı telefonu.

"Ah, merhaba hocam!" Telefonun diğer ucundaki Heejoon'un sesi neşeliydi. Sangyeop'un üzerine çöken gerginlik hızla dağıldı.

"Heejoon Bey, bir sorun yok değil mi?"

"Yok hocam. Aslında tam sizin arkanızdayım."

"Arkamda mı? Şu an neredesiniz?"

"Kiraz çiçeklerini görmeye gelmiştim, sonra birden sizi önümde gördüm de onun için aradım." Sangyeop etrafına bakındı. O sırada kalabalığın arasında elini sallayan Heejoon'u gördü.

"Ah, şimdi gördüm sizi."

Kalabalığın arasından Heejoon'un bulunduğu yere doğru yürüdü. Heejoon da ona doğru yaklaştı. Yanında, muhtemelen kız arkadaşı vardı.

"Burada karşılaşacağımız hiç aklıma gelmezdi," dedi Sangyeop.

"Evet hocam, böyle bir yerde sizi görmek çok tuhaf," dedi Heejoon gülümseyerek.

"Doğru, öyle oldu."

"Burası epey meşhur olmuş. İnsan kalabalığına rağmen iyi ki gelmişiz." Sangyeop, kadına bakınca Heejoon, "Ah evet, kız arkadaşım, hocam," dedi.

"Sujin, bu benim danışman hocam."

"Merhaba, memnun oldum." Sangyeop kibarca selam verdi.

“Heejoon çok bahsetti sizden. Zaten size teşekkür etmek için bir gün mutlaka tanışmak istiyordum. Burada karşılaşmak kısmet oldu. Çok teşekkür ederim.” Sujin başını hafifçe eğerek saygıyla selam verdi.

“Sayenizde düğün tarihini yeniden belirledik.” Sangyeop şaşkın bir ifadeyle bakınca Heejoon açıkladı:

“Evet hocam, evleniyoruz.”

“Ne güzel, ikinizi de tebrik ederim.”

“Hepsi sizin sayenizde.” Heejoon minnetle Sangyeop’a baktı.

Karşısında yan yana duran çifti izleyen Sangyeop’un içi sıcacık oldu. Evlilik hazırlığı yaparken ayrılmış olan bu iki insanın, yeniden birlikte olmayı seçmeleri, Heejoon’un Sangyeop’un önerilerini dikkate alıp hayatının en büyük cesaretini göstermesi sayesinde olmuştu. Bu düşünceyle boğazı düğümlendi.

Sonradan Heejoon’dan öğrendiğine göre, o “çatı olayı”ndan sonra Heejoon artık böyle devam edemeyeceğini düşünmüş. Değişmezse geleceğinin karanlık olacağını hissetmişti. Ve en önemlisi, kız arkadaşını gerçekten sevdiğini fark etmişti. Kolay değildi ama nihayetinde içini açmaya cesaret etmişti. Kız arkadaşı da onu anlamış ve kabul etmişti.

Heejoon geçmişte yaşadığı olumsuzlukları bir zayıflık olarak görüp anlatmaktan çekinmişti. Ama Sangyeop’un dediği gibi başkalarının fikirlerine aldırmadan, “Ben şu an mutlu muyum?” sorusuna odaklanıp kendi duygularını dürüstçe paylaşmak, ilişkisini de kendisini de dönüştürmüştü. Çünkü birbirlerini gerçekten seviyorlardı. Gelecekte zorluklar çıkabilirdi ama bu süreci yaşamış bir çiftin kolay kolay yıkılmayacağını Sangyeop biliyordu. Heejoon bazen eşofmanlarıyla çizgili terliklerini sürüyerek mahallesinde dolanıyor ya da güneş gözlüğü takıp bir banka oturup saatlerce keyif yapıyordu. Ona göre önemsiz görünen bu alışkanlıklar, aslında bir terapi biçimiydi. Heejoon bunu söylediğinde, Sangyeop o cümleyi kendisinin söylediğini hatırlayıp gülümsedi.

Heejoon ve sevgilisiyle vedalaşıp yoluna devam ederken, kiraz çiçekleri gözüne daha da güzel göründü. Dudaklarında bir tebessüm belirdi.

“Ah!” Biri birdenbire yolunu kesmişti.

“Merhaba?” Sangyeop, bu selamın kendisine yöneltildiğini fark etmeden arkasını dönüp baktı. Yüzünde biraz mahcup bir ifadeyle Hansol karşısındaydı.

“Ah, Hansol!” Yanında çok iyi tanıdığı biri daha olduğunu fark etti: Choi Donghee.

“Donghee!”

Donghee'nin yanaklarının kırmızılığı, ışıkların yansımalarından mı yoksa yakalanmış sevgililerin utangaçlığından mıydı, ayırt etmek zordu. Sangyeop her şeyi biliyormuş gibi hafifçe gülmüştü. Donghee ve Hansol'un son zamanlarda yakınlaştığını fark etmişti. Donghee'nin sık sık bir saat erken gelip bekleme salonunda Hansol'la uzun uzun sohbet etmesi, öğle yemeklerini beraber yiyip alt kattaki kafede kahve içmeleri, birbirlerine gülümserken gözlerinde beliren yumuşak bakışlar... Sangyeop'a göre tüm bunlar birbirinden hoşlanan iki kişi arasında yaşanırdı.

Sangyeop onların yanından ayrılp yürüyüşüne devam ederken Donghee ve Hansol onun iki yanına geçti.

“Hocam, zamanınız varsa birlikte bir şeyler içmeye gitsek mi?” diye sordu Donghee.

“Olabilir tabii.”

Sangyeop tam, “Ama siz baş başa kalmak istemiyor muydunuz?” diyecekti ki o an kendini durdurdu. Henüz yeni filizlenen bu güzel ilişkiyi gereksiz bir şakayla gölgelemek istemedi. Biraz suçluluk içinde, “O zaman içecekler benden,” dedi ve Donghee'nin zaman zaman uğradığını söylediği bara birlikte gittiler.

“Hepimizin sağlığına ve huzuruna!” dedi Sangyeop. Diğerleri de, “Şeref!” diyerek eşlik etti.

“Uzun zamandır bira içmemiştim,” dedi Sangyeop.

“Arkadaşlarınızla buluştuğunuzda bir şeyler içmeye gitmiyor musunuz?” diye sordu Donghee.

“Ah, benim arkadaşlarım biraz dediğim dedik tiplerdir; aralarında ‘içki takımı’ diye bir şey yok. Ya sadece *soju* içerler ya da sadece şarap. Ben bira severim ama yalnız kalınca hep azınlıkta kalıyorum.”

“Peki *somaek** ekibi kurmak nasıl olur?” Hansol gülümsedi.

“Arkadaşlarım o konuda da çok katılar; ortada olmak yok, ya siyah ya beyaz. *Somaek*’i ‘kararsız içki’ diye küçümsüyorlar.”

“Ben o zaman o ‘kararsız’ gruba giriyorum sanırım,” dedi Donghee.

“Donghee, demek sen de benimlesin,” dedi Sangyeop.

“Teyzem *soju* takımından. Ona o acı *soju*’yu niye tek başına içtiğini sorduğumda, ‘Hayatın acı tadının nasıl bir teselli verdiğini bilmiyorsun,’ demişti.”

“Hansol’un teyzesi havalı biri gibi geliyor kulağa,” dedi Donghee.

“Neden? *Soju* içtiği için mi?” Hansol’un bu cevabı Sangyeop’u güldürdü.

“Aman, yine az kalsın yanlışlıkla her yeri ıslatıyordum.” Gülümseyerek peçeteyle ağzını sildi.

“Hansol, sen gizli bir kahkaha bombası gibisin, farkında mısın?”

“Gizli kahkaha bombası mı?”

“Evet, yani fark ettirmeden güldürüyorsun.”

“Ben mi?” Hansol gözlerini kocaman açınca Sangyeop, Donghee’ye döndü:

“Hiç fark ettin mi?”

* *Somaek* (소맥): *Soju* ile biranın karıştırılmasıyla yapılan bir içki. Gençler arasında popülerdir. İsmi, “soju” ve “maekju” (bira) kelimelerinin ilk hecelerinden oluşur. (ç.n.)

“Evet! Bazen Hansol öyle bir şey söylüyor ki hiç beklenmedik bir anda güldürüyor.”

“Mesela ne?” diye sordu Hansol merakla.

“Geçenlerde karşıdan karşıya geçiyorduk ama yeşil ışık yarıncı geçemedik. ‘Ah, az kalsın geçiyorduk. Bacaklarım kısa olmasa geçerdim,’ deyiverdi birden.”

Bunun üzerine hem Sangyeop hem de Hansol gülmekten kendini alamadı.

“Gerçekten öyle mi dedim? Neyse, başkalarını güldürmek güzel bir şey. Pozitif tarafından bakacağım bu duruma.”

“Kesinlikle öyle. Başkalarını güldürmek de bir yetenek, bir hediye. Ne diyorlar? Sonunda hayatta kalan hep mizah duygusu olanlardır.”

“O söz gerçekten var mı?”

“Bilmiyorum... Ama bir yerlerde vardır herhalde?” Sangyeop’un bu beklenmedik cevabı üzerine üçü de tekrar kahkahaya boğuldu.

“Haydi, tekrar kadeh kaldıralım!” dedi Hansol.

“Bu sefer öncü ben olayım, siz ikiniz tekrar edin, tamam mı?”

“Evet, tabii!”

“Yaralı Kalpler Tedavi Merkezi!”

Hansol’un coşkulu temposunu duyan Sangyeop birdenbire bardağını masaya vurdu ve başını masaya koyup karnını tutarak gülmeye başladı. Çalıştığı danışmanlık merkezinin ismini bir slogan olarak duyacağını hiç tahmin etmezdi. Bu o kadar komikti ki gülmekten kendini alamadı. Donghee de kahkahaya boğulunca Hansol da onlara katıldı. Böylece üçü birlikte kahkahayla dolu, neşeli ve cıvıl cıvıl bir gece geçirdiler.

Nisan ayı toplantısına geçen ay katılan Kim Sookhee, Jo Aeri, Choi Donghee ve Lee Hansol'un yanı sıra, geçen ay gelemeyen Kim Heejoon da bu kez yerini aldı. Ayrıca danışmanlık merkezine gelenler arasında en genç üye olan Park Suchan da bu ayki toplantıya katıldı. Suchan uzun boyu ve ince yapılı fiziğiyle dikkat çeken bir lise öğrencisiydi.

Sangyeop, Suchan'ı gruba tanıttığında ilk söz alan Hansol oldu:

"Bana mı öyle geliyor bilmiyorum ama öğrenci Suchan tam bir romantik manga karakterine benzemiyor mu sizce de? Daha önce hiç böyle bir şey söylediler mi sana?"

"Bu benim takma adım zaten, nereden bildiniz?" Suchan, kocaman gözlerle Hansol'a bakarak cevap verdi.

"Romantik manga mı? Vay canına, tüylerim diken diken oldu! İlk gördüğümde bir yerden tanıyor gibiydim, demek ki o yüzdenmiş!" Hansol kollarını ovalayarak şaşkın ama heyecanlı bir yüz ifadesi takındı.

"Yok, hayır... Aslında..." Suchan ellerini havaya kaldırarak açıklama yapmaya çalıştı.

"Hayır ne?" Yanında oturan Donghee sordu.

"Takma adım o değil... Romantik manga değil yani." Suchan, Donghee'ye bakarak açıkladı. Bu söz üzerine grup üyeleri kendi düşüncelerine daldı. Az önce Hansol'un söylediği hangi

sözün Suchan'ın lakabı olduğunu hatırlamaya çalışıyorlardı. Ama romantik manga dışında dikkat çeken bir kelime yoktu ve herkes biraz boş boş birbirine bakıyordu.

“Hansol başka bir şey demedi ki. Peki, takma adın ne öğrenci Suchan?” diye sordu Donghee.

“Karakter.”

“Efendim? Karakter mi?” Donghee şaşkınlıkla gözlerini açtı.

“Evet, karakter. Takma adım bu.” Bu yanıt üzerine herkes kahkahalara boğuldu.

“Vay canına! Böyle bir takma ad olacağını hiç düşünmemiştim. Ben de sanıyorum ki takma adını bildim, boşuna tüylerim diken diken olmuş!” Hansol'un sözlerine Donghee ve Heejoon kendilerini kaybedecek kadar güldüler.

“Takma adın neden ‘karakter’, anlatabilir misin?” diye sordu karşısında oturan Sookhee. Lise yıllarında arkadaş ilişkilerinden dolayı sıkıntı yaşayan oğlunu hatırladığı için bu soruyu es geçemedi.

“Garip bir karakterim olduğunu söylüyorlardı. Aslında bu yüzden danışmanlık merkezine gelmeye başladım.” Suchan'ın bu cevabı üzerine ortam bir anda ciddileşti, herkesin yüzündeki gülümseme silindi.

Suchan, kendi yaşlılarıyla çok iyi anlaşmasa da daha büyük ya da küçük yaştakilerle gayet iyi geçinebilen biriydi. Lise ikinci sınıftaki Suchan hem kız hem de erkek arkadaşları arasında oldukça popülerdi. Ancak onun için bu ilgi oldukça rahatsız ediciydi. Başta arkadaşlarından kaçarak yalnız kalabileceği yerler aramıştı ama okulda bunun mümkün olmadığını fark etti. Bu yüzden bir yerden sonra etrafında biri olsa da kulaklık takıp müzik dinler, başını sıraya koyar öylece yatar. Bu, sessizce “yalnız kalmak istiyorum” demenin bir yoluydu.

Bu pasif ama net mesaj işe yaradı. Eskisi gibi yanına gelip konuşmaya çalışan arkadaşları, onun tepkisizliğinden utanarak uzaklaşmaya başladılar. Bazı öğrencilerse ona sinirlenip arkasın-

dan kötü sözler sarf etti. Bu yaşananlardan sonra sınıf arkadaşları onu “garip karakter” ya da “acayip tip” olarak tanımlamaya başlamış, zamanla bu ifadelerin yumuşatılmış hali olan sadece “karakter” lakabını takmışlardı.

Aslında Suchan, başından beri içine kapanık değildi. İnsanlardan uzak durmasının sebebi karakterinden değil, yaşadıklarından kaynaklanıyordu. Ortaokul yıllarında, Seonwoo adında çok yakın bir arkadaşı vardı. Suchan gibi o da ailesiyle değil, büyükannesiyle ve büyükbabasıyla yaşıyordu. Suchan’ın ailesi İngiltere’de çalışıyordu; Seonwoo’nun ailesiyse başka bir şehirdeydi. Her ikisi de ailelerinden ayrı büyümek zorunda kalmıştı. Üstelik aile büyükleri de kilise vasıtasıyla tanışıp dost olmuşlardı, çocuklar da daha kolay kaynaşmıştı.

İkisi de aileleriyle yaşamamanın getirdiği duygusal yükü taşıırken, birbirlerine sırlarını açabilecek kadar güvendikleri bir dostluk kurmuşlardı. Bunun dışında, müzik zevkleri de başkalarına göre farklıydı. Yaşıtlarının çoğu K-pop dinlerken, onlar rock müziğin peşindeydi. Özellikle İngiliz grup Queen ve Koreli efsane grup Boohwal hayranıydılar. Hafta sonları genellikle Suchan’ın odasında buluşup CD çalardan Queen ya da Boohwal albümleri dinliyor ya da internetten eski konser videolarını birlikte izliyorlardı. Bu anlar, ikisinin de en keyif aldığı zamanlardı.

Bu güzel arkadaşlık, lise birinci sınıfın yaz tatilinde zedelenmeye başladı. Seonwoo, o yaz ailesinin yanına gitmeye karar verdi. Halbuki şimdiye dek onun dedesiyle ninesi, Seonwoo’nun bu kararı almaması için çok çabalamışlardı. Çünkü Seonwoo’nun annesiyle babası, dinî gruba dahildi ve aile büyükleri, torunlarının da bu yapının içine çekilmesinden ciddi şekilde korkuyorlardı. Şimdiye kadar onu bu yoldan uzak tutmayı başarmışlardı, ama yaş ilerledikçe söz dinletmek zorlaşmıştı. Seonwoo’nun doğruyu yanlış ayırt edebileceğini düşünerek ona izin verdiler. Ne var ki işler umulduğu gibi gitmedi. Yaz boyunca ailesiyle kalan Seonwoo, onların düzenlediği etkinliklere katıldı. Ora-

da geçirdiği birkaç hafta içinde yavaş yavaş değişmeye başladı. Yaz bitip de okul açıldığında, o eski tanıdık Seonwoo'dan eser kalmamıştı.

Yaz tatili sona erdiğinde Seonwoo, Suchan'ı bir tarikata çekmeye çalıştı. Bir ay içinde bambaşka birine dönüşen Seonwoo, Suchan'a o kadar yabancı geliyordu ki, kafası allak bullak olmuştu. Seonwoo'nun büyükannesi olan biteni fark edince Suchan'a rica etti. Belki onun sözünü dinler diye düşündü. Suchan da elinden geleni yaptı. Eski arkadaşını kazanmak için sabırla, sakince konuştu, onu ikna etmeye çalıştı. Ama Seonwoo, Suchan'ın tarikatı benimsememesine değil, başkalarını ondan uzaklaştırmaya çalışmasına öfkelenildi. Ne yazık ki bu öfkesini içinden atmak yerine onu kötülemekle gösterdi. Önce okulda küçük dedikodular başladı, ardından söylentiler hızla yayıldı.

Bu dedikoduların gerçekte uzaktan yakından ilgisi yoktu, hatta o kadar saçmalardı ki Suchan ilk başta ciddiye almaya bile gerek görmedi. Örneğin, Suchan'ın sahte bir dinî gruba kapıldığı, ailesi tarafından terk edilip Kore'de yalnız bırakıldığı, hatta hırsızlık yaptığı gibi söylentilerdi bunlar. Ancak bu dedikoduların kaynağının, yıllardır kardeşi gibi gördüğü Seonwoo olduğunu öğrendiğinde Suchan ihanete uğramış hissetti ve derin bir hayal kırıklığı yaşadı.

Bu ihanetin ardından Suchan iyice içine kapandı. Günlerce, haftalarca evden dışarı adım atmadı. Okula da gitmemeye başladı. Davranışlarındaki bu ani değişimi gören teyzesi endişelenerek durumu İngiltere'deki ailesine bildirdi. Ardından onu bir psikiyatriste götürmeye karar verdiler. Fakat o dönemlerde psikiyatri klinikleri çok doluydu. Randevular kısıtlıydı, doktorlarsa zaman darlığından ötürü danışmanlık yerine ilaç tedavisine yöneliyordu. Oysa Suchan'ın ihtiyacı, biriyle konuşmak ve anlaşılmaktı. İlaç tedavisi ona iyi gelmedi ve birkaç seanstan sonra gitmeyi bıraktı.

Gitgide yalnızlaşan Suchan'ın depresyonu da derinleşti. Yaşı büyük insanlarla iletişim kurabiliyordu ama yaşlılarıyla ilişki kurma konusunda ciddi sıkıntılar yaşıyordu. Teyzesi, bir lise

öğrencisi olmasına rağmen yaşlılarından bu denli uzaklaşmasının sağlıklı olmadığını düşünerek ona uygun bir terapist aramaya başladı. Tam da bu sırada, bir etkinlik için Sodam'a gittiğinde Sangyeop'un danışmanlık merkezini keşfetti.

Suchan'ın hikâyesini dinleyen Aeri iç çekerek şöyle dedi:

"İnsanlar sanıyor ki yalnızca sağduyusu olmayanlar tarikatlara kapılır. Sanki kendileri asla böyle bir şeye kanmazmış gibi konuşuyorlar. Ama asıl böyle düşünenler, en çabuk aldananlar oluyor, biliyor musunuz?"

"Evet, benim de tanıdığım bir kız vardı, çok iyi bir üniversiteye gidiyordu. Ama birden tarikata kapıldı ve evden bile ayrıldı."

"Evden ayrılacak kadar ciddiye... Gerçekten vahim bir durum," dedi Aeri'nin yanındaki Sookhee üzgün bir ifadeyle. Hansol başını salladı.

"Hele son zamanlarda haberlerde bu tarikatlarla ilgili ne olaylar dönüyor... Küçümsenecek bir mesele değil." Heejoon iç geçirdi.

"Yine de öğrenci Suchan'ın arkadaşının etkisine kapılmamış olması büyük şans. Haberlerde de tarikatlara arkadaşları yüzünden katılanları sık sık görüyoruz," dedi Donghee.

"Bazıları inançlarının sahte olduğunu bildikleri halde o ortamdan çıkamıyormuş."

Aeri şaşkınlıkla sordu:

"Nasıl yani? Tarikat olduğunu bile bile neden içinde kalmaya devam eder ki insan?"

"Bazısı paradan dolayı, bazısıysa artık hayattan tamamen vazgeçtiği için..." diye yanıtladı Sangyeop.

Sookhee şaşkınlıkla sordu:

"Parayı anlarım da... Kendini bırakmak ne demek?"

Sangyeop şöyle açıkladı:

"Aniden yağmur yağmaya başlayınca herkes koşar da bir süre sonra bazıları yavaş yürümeye başlar. *Zaten sınısıklam oldum,*

koşsam ne olacak derler. Tarikattaki insanlar da benzer düşünüyor. Hayatım zaten mahvoldu, çıkmam bir şeyi değiştirmez, diyorlar.”

Aeri, çalıştığı engelli bireylerden örnek verdi:

“Hayat bu ya, üstüne çamur sıçrayabilir. Ama kıyafetin kirlendi diye tüm hayatından vazgeçilir mi? Böyle düşünenler, ağır engelli bireylerin nasıl yaşama tutunduğunu hiç görmemiştir herhalde. Benim destek verdiğim biri var, çocuk felcinden dolayı konuşamıyor. Sadece bir parmağını kullanarak yazı yazıyor ve cihazla konuşuyor. Ama yine de sunumlar hazırlayıp insan hakları eğitimi veriyor. Hayatı bırakmayı düşünen varsa, ondan ilham almaları gerek!”

Birden Sookhee, Aeri’ye mektup olayını sordu. Aeri şöyle yanıtladı:

“Ah, beklemediğim bir tepki verdi. O gün eve geldim, biraz mesafeliydi. Ben de çok üzerinde durmadım. Ama akşam yemeğinde, ‘Sana destek olmadığım için gerçekten kıırıldın mı?’ diye sordu. Ben de, ‘Kız kardeşini kayıtsız şartsız savunmandan değil, yalnız hissettirdiğin için uzaklaştım. O kadar yalnız hissettim ki sonunda depresyona girdim,’ dedim.”

“Peki sonra eşiniz ne dedi?” diye sordu Sukhee merakla.

“‘Yok artık...’ dedi sadece.”

“‘Yok artık’ mı?” diye tekrarladı Hansol şaşkınlıkla. Aeri ise gülümsedi. Hansol’un yabancı gibi iki elini yana açıp omuz silktiği o anki hali, Aeri’nin kahkahasını tetiklemeye yetmişti.

“Az önceki ifadeniz mükemmeldi Hansol Hanım. Sayenizde bir kez daha güldüm.” Hansol hâlâ şaşkıncı ama Aeri’nin güldüğünü görünce memnuniyetle gülümsedi.

“Yine de sonradan eşimin bana karşı daha dikkatli olduğunu hissettim. Normalde bir şeyler istemekten çekinmezdi ama o günlerden beri ‘şunu getir, bunu ver’ demeyi bıraktı. Her şeyi kendi alıp yapıyor. O halini görünce, *keşke daha önce mektup yazsaymışım*, dedim kendi kendime.”

Sangyeop bunun herkes için geçerli olduğunu söyledi:

“Sırf yakınımız diye biri her şeyi anlar sanıyoruz ama bazen söylemezsek hiçbir şey anlaşılmıyor. Biraz garip gelse de mektup ya da mesajla duygularımızı ifade etmek önemli. İlk başta karşı taraf şaşırabilir ama sonra kıymetini anlıyor.”

“Ben mektubu daha anlamlı buluyorum. Mesaj her zaman atılır ama mektup başka bir şey.” Aeri hemen destekledi.

“Bugün çok şey öğrendim. Nişanlığımın bazen ne düşündüğünü merak edip duruyorum. Artık her şeyi içime atmadan, o anda ifade etmeye çalışacağım.” Yakında evlenecek olan Heejoon da fikir beyan etti.

“Evet, anında ifade etmek güzel. Bazen fikir ayrılığı da olur ama öylece birbirimizi tanıyoruz.” Hansol konuşurken Sangyeop’un gözleri yavaşça Donghee’ye kaydı. Bakışlarıyla ‘Donghee Bey, bakın Hansol Hanım da içini döküyor’ der gibiydi. Donghee bu bakışı fark edip başını hafifçe salladı ama grubun bakışlarını hissedince biraz mahcup oldu.

“Benim için o kadar kolay değil. İş yerinde duygularımı ifade etmekten hep kaçınıyorum. Ama sizden dinlediklerime bakılırsa, iş yerinde de uygun şekilde konuşmak gerek. Bizim hastanede de kendini net ifade eden çalışanlara iş yükü daha az veriliyor. Sözde sadece *sana güveniyorum* deyip iş yüklüyorlar ama aslında seni kolay buluyorlar,” dedi bir huzurevinde hemşire yardımcısı olarak çalışan Sookhee.

“Yani okulda olduğu gibi, iş yerinde de ‘enayi’ konumuna düşenler oluyor demek?” Suchan şaşkınlıkla sordu.

“Aynen öyle.” Sookhee onun sözlerini onayladı.

“Bu yüzden iş yerinde de sesini duyurmak şart. Yoksa herkes kaçındığı işler yine kendini ifade etmeyen kişilere kalıyor,” dedi Sangyeop.

“İşlerin adil paylaşılması gerek ama yine de içim burkuldu,” dedi Hansol üzgün bir ifadeyle.

“Bu arada öğrenci Suchan, bugünkü buluşma hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu Donghee.

“Sadece benim karanlıkta olmadığımı, yanımdaki insanların da aynı karanlıkta olduğunu düşünüyorum,” ded Suchan içtenlikle.

“Evet, biz artık aynı taraftayız. O yüzden birbirimizi bırakmadan yola devam edelim.” Sangyeop gülerek, “Böyle anları kutlamak gerek aslında,” dedi.

“Bardaklarla da olur. Haydi kadeh kaldıralım,” diye atıldı Hansol.

“Yoksa Yaralı Kalpler Tedavi Merkezi mi geliyor yine?” Donghee gözlerini kısıp Hansol’a baktı. Sangyeop ise kahkahaya boğuldu. Aniden gülmeye başlaması grubun diğer üyelerini şaşırttı. Hansol geçen gece yaşananları anlatınca onlar da kahkahaya eşlik etti.

“Gerçekten, Hansol’la birlikteyken ortam hep neşeli,” dedi Aeri ona bakarak.

Ve tüm üyeler bardaklarını kaldırdı. Hansol yüksek sesle, “Yaralı Kalpler Tedavi Merkezi!” diye bağırdı. Diğerleri de onu taklit ederek aynı neşeyle eşlik etti. Herkes gülüyor, ıslıl ıslıl parlıyordu. Atmosfer rengârenkti.

Toplantıdan sonra merkezden çıkan Hansol, Donghee ve Suchan yan yana yürüyerek otobüs durağına gittiler.

“Öğrenci Suchan, acaba dağ yürüyüşünü ya da sörf gibi şeyleri sever misin?” diye sordu Donghee.

“Dağ yürüyüşü zor geliyor, pek sevmiyorum. Ama sörf eğlenceli görünüyor, mutlaka öğrenmek istiyorum. Neden sordunuz?”

“Ben hem dağ yürüyüşü hem de sörf kulübündeyim. İlginî çekerse bir dahaki sefere birlikte gideriz diye düşündüm.”

“Vay canına! Gerçekten mi?”

“Tabii ki. Zamanın olursa gideriz.”

“Teşekkür ederim, abi. Bu arada, Donghee Abi, sana ‘abi’, Hansol Abla sana da ‘abla’ diyebilir miyim?”

“Tabii, neden olmasın? O zaman ben de seninle daha rahat konuşacağım.”

“Benim için de olur. Rahat olalım.”

Hansol gülümseyerek ekledi: “O zaman ben de sana sadece Suchan diyeceğim. ‘Öğrenci Suchan’ demek biraz garip geliyordu zaten.”

“Az önce herkes ‘öğrenci Suchan’ deyip durduğundan biraz rahatsız oldum,” dedi Suchan başını kaşıyarak.

Hansol kahkahasını tutamadı, Donghee de ona katıldı.

“Danışmanımız da sörf gitmek isterse haber verin demişti. Hep birlikte gitsek güzel olur.” Donghee, Sangyeop’un sözünü hatırlamıştı.

“Ekiple topluca gitmek güzel fikir, düşünelim bunu.” Hansol olumlu bir şekilde karşılık verdi.

“Tamamdır. Hafta sonuna denk getirirsek sorun olmaz. O zaman Hansol, sen üyelerle irtibata geç, olur mu?”

“Anlaştık. Tarih netleşince haber verirsiniz.”

“Vay be, şimdiden heyecanlandım. Telefonumun arka planında bile sörf yapan birinin fotoğrafı var.” Suchan heyecanla telefonunu çıkarıp gösterdi.

“O zaman bu konuyu açmakla iyi etmişim.”

“Teşekkürler Donghee Abi.”

“Teşekküre gerek yok. Bu arada eve mi gidiyorsun?”

“Evet. Siz nereye gidiyorsunuz?”

“Biz *plogging*’e gideceğiz.” diye yanıtladı Hansol.

“*Plogging* mi? O da ne?”

“İsveççede ‘plocka upp’ deniyor. Kısaca, koşarken çöp toplamak demek. Hem spor yapıyorsun hem de doğayı koruyorsun. Ne dersin? Vaktin varsa bizimle gelir misin?”

“Evet, birlikte yapalım. Bugün çok eğimli bir rota seçmedik. Koşmadan yavaş yavaş yürüyüp çöp toplayacağız,” diye ekledi Hansol.

“Tek başıma yapamam ama sizinle birlikte olunca denemeye değer. Peki ya öğle yemeği?”

“Yolda bir şeyler yeriz. Ne yemek istersin? Ben ısmarlıyorum.”

“Teşekkür ederim, abi. Ben her şeyi yerim. Size uyarım.”

“O zaman karanı Hansol versin.” Donghee, Hansol’a baktı.

“Bir süredir gitmek istediğim bir yer var ama siz beğenir misiniz bilemiyorum.”

“Neresi abla?”

“Hmm... Şoför lokantası.”

“Şoför lokantası mı? Orası sadece şoförlere özel değil mi?”

“Eskiden öyleydi ama artık meşhur oldu, herkes gidebiliyor.”

“Gerçekten mi? Önünden geçmişimdir ama hep sadece şoförler gidiyor sanmıştım. Hadi gidelim.”

“Hiç gitmedim ben de, denemiş olurum.”

“Benim bildiğim bir şoför lokantası var. Buradan otobüsle üç durak ötede. Geçenlerde teyzemle gitmiştik; pirzola ve ızgara uskumru yemiştik, çok lezzetliydi. Bugünkü menü ne bilmiyorum ama yine de hayal kırıklığına uğramayız.”

“Harika. Şu gelen otobüse binelim.”

Bir saat sonra, üçü birlikte şoför lokantasında yemek yedikten sonra tekrar otobüse binip Joseon döneminden kalma surların bulunduğu yürüyüş yoluna indiler.

“Yemeği o kadar çok yedim ki çöp toplamaya halim kalır mı bilmiyorum,” dedi Hansol gülerek.

“Onu iki tabak yemek yiyen ben söylemeliyim. Sen sadece bir tabak yedin, Suchan.” Hansol hafifçe güldü.

“Bu kadarı bile benim için çok fazla. Normalde yarım tabak yemek benim için yeterlidir.”

“Ne? Yarım tabak mı? Bu yaşta öyle az yiyerek nasıl büyüyeceksin? Şimdi düzgün beslenmezsen ileride kemik erimesi yaşarsın, bak demedi deme.”

“Nasıl yani? Kemik erimesi mi? Ama o yaşlıların hastalığı değil mi? Ben daha on sekizime bile yeni girdim, abla.”

“Yalnızca yaşlılar mı yakalanır sanıyorsun? Şimdi iyi beslenmezsen kemiklerin zayıflar ve genç yaşta da kemik erimesiyle uğraşmak zorunda kalırsın.”

“Gerçekten mi? O zaman biraz daha yemem gerek demek ki.”

"Kesinlikle. Hem sen uzunsun, daha çok yemen gerekiyor. Neyse, ben öyle tıka basa doydum ki adım atamayacak gibiyim." Hansol, biraz abartılı bir hareketle karnını tutarak eğilip çöp toplama taklidi yaptı.

"O kadar da düşünme, Hansol. Yürürken toplarsak sindirimi hızlanır zaten." Donghee, onun bu halini görünce kahkaha attı.

Hansol ile Donghee'nin konuşmalarını dinleyen Suchan, ikisini gizlice süzdü ve hafifçe gülümsedi.

"Siz gerçekten çok yaklaşıyorsunuz birbirinize, biliyor musunuz?"

"Gerçekten mi?" diye sordu Donghee, Hansol'la yakıştıklarını duyunca.

"Cidden. Başkaları da öyle düşünüyordur."

"Hiç hoşlandığın biri oldu mu Suchan?" Hansol, Suchan'a dönüp sordu.

"İlkokul altıncı sınıfta kısa bir dönem olmuştu."

"Kısa sürdüyse platonik bir aşk mıydı?"

"Öyle denebilir."

"Şimdi okulda senden hoşlanan kızlar vardır herhalde?"

"Var ama... Şu an birini sevecek durumda değilim."

"Umarım yakında sınıf arkadaşlarıyla rahatça vakit geçirebilirsin. Genelde lisede kurulan arkadaşlıklar uzun sürer, değil mi?" Hansol'un bakışı Donghee'ye kaydı.

"Bana da lisede kurduğum arkadaşlıklar rahat geliyor. Öyle içimi döktüğüm insanlar olmasa da, birbirimizi az çok bildiğimiz için görüşmek kolay oluyor."

"Evet, sürekli haberleşmesek de samimi bir niyetle hal hatır sorabileceğin bir arkadaşın olması... Ne bileyim, insana güven veriyor. O yüzden seviyorum."

Hansol da başını sallayarak katıldı.

"Niye öyle diyorsun ki? Peşin hükümlü olma. Belki bir gün öyle arkadaşların olur. Aslında şu anda bile seninle arkadaş

olmak isteyen insanlar var etrafında. Birazcık yaklaşırsan, eminim seni seveceklerdir.”

Bu sözler üzerine Suchan içten içe öyle olmasını dileyerek başını salladı.

“Liseden mezun olunca İngiltere’ye gideceğim. Dediğin gibi, en azından bir arkadaşım olur da iletişimimizi sürdürürsek ne mutlu bana. Olur mu dersin?”

“Elbette. Ne düşünürsen o gerçekleşir, derler. Mutlaka olur.” Hansol yumruğunu havaya kaldırarak Suchan’a moral verdi.

“İngiltere’de üniversite mi okuyacaksın?” diye sordu Dong-hee.

“Tam olarak ne yapmak istediğime karar vermedim. Ama yeni bir ortamda okuyunca belki ne yapmak istediğimi bulabilirim diye düşünüyorum. Bir yandan da burada yaşadığım zorluklardan uzaklaşmak istiyorum.”

“Öyleyse İngiltere’ye gitmeden önce sana sörfü öğreteceğim.”

“Gerçekten mi?”

“Tabii ki. Hansol ne dedi az önce? Ne düşünürsen o olur. Sen de bir dene bakalım.”

“Pekâlâ, deneyeceğim.”

Hansol memnuniyetle gülümsedi.

Plogging etkinliği, Donghee’nin üyesi olduğu dağcılık kulübü tarafından düzenlenmişti. Hansol ikinciye katılıyordu. Katılımcılara kulüp tarafından çöp toplama maşaları ve yirmi litrelik poşetler verilmişti. Eğimli yürüyüş yolunu takip ederek çöp topladılar. Yaklaşık bir saat içinde üç kişinin poşetleri, tek kullanımlık kahve bardakları, yemek kapları, sigara izmaritleri gibi çöplerle dolmaya başlamıştı.

“Diğerleri neyse ne de dağda sigara içenler ne düşünüyor acaba?”

Suchan elindeki poşeti kaldırarak hayretle başını iki yana salladı.

“Sen de bir gün sigara içmeye başlarsan öyle yapma, olur mu? Geçen gün teyzemle yürüyüşe çıktık, eşofmanlı bir genç adam yanımızdan geçerken dumanı bizim yüzümüze doğru üfledi. Ben öksürerek geçtim yanından, sonra arkamdan, ‘Aman da ne hassasmış,’ deyip alay etti.”

“Bir şey dediniz mi?” diye sordu Donghee öfkeyle.

“Teyzem adama laf söyleyecekti ama ben engelledim. Kesinlikle diyalog kurulamayacak biriydi. Öyle olmasa orada sigara içmezdi zaten.”

“Doğru. Oturduğum apartmanda da son zamanlarda balkon ya da banyoda sigara içilmesin diye notlar asıldı.” Hansol, Suchan’ın söylediklerine, “Al işte!” diyerek karşılık verdi.

“Neden insanlar sadece kendini düşünerek yaşıyor ki?” Sonra biraz durakladı.

“Gerçi... Ben de bazen sadece başkalarını düşünmekte zorlandığım zamanlar yaşadım. Belki onlar da öyledir. Hayat o kadar zor ki başkasını düşünmeye yer kalmıyor bazen.”

Hansol’un söyledikleri, Donghee ve Suchan’ı da düşüncelere sevk etti.

“Doğru söylüyor Hansol. Benim de öyle olduğum zamanlar oldu. Anaokulunda öğretilen en temel şeyleri bile unuttuğum anlar vardı.” dedi Donghee toplanan çöpleri bir poşette birleştirenken.

“Hepimiz özeleştirici moduna mı geçtik şimdi? Ben de kendimi sorgulamalı mıyım?” diye sordu Suchan kafasını kaşırken.

“Yok canım, öyle değil. Ama sanırım bir dahaki sefere öyle biriyle karşılaşsam daha farklı bakacağım,” ded Hansol gülümseyerek.

Bir Mayıs günüydü.

Hansol danışma masasının başında oturmuş dizüstü bilgisayarının klavyesine tıklar tıklar basarak romanını yazıyordu. O sırada girişe asılmış rüzgâr çanı hafifçe sallandı. Gözlerini girişe çeviren Hansol, altmışlarının sonlarında gibi görünen, saçları yer yer ağarmış bir adamın merkeze girdiğini gördü. Adamın teni solgundu, bedeni de oldukça cılızdı.

“Hoş geldiniz,” diyerek ayağa kalktı Hansol. “Nasıl yardımcı olabilirim?”

“Burası psikolojik danışmanlık merkezi, değil mi?” Adam, danışma masasının karşısında durmuş Hansol’a bakıyordu.

“Evet, burası bir danışmanlık merkezi. Görüşmeyi siz mi almak istiyorsunuz?”

“Evet, öyle düşünüyorum.”

“Masaya buyurun, rahatça oturun. Bu formu doldurabilir misiniz?” Hansol, yeni gelen danışanlar için hazırlanan formu bir evrak panosuna takarak adama uzattı. Adam, koltuğa iyice yerleşti, panoyu sağ kolçağa koydu ve formu doldurmaya başladı.

“Çay ister misiniz?” diye sordu Hansol.

“Alayım, teşekkür ederim.” Adam başını kaldırarak Hansol’a baktı, sonra tekrar forma dönerek ciddiyetle kalemmini oynattı.

Kısa bir süre sonra Hansol, bir fincan çayı adamın önündeki sehpaye bıraktı. Adam hafif bir tebessümle, “Teşekkür ederim,”

dedi. Ardından öne doğru eğildi, çayı eline alıp kokladı ve küçük bir yudum aldı.

“Bu bitki çayı mı? İsmi nedir?”

“Evet, yasemin çayı.”

“Ah, yasemin...” Düşünceli bir şekilde mırıldandı ve ardından bir yudum daha aldı. “Harika bir kokusu ve tadı var.”

“Evet, insanın içini yatıştırıyor. Ben de sık sık içerim.”

Adam çayını içtikten sonra formu tamamlayarak Hansol’a uzattı. Hansol formu alıp Sangyeop’un odasına götürdü.

“Buyurun, şimdi danışma odasına geçebilirsiniz,” diye seslendi dışarı çıkarken.

Adam içeri girdiğinde Sangyeop’un yüzüne baktı ve hafifçe gülümsedi. Karşısındaki koltuğa oturdu.

“Merhaba,” dedi Sangyeop.

“Merhaba.”

“Bay Park Heedong, değil mi?” diye sordu Sangyeop formu incelerken.

“Ah, Saehan Apartmanı’nda oturuyorsunuz sanırım.”

“Aslında anneniz ve babanızla aynı katta oturuyorum. Babanız birkaç gün önce buraya gelmemi önerdi, onun vesilesiyle geldim.”

“Anladım, öyleyse hoş geldiniz. Formda yazdığınıza göre birkaç ay önce eşinizi kaybetmişsiniz ve depresyon belirtileri yaşıyormuşsunuz... Zor bir dönem geçirmiş olmalısınız.” Sangyeop, formdan başını kaldırarak Heedong’a baktı.

“Eşim demans hastasıydı. Altmış yaşına gelmeden teşhis konuldu, altı yıl daha yaşayıp vefat etti.”

“Erken başlangıçlı demans genelde öyle ilerliyor. Eşinizi kaybetmek sizin için çok zor olmuş olmalı.”

“Elbette...”

“Demans hastası birine bakmak kolay değildir. Siz de çok yıpranmışsınızdır.”

“İlk beş yıl bizzat ilgilendim, anne babanız gibi yaşlı bakım sertifikası aldım. Son yılı bir bakım evinde geçirdi.”

“Beş yıl boyunca birebir ilgilenmişsiniz... Elinizden geleni yapmışsınız demektir.”

“Öyle olduğunu söyleyemem. Elimden geleni gerçekten yapmış olsaydım, eşim öldükten sonra bu kadar suçluluk duymazdım.”

“Suçluluk mu?”

“Evet, suçluluk. Çocuk gibi olmuştu ve onu öyle görünce... her şeyi sorgulamaya başladım. İnsani bir yaşam mıydı bu, gerçekten? Yine de elimden geleni yapmaya çalıştım, onu dışarı çıkardım, birlikte pazara gittik. Ama insanların bakışları ağır geldi. O bakışlardan yorulup artık dışarıya çıkmamaya başladım. Doğayla temas etmesi, temiz hava alması gerekirdi ama onu da zamanla tamamen bıraktık. Bir noktada ikimiz birlikte ölsek mi diye düşündüm... Hatta kendi sağlığım da bozuldu. On kilo verdim, diyabet ve böbrek yetmezliği teşhisi kondu. Hastaneye yatırıldım, eşimi de bakım evine yerleştirmek zorunda kaldım. Bir ay sonra taburcu olunca onu ziyarete gittim. Ama iç organları artık işlevini yerine getiremiyordu. Eve geri getirmek mümkün olmadı. İlk zamanlar yine alışamadım, elimi hiçbir işe süremedim... Ama sonra alışıyor insan. O, orada bir yıl kaldı... Sonunda hayatını kaybetti. Eşim öldüğünde aklımı yitirecek gibi oldum. İlk başta ‘ben de onun peşinden gitsem mi’ diye düşündüm. Eşim de bunu isterdi diye düşündüm. Ama sonra şöyle düşündüm: Ya bu hastalığa ben yakalansaydım? O zaman eşim ne yapardı? Kesinlikle beni bırakmazdı. Bunu fark ettiğimde suçluluğum katlanarak büyüdü.”

Heedong’un gözleri yaşlarla doldu, birkaç damla yanaklarından süzülecek gibiydi. Sangyeop ona bir mendil uzattı. Heedong yaşlarını elinin tersiyle sildi.

“Eşinize son dönemde siz bakamadığınız için kendinizi suçlu hissediyorsunuz, öyle mi?”

“Evet. Öldükten sonra sadece onun bana olan sevgisini hatırlıyorum. Ama ben onunla birlikte ölmeyi düşündüm...”

“Anne babamdan demans hastasına bakmanın ne kadar zor olduğunu çok duydum. Tüm aile depresyona girer derler. Ama size bakınca, gerçekten eşinize elinizden geleni yapmışsınız gibi geliyor. Sağlığınız bozulmasaydı evde bakmaya devam ederdiniz. Eşiniz de bunu anlardı.”

Yaklaşık bir saat süren görüşmeden sonra Heedong, Hansol’a çayı için teşekkür ederek merkezden ayrıldı. İçeri girerkenki solgun hali gitmiş, yüzü aydınlanmış görünüyordu. Hansol buna içten içe sevindi.

Heedong tekrar randevu almadı. Sürekli danışmanlık değil, içini dökmeye ve yeniden başlamak için güç toplamaya gelmişti. Sangyeop bunu fark edince şöyle dedi:

“Ne zaman kendinizi sıkışmış hissederseniz, buyurun yine gelin.”

Danışmanlık merkezinden çıktıktan sonra Heedong, yaşlı bakım merkezine uğrayıp demans hastalarına gönüllü bakıcılık yapmak istediğini söyledi. Eşinin hastalığı boyunca yaşadığı her zorluğu iliklerine kadar hissetmişti ve artık onun anısını yaşatmak için aynı hastalıktan mustarip birine destek olmak istiyordu.

“Zaman ne çabuk geçmiş, ögle yemeği saati gelmiş bile. Ben kuzenimle birlikte yemek yiyecektim. Hansol, gle planın var mı? Eğer zel bir randevun yoksa bizimle gelsene,” dedi Sangyeop odasından çıkarken.

“Ah, benim de ögle yemeği için sözüm var,” dedi Hansol.

“Gerçekten mi? Yoksa tanıdığım biri mi?”

“Efendim?” Hansol şaşkınlık içinde Sangyeop’a baktı. Sangyeop elini sallayarak cevap verdi.

“Yok canım, sadece şakaydı.”

“Yok, yani... Donghee gelecekti de hocam, nasıl bildiniz diye şaşırdım.”

“Ah, yle miydi? Bu arada Donghee’yle karşılaşırsan, sörf gezisi için gerekli malzemeleri bir soruver, olur mu? Ekipman kiralama da olacak, onları da ğreniver lütfen.”

“Suchan da sizin gibi sabırsızlanıyor. Benim asıl merak ettiğimse, siz ve Suchan’ın srfte nasıl performans göstereceğiniz! Ya hiç tahtanın üstünde duramazsanız? Epey su yutarsınız o zaman!”

Hansol kıkır kıkır güldü. Sangyeop bu görüntü karşısında anlamamış gibi yaparak, “Ben grndğmden daha iyi denge kurarım. Suya düşme gibi bir durum olmaz merak etmeyin,” diyerek sörf tahtası üstünde dengede duruyormuş gibi poz verdi.

“Hocam duruşunuzdan bile belli oluyor. Galiba bu kez biz düşeceğiz. Midem okyanus suyuyla dolacak gibi bir his var içimde.”

“Sen de ilk kez deneyecektin değil mi? Ama eğitmen çok iyi, hiç endişelenmeyelim.”

“Peki, sadece eğitmene güvenmek yeterli mi sizce?”

Tam o sırada rüzgâr çanı çaldı ve Donghee içeri girdi.

“Vay, Donghee! Meğer kaplanmışsın da haberimiz yokmuş.” Sangyeop, Donghee’nin omzuna hafifçe dokundu, gülümsedi ve dışarı çıktı.

“Kapan mı? Ne demek istiyor?” diye sordu Donghee kocaman gözlerle.

“Az önce hocam sörf için malzeme sormamı istedi, bir de senden bahsetti.”

“Ah, ondan demek. Neyse, hadi yemek yiyelim mi?”

Donghee masasının üzerine taşıdığı poşetten iki kişilik sushi kutularını çıkardı.

“Öğle saatinde burada yemek yemek için en iyisi sushi olur diye düşündüm. Hansol, sushi sever misin?”

“Tabii ki. Bayılıyorum.”

Donghee kutunun kapağını açtı, Hansol da ona yardım etti.

“İnari sushi de var, balıklı olanlardan da. Vay canına, çok iştah açıcı görünüyor.”

“Ofisimin yakınlarında bir sushi dükkanı var. Lezzeti gayet iyi. Özellikle karides kızartmasıyla meşhur. İşte burada.”

Donghee son kutunun kapağını da açtı. İçinden çıkardığı kocaman, altın sarısı kızarmış karidesler, yanında tartar sosla servis ediliyordu.

“Gerçekten harika görünüyor.”

Altın sarısı karideslere iştahla bakan Hansol, birini alıp sosla batırdı ve keyifle yedi.

“Mmm, tahmin ettiğimden bile güzelmiş.”

“Bir gün seni oraya götüreyim. Şef müşterinin önünde yapıyor sushiyi, izlemesi çok keyifli.”

“Gerçekten mi? Hem lezzetli olur hem de görsel olarak hoş. Çok isterim.” Yemekten sonra aldıkları soğuk kahveleri içtiler.

“Bu arada, grubumuz için bir grup sohbeti açsak nasıl olur?” Hansol’un önerisiydi.

“Grup sohbeti mi?”

“Evet, danışanlar arasında bir sohbet grubu kurarsak çok daha pratik olur. Böylece ihtiyacımız olduğunda hemen haberleşebiliriz. Özellikle sörf planı gibi durumlarda kolay olur.”

“Harika olur. Anında iletişim sağlanır. Sörf planlarını da oradan duyururuz.”

“Geçenlerde Aeri ve Sookhee de aynı şeyi söyledi. İkisi de yoğun insanlar, ama gruptan bildirim gelirse unutmazlarmış.”

“Ben varım.”

“O zaman danışman hocamıza da söyleyelim, bu hafta içinde grup kurarız.”

“Tamamdır. Bu arada... Hansol, sen herkese ‘hocam’ diye mi hitap ediyorsun?”

“Evet. ‘Bey’, ‘hanım’ demek yerine, yaşça büyük olanlara ‘hocam’ demek daha uygun geliyor. Sen ne düşünüyorsun Donghee?”

“Mantıklı, ben de öyle yapacağım. Ama şey... bana özel bir hitap yok mu?”

“Ne gibi?”

“Yani... bana nasıl seslenmek istersin?”

“Ne demek istiyorsun? Duymak istediğin özel bir şey mi var?”

“Var da... biraz utanç verici.”

“Söyle bakalım?”

“*Oppa?*”^{*}

Hansol kahkahasını tutamadı.

“Ne var ki? Tuhaf mı oldu?”

Donghee mahcup bir ifadeyle Hansol’a baktı.

“Aslında ben de isminle seslenmeye alışmamıştım. Madem istiyorsun, artık öyle diyeyim.”

“Gerçekten mi?”

“Tabii ki, Donghee *oppaaa...*”

Donghee’nin dudak kenarları, Hansol’un bu hitabıyla adeta havaya kalktı ve bir daha da inmedi.

* Korecede kadınların kendilerinden büyük erkeklere, özellikle erkek kardeş veya erkek partnere yönelik kullandığı bir hitap ifadesidir; romantik bağlamda da sıkça kullanılır. (ç.n.)

Cuma öğleden sonra Juhee, Seonam'a vardı. Sabah işini bitirdikten sonra yarım gün izin almış, kafenin yanı sıra Sangyeop'un danışmanlık merkezini ziyaret etmek için yola çıkmıştı. Önce Sojeong'la görüştü ve kafeyi gezdi. Ardından Sojeong, Juhee'yi ikinci kattaki danışmanlık merkezine götürdü. İçeri girdiklerinde, Hansol işten çıkmaya hazırlanıyordu.

"Tam da Hansol'un çıkış saatine denk geldik," dedi Sojeong, danışma masasının başında duran Hansol'u görünce.

"Hoş geldiniz, müdürüm," dedi Hansol gülümseyerek. Sojeong'un yanındaki Juhee ile göz göze gelip selamlaştı.

"Şu an içeride görüşme mi var?" diye sordu Sojeong alçak sesle.

"Evet, ama neredeyse bitmek üzere," dedi Hansol.

Juhee, Sojeong'un arkasından mekânı inceledi.

"Ablacığım, nasıl buldun danışmanlık merkezini?" diye sordu Sojeong. Sojeong'un Juhee'ye "abla" diye hitap etmesiyle Hansol'un bakışları da Juhee'ye çevrildi.

"Hayalimdekinden daha güzelmiş. Oldukça ferah ama aynı zamanda huzurlu bir havası var, çok hoşuma gitti," dedi Juhee. Çiçek saksılarını fark edince gülümsedi.

"Belli ki bitkileri hâlâ çok seviyor," dedi usulca.

"Bu saksılar senin gönderdiğin olabilir. Değil mi?" dedi Sojeong, masasının önündeki orkideleri işaret ederek.

“Evet, sabah geldi bu çiçekler. Gerçekten çok güzeller,” dedi Hansol saksıya göz gezdirerek.

“Gerçekten çok güzeller. Ablam bizzat seçmiş belli ki.” Sojeong çömelerek çiçeklere yakından baktı, ardından Juhee’ye döndü.

“Sadece fotoğraflarına bakıp sipariş vermiştim ama canlı halleri daha da güzelmış.” Juhee eğilerek çiçeklere daha yakından baktı. Hansol içinden, “Bu hanım demek çiçekleri gönderen kişi,” diye geçirdi. Tam o sırada odanın kapısı açıldı ve görüşmesini bitiren Suchan dışarı çıktı.

“Suchan, geçmiş olsun,” dedi Hansol gülümseyerek.

“Teşekkür ederim, abla. Mesain bittiyse, birlikte çıkalım mı?”

“Tamam, ama önce hocama bir veda edeyim,” diyerek Sangyeop’a veda etti. Suchan ve Hansol dışarı çıkarken, Sangyeop da odasından çıktı.

“Kolay gelsin,” dedi Sojeong.

“Teşekkürler, Sojeong.” Juhee’yi fark edip gülümsedi: “Hoş geldin.”

“Bağımsız çalışmaya başlaman iyi olmuş. Bizzat gelip görünce daha da iyi anladım,” dedi Juhee, sesi sakindi ama sözleri içtenlik doluydu.

“Öyle mi? Ben de öyle hissediyorum. Bu çiçekler pahalı, iki saksı birden göndermişsin... Teşekkür ederim.”

“Teşekküre gerek yok. Aslında açılıшта göndermem gerekirdi ama geç olsa da beğendiğine sevindim.”

“Bu çiçekler sayesinde içeriye bir zarafet geldi sanki, değil mi Sojeong?”

“Bir süredir anlayamadığım o şıklık meğerse bu çiçeklerdenmiş,” dedi Sojeong gülerek.

“Görüyorsun değil mi? Kafe sahibinin zevki hemen belli oluyor!”

“Ne zaman görsem hep böylesiniz, çok tatlısınız.” Juhee gülümseyerek ikilinin sohbetine eşlik etti.

Sangyeop, Juhee ve Sojeong akşam yemeği için bir Japon restoranına gittiler. Sangyeop, Japon mutfağı seven Juhee'yi düşünerek mekânı özellikle bu şekilde seçmişti.

“Abla, bugün geldiğin için çok teşekkür ederim.”

“Ne demek, çoktan gelmem gerekirdi. Asıl ben teşekkür ederim.”

“Juhee'nin ne hediye gönderdiğini biliyor musun?”

“Saksı çiçek değil miydi? Ben öyle sanmıştım, ikisi de aynı şeydir diye düşündüm.”

“Hayır, tahmin et. Doğru bilersen lezzetli bir şey ısmarlayacağım.”

“Gerçekten mi? Ne olabilir ki? Yoksa tatlı seviyorsun diye sana tatlı mı gönderdi?”

“Abi! Bizim kafede pirinç keki satılıyor zaten.”

“Sayende hâlâ gülüyorum, Sojeong.”

“Benim sayemde değil, pirinç keklerimiz sayesinde gülüyorsun bence.”

“Ne? Sen gerçekten tam bir yaramazsın. Az daha unuttuyordum, artık çocuk sahibi bir kadınsın.” İkisini keyifle izleyen Juhee yumuşak bir gülümsemeyle söze girdi:

“İkiniz gerçekten çok eğlenelisiniz.”

“Değil mi abla? Hayatın tadı gülmekten geçiyor.”

O sırada Sojeong'un telefonu çaldı. Arayan kocasıydı. Kızları Jihye'nin midesinin bulandığını söyleyerek hastaneye götürüp götürmemesi gerektiğini soruyordu. Sojeong endişelenip eve gitmesi gerektiğini söyledi ve masadan erken ayrıldı.

Yemeklerini bitiren Sangyeop ve Juhee, restoranın yakınındaki ünlü bir kahve zincirine geçtiler.

“Seninle Sojeong'un nasıl yaşadığını görmüş oldum. Bugün buraya geldiğim iyi,” dedi Juhee kahvesini yudumlarken.

“Evet, iyi ki geldin. Ne zaman istersen yine gel.” Sangyeop kahve fincanının arkasından Juhee'ye bakarak gülümsedi.

“Bugün bana bu kadar sıcak ve rahat davrandığın için hem minnettarım hem de biraz mahcubum aslında.”

“Artık bana mahcup olmana gerek yok.”

“Biliyorsun, sana çok kötü davrandım. Boşanmaya sen hep karşı çıktın ama ben seni dinlemeden her şeyi oldu bittiye getirdim.”

“Geçmişî tekrar tekrar konuşmanın bir anlamı yok. Artık iyiyiz, önemli olan bu.”

“Ben sadece... sana hep bir suçluluk duygusuyla yaşadığımı söylemek istedim.”

“Lütfen, artık öyle hissetme. Gördüğün gibi gayet iyiyim. Artık sen de başkalarını değil, sadece kendini düşün bence.”

“Duygularını anlıyorum... Benim için en zoru, senin benim yüzümden acı çektiğini görmektir. Bunu fark etmemiş olsaydım, hâlâ sana zarar vermeye devam ediyordum belki de. Yani... şunu demeye çalışıyorum: Mahcubiyetim, kendime sürekli hatırlattığım bir tür 'dua' gibi oldu. Dikkatli olmamı hatırlatan bir iç ses gibi.”

Juhee, Sangyeop'a sevgisinin hiç değişmediğini, hatta zamanla daha da derinleştiğini söylemek istiyordu. Bir gün geri dönebileceği bir yerin olması, onun için nasıl da büyük bir teselli kaynağıydı. O yerin adı Sangyeop'tu. Bunu ona bir gün mutlaka söyleyecekti.

“İtiraf etmeliyim, başlarda bu acıyı sadece senin yüzünden çektiğimi düşünüyordum. Ama zaman geçtikçe senin ne kadar zorlanmış olabileceğini de anlamaya başladım. Evet, sen istedin diye yollarımızı ayırdık, ama birbirimize karşı rahat olamayacak kadar da düşman değiliz. Ayrıca seni her zaman destekliyorum.”

Sangyeop’un kendisini hâlâ desteklediğini duymak, Juhee’nin gözlerini yaşarttı. Bu gözyaşları, Sangyeop’un hâlâ aynı insan olması karşısında duyduğu minnet kadar böylesine güzel bir insanı bir zamanlar üzmüş olmanın verdiği suçluluğun da yankısıydı.

“Teşekkür ederim. Ben de senin mutlu olmanı istiyorum,” dedi Juhee göz pınarlarını peçeteyle bastırarak.

“Ben teşekkür ederim.”

O anda fondaki müzik değişti.

“Hey, bu şarkı... Epitone Project’in *İlk Aşk*’ı değil mi?” Sangyeop, kafasını hafifçe sallayarak tanıdık melodiye kulak verdi.

“Evet, öyle. Uzun zamandır dinlememiştim. Yeniden denk gelmek ne güzel.”

Juhee de Sangyeop’la bu şarkıyı sık sık dinledikleri günleri hatırlayıp ritme uyum sağlayarak parmaklarını hafifçe kıpırdattı. İkisi de şarkı bitene kadar sessizce ama kendi iç dünyalarında anıları canlandırarak dinlemeye devam etti.

İlk Aşk’ın ardından Epitone Project’in *Sen Neredesin?* adlı parçası çalmaya başladı.

“Son zamanlarda dizi izliyor musun?” diye sordu Juhee, şarkının “artık düzenli takip ettiğim bir dizi var” dizesini duyunca.

“Dizi mi? Yayın saatinde izleyemesem de adını sık duyduğum diziler olursa oturup toplu izliyorum. Terapiye de faydası oluyor. Sen?”

“Ben de eskiden zaman kaybı gibi düşünüyordum ama artık takip ettiğim diziler var. Bazıları abartılı olsa da izlerken bir şekilde kendini bulabiliyorsun. Dediğin gibi, danışanlarla konuşurken de işe yarıyor.”

“Jinseop tam bir dizi tutkunu ya. İzlerken hoşuna giden bir şey olursa mutlaka bana da yazıyor.”

“Jinseop nasıl, iyi mi?”

“Eskisi gibi, sivil toplum kuruluşunda çalışıyor. Arada bir toplanalım diye yazıyor. Görünüşe göre iyi gidiyor hayatı.”

“İyiymiş. S nasıl? O da iyi mi?”

“Tabii, çocuk bakıyor, işe gidiyor... Sürekli çok yorulduğundan yakınıyor ama bir yandan da mutlu görünüyor.”

“Ne güzel. Onu görürsen selamımı söyle.”

“Söylerim.”

İkisi de müziği dinleyerek bir süre daha kahvelerinden yudumladı.

“Farz edelim ki...” dedi Juhee kahvesini masaya bırakırken.

“Farz edelim?”

“Bir çocuğumuz olsaydı... nasıl olurdu, hiç düşündün mü?”

“Kim bilir? Sence nasıl olurdu?” Sangyeop kahvesinden bir yudum daha alıp fincanı masaya bıraktı, Juhee’ye baktı.

“Belki de hâlâ birlikte yaşıyor olurduk, ayrılmamış olurduk,” dedi Juhee fincana bakarak.

“Ben de öyle düşünüyorum. Bu yüzden, sana ilk ben çocuk sahibi olalım demiştim ya...”

Aslında Sangyeop, uzun süre Juhee’yi ikna etmeye çalışmıştı. Çocukları olursa Juhee’nin biraz daha ruhsal anlamda rahatlayabileceğini düşünmüştü. Ama Juhee farklı düşünüyordu. Ona göre çocuk, rahatladıktan sonra sahip olunacak bir şeydi, rahatlamak için değil. Sangyeop ne kadar ısrar ettiyse de Juhee fikrinden dönmedi. Sonuçta çocuk sahibi olma meselesinde son söz her zaman doğuracak kişiye, yani Juhee’ye aitti. Sangyeop da bir süre sonra vazgeçmişti.

O günler aklına gelince Sangyeop’un içi biraz sıkıştı. Ama tüm bunların geçmişte kaldığını kendine hatırlattı. Juhee’nin

o an bu konuyu açmasının, içinde hâlâ bir pişmanlık taşıyor oluşundan kaynaklandığını düşündü.

“Evet, öyleydi. Sen çocuk isteyince kabul etmeliydim belki. O zaman niye bu kadar direndim, bilmiyorum.”

“Ben de onu sormak istemiştim aslında. Her şey geride kaldı ama... o zaman çok üzülmüştüm. Şimdi dönüp düşünmenin anlamı ne ki... Sadece acı veriyor. Sen de artık kendini yıpratma bu konuyla.”

Sangyeop, yüzü gölgelenen Juhee'ye baktı.

“Tamam, artık düşünmeyeceğim. Ama bazen Sojeong'la konuşurken aklıma Jihye geliyor. Bizim de bir çocuğumuz olsaydı, nasıl olurdu diye düşünüyorum. Gereksiz bir konuyu açtım, kusura bakma.”

“Yok canım, özür dilenecek bir şey değil.” Sangyeop, biraz mahcup bir ifadeyle elini salladı.

Sangyeop ve Juhee kahve dükkânından çıkıp Juhee'nin bineceği şehirlerarası otobüs durağına geldiklerinde saat dokuzu geçmişti.

“Bugün için teşekkür ederim. Dikkatli git.” Sangyeop, otobüse binecek olan Juhee'ye seslendi.

“Gerçekten güzel bir gündü. Sen de kendine iyi bak.”

Sangyeop, Juhee'nin bindiği otobüs gözden kaybolana dek yerinden ayrılmadı. Juhee'yi rahat hissettirdiği için memnundu, ama arada gözlerinden yansıyan o hüznün de aklından çıkmadı.

Tam o sırada telefonuna bir bildirim geldi. Ekrana dokunduğunda iki fotoğraf arka arkaya yüklendi: Suchan sınıfın zeminini ve tuvaleti temizliyordu. Fotoğrafları paylaşan kişi Hansol'du. Altına da şu mesajı yazmıştı:

“İyilik timsali Suchan, gönüllü temizlik görevinde!”

Ardından üyeler birer birer yorum yaptı. İlk olarak Kim Sookhee'nin “Suchan harikası!” mesajıyla birlikte alkış emoji geldi. Sookhee gece vardiyasında çalışıyordu, bundan sonraki

mesajında saat onda çıkacağını da belirtmişti. Hemen sonra Aeri'nin "Suchan dizi mi çekiyor? Bizim Suchan aktörlerden yakışıklı!" yazısı ve kalpli gifı geldi. Heejoon da emojiyle destek verdi.

Suchan, "Hepinizi seviyorum!" diye yanıtladı. Ama en komiğı Donghee'den geldi. Sevimli beyaz bir köpeğın ellerini cırttığı bir gif ve "Oppa en iyisi!" yazan bir baloncuk... Altında Hansol'un mesajı yer aldı:

"Donghee en iyisi!"

Mesajları okuyan Sangyeop hafifçe gülümsedi. Donghee ve Hansol'un aslında çok iyi anlaştıklarını düşündü. Sonra Sook-hee ve Aeri'nin "Donghee, devam!" ve "Gölmekten göbeğim çatladı! Bunun sorumlusu kim?!" mesajları geldi.

Sangyeop da "Ben az önce bu haldeydim," diyerek yerde yuvarlanan emoji gönderdi. Mesajlar ardı ardına geliyordu. Her bir üyenin kendi ışığını saçtığını düşündü. Seonam şehrine taşınıp danışmanlık merkezi açtığına bir kez daha sevindi. Eve giderken yüzündeki gülümseme hiç kaybolmadı. Özellikle Donghee'nin gönderdiği mesajı hatırladıkça kendi kendine kıkırdadı.

Eve girince duş aldı, buzdolabından içkisini çıkardı ve derin bir nefesle koltuğı yerleştı. Gelişigüzel birkaç yudum aldıktan sonra kumandayı alıp televizyon kanallarını dolaştı, bir dizi kanalında durdu. O sırada Juhee'nin kahve dükkânında sorduğı soruyu hatırladı:

"Sen hâlâ dizi izliyor musun?"

Aklından o sırada çalan şarkı geçti. Masadaki telefonunu eline alıp Epitone Project'in *Sen Neredesin?* adlı parçasını açtı. Eskiden Juhee'yle birlikte sık sık dinledikleri bir albümde yer alıyordu ama o zamana dek sözlerini hiç dikkatlice dinlememişti. Bu kez gerçekten dinleyince, Juhee'yle kendi hikâyelerinden bahsediyormuş gibi geldi.

*Gözyaşı gösterme,
Sadece gülümse ve kısa bir elveda de,*

Film sahnesi gibi, sakince, biz de öylece bitirelim.

Artık hafta sonları biraz daha sıkıcı,

Bu yüzden galiba,

Arkadaşlarla daha sık görüşüyorum.

Artık düzenli takip ettiğim bir dizi var,

Şimdilerde hayatım böyle geçiyor.

Seni düşündüğümde...

Ne yapacağımı bilmiyorum.

Aydınlık gülümsemen, parlayan gözlerin,

Seviyorum diyen o sesin,

Sevildiğini tekrar tekrar soran halin...

Çokça gülen,

Ama bir o kadar da ağlayan,

Aşkı her şey sanan sen,

Neredesin şimdi?

Sangyeop şarkıyı tekrar tekrar dinleyerek sözlerine daha da dikkat kesildi. Dinledikçe Juhee'yle ayrılıklarının ne kadar üzücü olduğunu düşündü. En çok da Juhee'ye duyduğu derin sevgi sarstı onu.

Şarkının, "Seni düşündüğümde... ne yapacağımı bilmiyorum," kısmında gözlerinden bir damla yaş süzüldü. Tam o anda, "Acaba Juhee eve sağ salım gitti mi?" diye merak etti, mesaj atmayı düşündü. Ama atmadı. Çünkü artık Juhee'ye gelişigüzel yazmanın doğru olup olmadığından emin olamıyordu. İçkisini içti ve müziği dinleyerek derin bir uykuya daldı.

Mayıs ayının son cumartesi günü, sonunda Sangyeop ve Suchan'ın dört gözle beklediği sörf günü gelip çattı. Yolculuk için hedef, Gangwon Eyaleti'nin sahil şehri Sokcho'ydu. Ulaşımı otobüsle sağlamak konusunda herkes hemfikirdi. Aslında Hansol'un teyzesi, resim atölyesine ait yirmi dört kişilik minibüsü tahsis edebileceğini söylemişti; ancak şoför için çok yorucu olabileceği düşünülerek daha rahat bir yolculuk için ekspres otobüs tercih edildi.

Saat 9.00'da kalkacak Sokcho otobüsü için terminalde toplanan danışmanlık merkezi üyeleri bir hayli heyecanlıydı. Özellikle Sookhee ve Aeri, uzun zaman sonra Gyeonggi Eyaleti dışına çıkmanın mutluluğunu yaşıyorlardı. Aeri, üyelerle birlikte öğle yemeğinde yemek üzere yaptığı tofu dolgulu sushi ve kimbapları hazırlamak için sabah saat dörtte uyanmıştı ama yorgunluktan eser yoktu yüzünde. Üç vardiyalı çalışan Sookhee ise bir ay önceden vardiyalarını ayarlamış, tarih yaklaştıkça çocuk gibi heyecanlandığını söylemişti. Sangyeop ve Suchan yan yana oturmuş, YouTube'da izledikleri sörf teknikleri hakkında hararetle konuşuyorlardı. Hansol ve Donghee de aynı şekilde coşkuluydu. Ne de olsa sık sık buluşmalar da Seonam dışına birlikte çıkacakları ilk seferdi bu.

Katılımcılar arasında en yaşlısı, Park Heedong'tu. Donghee ve Hansol birlikte sörf planı yaparken, Hansol'un aklına Heedong gelmişti. Laf arasında, Sangyeop Heedong'u arayarak, "Biraz

temiz hava almak, bizimle gelmek ister misin?” diye sormuştu. Heedong bu teklife çok sevinmişti. Merhum eşinin demans hastalığı nedeniyle uzun süre şehir dışına çıkamayan Heedong için bu, yıllar sonra yaptığı ilk otobüs yolculuğu olacaktı. Onun da gelmesi tüm ekibi mutlu etmişti. Böylece otobüse binecek yedi kişi belirlenmişti. Heejun da gelmek istiyordu ama bir ay sonraki düğünü için hazırlanması gerektiğinden katılamamıştı.

Otobüs hareket etmeden on dakika önce herkes yerini almıştı. Sokcho’ya ulaşmak yaklaşık üç saat sürdüğü halde, kimse uyumadı. Sohbet o kadar keyifliydi ki zaman su gibi aktı. Hatta iniş sırasında Sookhee ve Aeri, “Bu kadar çabuk geçtiğine inanmıyorum,” diye hayıflandılar.

Sahile varan ekip, önce Aeri’nin hazırladığı öğle yemeğini birlikte yedi. Yarım saat boyunca sahilde yürüyüp etrafı gezdiler. Deniz öğle saati olmasına rağmen hâlâ sörfçü doluydu. Sangyeop, Hansol ve Suchan, sörf yapanlara dikkat kesilip vücut hareketlerini taklit etmeye başladılar. Bu manzarayı izleyen Donghee, üçlünün yanına yaklaşıp gülümsedi.

“Eğitmeni yeterli bulmadığınız için şimdiden başkalarını mı izliyorsunuz yoksa? Böyleyse biraz kırılabilirim ama.”

“Belli oluyor mu?” diye yanıtladı Hansol, dilini çıkararak. Sangyeop ve Suchan sadece gülümsemekle yetindiler. Donghee, şaka yapar bir tonda Suchan’a döndü:

“Suchan, sen neden hiç konuşmuyorsun da sadece gülümsüyorsun?”

“Acaba sizi baş başa bırakıp başka tarafa mı gitsem diye düşünüyordum,” dedi Suchan kurnazca.

“Başka tarafa mı? Ne demek istiyorsun?” diye sordu Hansol.

“Neyse, ben gidiyorum,” diyerek el sallayan Suchan, Heedong, Aeri ve Sookhee’nin yanına gitti.

“Az önce ikiniz neredeyse aynı anda omuz silktiniz. Gerçekten birbirinize benzemeye başladınız,” dedi Sangyeop gülerken.

“Öyle mi yaptık?” dedi Hansol şaşırarak.

“Ben de senin yapmana şaşırdım açıkçası.”

“Artık benzemeye başladık demek ki,” dedi Donghee hafifçe gülümseyerek.

“Hocamız boşuna şaka yapmadı bence,” dedi Hansol.

“Sen de çok safsın ama,” diyerek güldü Donghee.

“Benim hoşuma gidiyor ama. Senin hoşuna gitmiyor mu?” diye sordu Hansol.

“Of, hadi hadi. Hadi gidelim,” dedi Hansol, Donghee’nin omzuna hafifçe dokunarak. Bu tatlı diyalogu, diğer üyeler de keyifle izliyordu.

Bir süre sonra herkes sörf kıyafetlerini giyip kumsaldaki eğitim alanında toplandı. Sokcho’ya gelmeden önce, “Ben sadece izlemeye geleceğim,” diyen Heedong bile kıyafetini giymiş, Suchan’ın yanında temel hareketleri çalışmaya başlamıştı. Heedong’un kararlılığı üyeleri sevindirdi, bu da Sookhee ve Aeri’ye cesaret verdi. Minyon ve tombul Aeri ise kıyafetleri içinde biraz mahcup hissediyordu:

“Baksana, herkes ince uzun; bu halimle çok dikkat çekeceğim.”

Zayıf düşmüş Sookhee samimiyetle şöyle dedi:

“Yok canım. Benim gibi kemik yığını olsaydın, daha mı iyiydi? Yaş ilerledikçe biraz etli olmak lazım. Benim zayıflıktan suratım bile çöktü. Ama sen sevimlisin, cildin parlak. Kıskanıyorum valla.”

Aeri ona kaygılı gözlerle, “Ama sen de çok zayıfsın, çalışmaktan böyle oldun değil mi?” dedi.

“Doğru tahmin ettin. Mide ilacı içmeme rağmen hâlâ sindirimim kötü. Belki de birkaç ay işi bırakmalıyım.”

“Geleneksel tıbbı gitmiyor muydun?”

“Gidiyorum ama pahalı ve etkisi pek yok. Bu ay bırakırım sanırım.”

“Gerekirse gece vardiyasını es geç,” dedi Aeri.

“Üç vardiyalı sistemde bu zor. O yüzden ara vermeyi düşünüyorum.”

“Sağlık her şeyden önce gelir, ara ver bence,” dedi Aeri.

“Sanırım haklısın.” Tam o sırada Donghee yaklaştı.

“Çok yakışmış bu kıyafet size, eğer üstünüzdekiler rahatsız ediyorsa değişebiliriz.”

“Benimki biraz dar gibi ama...” dedi Aeri kollarını açarak.

“İlk giyişte öyle olur, alışırsınız. Üstünüze tam olmuş bence.”

“Öyle mi? Tamamdır, biz sana güveniyoruz.”

“Harika. Şimdi ısınmayla başlayalım mı?”

Herkes tahtaların yanına geçti. Donghee’nin gösterdiği hareketleri tekrar ettiler. Sonra Donghee, tahtada yatar pozisyondan hızla kalkma hareketini gösterdi. Onun çevikliğini görünce herkes alkışladı. Donghee de neşeyle iki elini salladı. Ardından topluca aynı hareketleri yaptılar.

“Kalçayı çok geriye vererseniz tahtadan kalkamazsınız. Dikkat edin,” dedi Donghee. O kadar abartarak gösterdi ki herkes kahkahalarla güldü.

“Abim tam bir eğlence kaynağı,” dedi Suchan başını sallayarak. Sonra da Heedong’a hareketi yavaşça öğretti. Genç delikanlının sabrı, Heedong’u gülümsetti. Onca tekrardan bile yorulmamıştı.

“Dedemiz gençlere taş çıkartıyor,” dedi Suchan hayranlıkla.

“Gençken çok spor yapardım. Son yıllarda ara verdim ama bugün sahile gelince vücudum açıldı. Yarın ağrıdan inlerim muhtemelen.” Heedong kalkma hareketlerini denemeye devam etti. Yanındaysa Hansol ve Sangyeop harıl harıl pozisyon çalışıyordu.

“Sen Donghee’den gizli özel ders mi aldın? Ne biçim duruyorsun. Hani deniz suyu yutmaktan korkuyordun?” Sangyeop çevik bir şekilde pozisyon değiştiren Hansol’a bakarak gülüm-

sedi. Hansol, Sangyeop'un sorusuna doğrudan cevap vermek yerine gülümsedi:

"Nasıl anladın?"

"Neyi?"

"Özel dersi."

"Gerçekten mi? Pozun çok dengeliydi, diyordum. Ama şimdi hafiften dışlanmış gibi hissediyorum. Madem özel ders aldın, keşke bizi de çağıraydın."

"O türden özel ders değil."

"Nasıl yani? Ne dersiymiş bu?" diye sordu Sangyeop merakla.

"Suya düşmekten korkmamayı öğrenmek gibi bir tür zihinsel hazırlık... Bir nevi 'zihin kontrolü.'"

"Zihin kontrolü ha..."

"Denizi yumuşak bir yorgan gibi hayal et ya da köpük oyun parkındaymışsın gibi. Şu an hiç korkmadan hareket edebiliyorsa, demek ki işe yarıyor."

"Donghee daha da güven verici biri gibi görünüyor şu an." Sangyeop, üyelerin hareketlerini düzeltmekle meşgul olan Donghee'ye baktı.

"Ben de öyle düşünmeye başlamıştım. Ne kadar hafif ve esprili biri gibi görünse de ciddi tarafı da varmış." Hansol da bakışlarını Donghee'ye çevirdi.

O sırada Donghee ikisinin yanına geldi.

"Siz buraya hareket etmeye mi geldiniz, konuşmaya mı? Hadi biraz da vücudunuzu çalıştırmaya ne dersiniz?"

"İşte tam da bu yüzden Donghee'ye kaplan diyoruz!" dedi Sangyeop gülerek.

"Kaplan mı? Benim hakkımda mı konuşuyordunuz?"

"Hocamız o kadar iyi ki insanın haftalardır sörf yapıyormuş gibi hissetmesini sağlıyor, dedik. Kaplan eğitmenimiz!"

“Öyle değil mi? Bizim hocamız en iyisi!” dedi Sangyeop neşeyle. Sookhee ve Aeri alkışlarla eşlik etti. Donghee utanmış bir ifadeyle ellerini kaldırıp selamladı. Suchan ise gülerek başını iki yana salladı. Heedong da gözlerinde sıcak bir tebessümle Donghee’ye bakıyordu.

Yaklaşık yarım saatlik sahil çalışmasının ardından herkes sörf tahtalarına emniyet kayışlarını bağladı ve denize atladı. Sangyeop ve Suchan birkaç kez düştükten sonra dengeyi sağlamayı başardı, düşmeden dalga sörfü yapmaya başladılar. İlk kez sörf yapmalarına rağmen ustaca hareket ediyorlardı. Hansol da sahilde öğrendiği gibi cesaretle dalgaya yöneldi. Bedeni hızlı hareket etmesine rağmen, tahtada dengede kalmak karada çalıştığı kadar kolay olmadı. Bir süre tahtaya çıkar çıkmaz tekrar suya düştü. Ama ne düşmekten korktu ne de moralini bozdu; yüzünde hep coşkulu bir gülümseme vardı.

Sangyeop onun keyifle defalarca düşüp kalkmasını izlerken, ‘zihin kontrolü’nün işe yaradığını düşündü. Yine de denize her düştüğünde Hansol’un tuzlu suyu yudumlamaktan kaçamadığı da açıktı.

“Deniz suyu azalıyor gibi, yoksa sen mi içiyorsun hepsini?” diye Hansol’a espri yaptı Suchan, dinlenmek için tahtasında otururken.

“Epey içmiş olabilirim ama o kadar da değil! Belki de sen gizlice içiyorsundur, ha?” Hansol, gülümseyerek göz ucuyla ona baktı ve yanından yüzüp geçti.

“Abla, kendini fazla zorlama, tamam mı?” Suchan’ın uyarısına Hansol eliyle ‘tamam’ işareti verdi. Sookhee, Aeri ve Heedong ise birkaç kez tahtadan düşüp sonra kendi tahtalarına oturup etrafı izlemeye başladılar.

“Böyle oturmak da çok güzel, değil mi?” diye sordu Aeri, Sookhee’ye dönerek.

“Harika, gerçekten. Ayağımı suya sokmuşum, tahtanın üstünde gibiyim; sanki bulutların üzerinde dinleniyorum. İnsanları

izlemek de ayrı bir keyif. Ah, çok mutluyum.” Sookhee’nin ses tonunda tarifsiz bir huzur vardı.

“Amca, siz yorulmadınız mı hiç?” diye seslendi Aeri, tahtasına oturmuş Heedong’a.

“Hiç yorgun hissetmiyorum. On yıla yakındır denize gelmemiştim. Sadece burada böyle oturmak bile o kadar güzel ki... Hele ki sizin gibi iyi insanlarla gelince, neredeyse aile tatiline çıkmış gibiyim.”

“Herkes o kadar iyi ki hiç yabancı gibi hissetmiyorum.”

Tam o sırada Hansol’un yine suya düşüşünü gören Sookhee üzgün bir ifadeyle, “Ah, yine düştü,” dedi.

Dalga üstünde harika bir duruşla ilerleyen Donghee, Hansol’un suya düştüğünü görünce tahtasından atlayıp hızla ona doğru yüzdü.

“İyi misin?”

“İyiyim, *oppa*. Su yutsam da çok eğleniyorum, duramam ki şimdi! Yoksa dur diyorsan başka...” Hansol, su yüzüne çıkıp yüzünü silerken neşeyle karşılık verdi.

“Bu, sörf bağımlılığının başlangıcıdır. Ben de bu yüzden kışın bile sörf yapıyorum işte.” Donghee, tahtanın kenarına kollarını koydu.

“Bu kıyafet düşündüğümünden sıcakmış. Gerçekten kışın da sörf yapılabilir sanki,” dedi Hansol kıyafetini düzeltirken.

“O zaman... Kışın da gelelim mi?” Donghee başını kaldırarak sordu.

“Olur. Yeter ki kar yağmasın, dalgaya engel olmaz herhalde.”

Bu sırada Sangyeop da tahtasına uzanmış bir şekilde yanlarına geldi.

“Donghee, sayende herkes çok mutlu görünüyor. Gerçekten sana nasıl teşekkür edeceğimizi bilemiyorum.”

“Ne teşekkürü, ben de eğleniyorum,” diye karşılık verdi Donghee aydınlık bir ifadeyle.

“İyi ki gelmişiz. Herkesin yüzü gülüyor, kimsede tek bir yorgunluk belirtisi yok.” Hansol da etrafına bakarak onayladı.

“Bundan sonra arada böyle kaçamaklar yapalım,” dedi Sangyeop.

“Evet, hocam. Herkes sevecektir.” Hansol da destekledi.

“Peki, ya orman gezisi?”

“Güzel olur,” diye yanıtladı Donghee.

“Sadece yüksek yer olmasın. Suchan yüksek dağları pek sevmiyor gibi. Diğerleri de zorlanabilir.” Hansol, sörf yapan Suchan’ı işaret etti.

“İlkokuldaki yeğenim gitmişti, çok yüksek değilmiş. Ben sonra sosyal hizmet merkezini arayıp tam yerini öğrenirim.”

“Teyzemin kursu da bazen orman gezisi yapıyor. Ona da sorarım,” diye ekledi Hansol heyecanla.

“Harika olur. Sen de öğren, sonra yeniden konuşuruz.” Sangyeop, sahile dönerek konuşmasına devam etti:

“Bu arada... Sanırım artık çıkmamız gerekiyor, değil mi? Epey oldu.” Donghee kolundaki akıllı saati kontrol etti.

“Dört olmak üzere.”

“Ne! O kadar oldu mu? Zaman nasıl böyle aktı gitti, anlamadım,” dedi Hansol hayıflanarak.

“Suchan’a haber vereyim. Siz de diğerlerine söyleyin.” Donghee, açığa doğru yürüdü.

Sangyeop ve Hansol da Heedong, Sookhee ve Aeri’nin yanına gidip çıkmaları gerektiğini söyledi. Üçü de hafifçe iç geçirerek memnun ama buruk ifadelerle denizden çıktı.

Düzenleme

Ny.ozlem

Sörf gezisinden dönerken, Donghee'nin ara ara çektiği fotoğraflar ve sörf sırasında eğitim merkezindeki görevliye rica edilerek çekilmiş fotoğraflar sırayla grup sohbetine yüklendi.

“Az önce bütün fotoğrafları gruba attım. Lütfen kontrol edin ve ona göre kaydedin.”

Donghee, Hansol'un yanında otururken arka sıralardaki üyelere seslendi. Üyeler telefonlarından grup sohbetine gelen fotoğraflara göz atıp keyifle gülümsediler. En üstte, denizden çıktıkları anlarda, hâlâ sörf kıyafetleri üzerlerindeyken çekilmiş bireysel ve beş adet grup fotoğrafı yer alıyordu. Grup fotoğrafları, ekipman kiralama noktasındaki görevli tarafından çekilmişti. Ancak o görevli, fotoğraf çekerken öyle komik şeyler söylemişti ki herkes gülmeye başlayınca birkaç kez tekrar çekmek gerekmişti.

“Beş tane grup fotoğrafı var ama ben her birinde gülmekten gözümü açamamışım,” dedi fotoğraflara bakarken Aeri.

“Aeri, ben de aynı durumdayım. Hayatımda bu kadar komik biri görmemiştim,” diye eklendi Sookhee, kendi fotoğrafına bakarak.

“Aslında o adam eskiden animasyoncuymuş, yani çocuk aktiviteleri falan düzenlemiş,” diye açıkladı Donghee.

“Demek o yüzden öyleydi.” Sookhee, Donghee'nin açıklamasına başını salladı.

“Bu arada, Suchan gerçekten uzun boyu ve düzgün fiziğiyle model gibi görünüyor.”

“Hansol’un daha önce paylaştığı bir fotoğrafta da aynı şeyi hissetmişim. Bu karelerde iyice belli olmuş.”

“Sanırım bundan sonra Suchan’a ‘model’ demeliyiz.” Hansol, ön koltuktaki Suchan’ın omzuna hafifçe dokunarak şakalaştı.

“Yok artık, ben nerede, model olmak nerede...” Suchan elini sallayarak reddetti. Onun bu halini, yan koltukta oturan Heedong memnuniyetle izliyordu.

“Hayır, bence Suchan model olsa çok yakışır.” Arkada yalnız oturan Sangyeop da katıldı.

“Madem konu açıldı, sana hiç modellik ya da oyunculuk teklifi geldi mi?” diye sordu Hansol.

“Seul’de birkaç kez geldi, evet.”

“Vay, hem de birkaç kez! Sonra ne oldu?” Hansol heyecanla öne eğildi.

“Ne olacak, ilgilenmediğimi söyledim tabii.”

“Yazık olmuş. Ben olsam kesin denerdim.” Hansol üzüntüyle başını salladı.

“Senin ünlü olma hayalin var mıydı yoksa?” diye sordu Donghee, Hansol’a.

“Kimse çocukken bir kez bile olsa ünlü olmayı hayal etmemiş midir?”

“Ben de lisede şarkıcı olmak istiyordum,” diye katıldı Aeri.

“Demek ki şarkı söylemede iyisiniz. O zaman bir gün karaokeye gitmeliyiz,” Sangyeop Aeri’ye döndü.

“Öyle çok iyi şarkı söylediğim de yok. Arkadaşlarım öyle deyince ben de kısa bir dönem hayal kurmuştum işte.”

“Ama arkadaşların önerdiyse vardır bir şey. Bence otobüsten iner inmez karaokeye gitmeliyiz!” Donghee güldü.

“Bugün olmaz ama başka bir gün kesin gidelim. Ama fazla da beklentiye girmeyin, olur mu?” Aeri, Donghee’ye göz kırptı.

“Böylece yeni bir gezi planı daha çıktı. Ne güzel.” Hansol tebessüm etti.

“Bu fotoğraf ne zaman çekilmiş böyle?” Arka koltuktaki Sangyeop, telefonuna bakarak sordu.

“Hangisi?” diye sordu Donghee.

“Hansol tahtada otururken, sen de tahtaya tutunuyordun. Buldun mu?” Herkes bu fotoğrafı bulmak için telefonlarına göz gezdirdi.

“Aaa! Bu sahne bana bir filmi hatırlattı. Neydi o ya... Ha, evet! Titanik!” Aeri ellerini çırpı.

“Titanik mi?” diye sordu Sangyeop.

“Evet hocam. Son sahnede erkek karakter kızın tahtaya çıkmasına yardım ediyor, sonra da kendisi soğuk suda yüzüyor... Tam Donghee’nin duruşu gibi.”

“Ah, doğru ya. Ben de hatırladım.” Sookhee başını salladı.

“Doğru ya! İkisi de dalgaları bırakmış, film çekmiş sanki,” dedi Sangyeop tekrar gülerek. Donghee ile Hansol omuzlarını kaldırarak birbirine baktı. İkisinin de bu filmi bilmediği belliydi.

“Belli ki bu filmi hiç izlememişsiniz.” Aeri hafifçe sitem etti.

“O film çikalı yirmi seneyi geçti, belki de izlememiş olmaları normaldir,” diye savundu Sangyeop.

“Hocam, sizin de o zamanlar çok küçük olmanız gerekmiyor mu? Siz nasıl hatırlıyorsunuz?” diye sordu Sookhee.

“Ben üniversitedeyken televizyonda birkaç kez izlemiştim.”

“Demek birkaç kez izlenecek kadar iyi bir film,” diye yorumladı Hansol.

“Bence Donghee ve sen izlerseniz çok seversiniz. Ama birlikte izlemeniz şart,” dedi Sangyeop. Bu söz üzerine Aeri ve Sookhee birbirlerine bakıp gizlice güldüler.

“İzleyince anlatın bize.” Aeri göz kırptı.

“Tamam, izledikten sonra fikrimi söylerim,” dedi Hansol.

“O zaman internetten izlemek gerek,” diye ekledi ve arkasına dönüp Sangyeop’a seslendi.

“Aynen. Bir kafede oturup dizüstü bilgisayardan izlersiniz.” Sangyeop onayladı. Hansol ile Donghee de başlarını salladılar.

Otobüs hareket ettikten yaklaşık bir saat sonra Sangyeop, grup sohbetine gelen fotoğraflardan bazılarını seçip sosyal medyada paylaştı. Etrafın sessizleştiğini fark edince başını kaldırdı. Herkes uyuyakalmıştı. Sabah erkenden kalkmış olmaları ve sörf yaparken yorulmuşlardı. Kendisi bile kaslarında hafif bir ağrı hissediyordu. Otuzlarında olan kendisi bu haldeyken, kırk yaş üstü olan Heedong, Aeri ve Sookhee’nin halini düşündü.

Heedong gözlerini kapatmıştı. Onun yanında oturan Suchan ise başı öne düşmüş şekilde sızmıştı. Hemen ön koltukta oturan Hansol ise başını Donghee’nin omzuna yaslamış, derin bir uykuya dalmıştı. Sookhee cam kenarında başını yaslamış, Aeri ise koltuğunu yatırmış, yüzüne mendil kapatarak uyuyordu. Sangyeop yaşananlar gözünün önünden geçirdi. Ailesi gibi gördüğü bu insanlarla geçirdiği anlamlı gün için minnettardı. En çok da, içten gülümsemelerle dolu bu günü düşündükçe tarifsiz bir şükran duyuyordu.

Otobüs Seonam’a akşam dokuz civarında ulaştı. Hansol oldukça yorgundu, göz çevresi şişmişti.

“Hansol Hanım çok yorulmuş galiba. Gözleriniz çok şişmiş.” Sookhee yüzüne dikkatlice baktı.

“Evet, bayağı şişmiş değil mi? Gözlerimi zor açıyorum.” Hansol gözlerini kırptırdı. Donghee ise o haliyle Hansol’a sevecenlikle bakıyordu. Terminalin önünde durduklarında herkes, “Bugün çok güzeldi,” deyip birbirlerine veda edip evlerine dağıldılar.

Pazar günü Sangyeop anne babasının evine uğradı. Aslında birlikte öğle yemeği yemeyi planlamışlardı. Ama sabah kalkmak için kurduğu alarmı bile duymadan derin uykuya dalmıştı. Gözlerini açtığı anda neredeyse öğle olmuştu. Hemen kalkıp duş aldı, bir fincan kahve içti ve ağır adımlarla ailesinin evine yürüdü. Vardığında saat öğleden sonra ikiye yaklaşıyordu.

“Dün Sokcho’ya gittin ya, epey yorulmuşsundur,” dedi annesi.

“Sörf uzaktan kolay görünüyordu ama hiç öyle değilmiş. Öyle yorulmuşum ki alarmı bile duymadan sabaha kadar uyumuşum.”

“Bay Park da dün oraya gittiğinden herhalde yorgundu, sabah spora gelmedi.” Sangyeop’un babasıyla Park Heedong, apartmanın arka kapısından çıkan spor parkında her sabah birlikte egzersiz yaparlardı.

“Muhtemelen öyledir. Sörf antrenmanında çok çabaladı çünkü. On yıl aradan sonra ilk kez tatile çıktığını söylemişti.”

“Karısı demansa yakalandığından beri hep yanında kalmak zorunda kalmıştı. Böyle bir fırsat bulup biraz nefes alması çok iyi olmuş,” Heedong’un bugüne dek nasıl bir hayat sürdüğünü az çok tahmin edebilen Sangyeop’un annesi, onun Sokcho’ya gittiğini duyunca içtenlikle sevinmişti.

“Bu arada Sojeong söyledi, dün Juhee uğramış galiba?” Annesi konuya başka bir yerden devam etti.

“Ah, Sojeong geldi mi dün?”

“Yeni yaptığı birkaç çeşit pirinç keki getirmiş, dün kısaca uğradı.”

“Geçen gün bir mezuniyet töreninde Juhee’yle karşılaştım. Danışmanlık merkezine ve Sojeong’un kafe açılışına gelemediği için üzgündü, ben de bir gün mutlaka uğrasın dedim.”

“Juhee nasılmış peki? İyi miymiş?”

“Gayet iyi görünüyordu.”

“İyi bari. Sevindim.”

Üniversite ikinci sınıftayken Sangyeop, Juhee’yle birlikteydi ve o dönem onu zaman zaman ailesinin işlettiği dükkâna getirirdi. Aslında getiren Sangyeop değildi; Juhee, dükkâna gelip vakit geçirmek istemişti. Ailesiyle çok iyi anlaşmış, samimi bir dille iletişim kurmaya başlamıştı. Hatta evlendikten sonra bile Sangyeop’un ailesi onu kızları gibi görmüş, öyle davranmıştı. Bu nedenle ilişkileri sona erdiğinde Sangyeop’un anne babası bir hayli üzülmüştü. İçten içe, Juhee’nin bir gün yeniden rahat hissedip Sangyeop’la barışabileceklerini düşünmüşlerdi. Ama ne böyle bir beklentilerini dile getirmiş ne de oğullarına bu konuda bir telkinde bulunmuşlardı. Juhee ise, kendisini öz kızları gibi benimseyen eski kayınvalidesi ve kayınpederine karşı mahcup hissediyor, onlara karşı hata etmiş gibi düşünüyordu. Tam o sırada bir telefon çaldı.

“Kötü bir yağmur yağıyordu, eski usul bir kafede otururken...”

“Senin telefonun galiba,” dedi Sangyeop’un annesi.

İki yıl önce, Sangyeop’un babasının eski telefonu bozulunca yenisini almışlardı. Babası özel olarak istemişti; Sangyeop da onun isteği üzerine, en sevdiği şarkılardan biri olan Choi Baekho’nun *Romantizme Dair* adlı parçasını zil sesi yapmıştı. Babası bu şarkıyı öyle severdi ki biri aradığında hemen cevap vermek yerine, *“Şimdi kalkıp, bu yaştan sonra yeniden...”* kısmına

kadar mırıldanıp ondan sonra telefonu açardı. Sangyeop'un annesi, onu acele etmesi için uyarırdı. Sangyeop, annesinin yine böyle söyleyeceğini önceden tahmin etmişti. Yerinden kalkıp yatak odasında duran telefonu alarak babasına uzattı. Babasının gözleri ekrana kaydı, numaraya şöyle bir baktıktan sonra aramayı yanıtladı.

"Bay Kim! Nasılsınız, biraz toparlandınız mı?" Sangyeop'un babası telefonu açınca, annesi el işaretiyle ona odada konuşmasını söyledi. Bunun üzerine babası telefonu alarak yerinden kalktı ve odasına girdi.

"Sen de bilirsin, pazarda nalbur dükkânı işleten Bay Kim vardı ya?"

"Tabii ki bilirim. Okul zamanında bana harçlık bile verirdi. Ama nalburu kapattı dememiş miydiniz?"

"Evet, dükkânı kapattıktan sonra yirmi dört saat açık bir self-servis çamaşırhane açtı."

"O sistem son zamanlarda bayağı popüler oldu, değil mi?"

"Popüler olsa da açarken epey yatırım gerekiyor, bu yüzden kâr etmesi zaman alıyormuş. Ama 'ilerideki yaşlarım için yatırım yapıyorum,' diye düşünmüş, iyi ki de açmışım diyor. Ama birkaç ay önce karaciğer kanseri ameliyatı geçirdiğini duydum."

"Ne? Çok ağır bir ameliyat geçirmiş."

"Öyle ya. Ameliyat iyi geçmiş ama... Esas zor olan oğlunun durumu. Asıl onun hikâyesi yürek burkuyor."

"Oğluna ne olmuş?"

"Polis akademisinde okuyordu. Babasına karaciğerini bağışlamış. Ama okulun yönetmeliğine göre böyle bir ameliyat sonrası akademide devam edemiyormuş. Mecburen okulu bırakmış. Daha yirmi bir yaşındaymış... Hem gurur verici hem iç burkan bir hikâye. Babasını yaşatmak için hayalinden vazgeçmiş bir çocuk..."

"Gerçekten inanılmaz. Hem Bay Kim hem de oğlu için iyi şeyler olur umarım. Şimdi taburcu olmuştur herhalde?"

“Evet, kısa süre önce taburcu oldu. Ben de ameliyat sonrası iyi geldiği söylenen besin takviyelerini gönderdim. Muhtemelen onları aldığını haber vermek için aramıştır.”

“Anlıyorum...”

“Bay Kim, babana her zaman ‘ağabey’ deyip saygı duyardı. Araları çok iyiydi.”

“Evet, öyleydi gerçekten. Umarım en kısa zamanda toparlanır... Oğlu da.”

“Umarım.”

Akşam yemeğinden sonra evine dönerken Sangyeop’un aklında hâlâ Bay Kim’in hikâyesi vardı: Oğlunu hiç görmemişti ama onun yaptığı şey gerçekten olağanüstüydü. Babasını kurtarmak için kendi karaciğerinin bir kısmını bağışlamış, ardından hayalinden, polislikten vazgeçmek zorunda kalmıştı. Bu kararı alırken ne hissetmiş olabileceğini düşününce boğazı düğümlendi.

İsa’nın da yazgısını kabullenmeden önce yaşadığı derin iç hesaplaşmalar gibi, Bay Kim’in oğlu da kendi içinde tarifsiz bir mücadele vermiş olmalıydı. Sangyeop, tüm kalbiyle, Bay Kim’in oğlunun bu yaşadıklarını bir gün gururla anacağı ve bambaşka bir alanda çok daha parlak bir hayat süreceğine inandı.

Haziran ayı geldiğinde, pazarda hafif bir değişim rüzgân esmeye başladı. Seonam'ın merkezî noktalarına birkaç büyük marketin açılmasıyla doğrudan darbe alan geleneksel pazarlar iyice sönükleşmişti. Bu durumu göz önünde bulunduran yerel yönetim, hem bölge ekonomisini hem de kültürel canlılığı yeniden ayağa kaldırmak amacıyla “Geleneksel Pazarları Canlandırma Projesi”ni başlattı. Bu proje aynı zamanda ilerici cepheden seçilen mevcut belediye başkanının seçim vaatleri arasında da yer alıyordu.

Projenin özü, boş dükkânlara yerleşip geleneksel pazarın ruhuna uygun bir iş koluyla faaliyete başlayan girişimcilere bir yıl boyunca kira desteği sağlamak ve büyük bir tanıtım kampanyasıyla pazarı Seonam'ın yeni turistik noktası haline getirerek ziyaretçi çekmekti.

Aslında Seonam bu tür bir girişimi başlatan ilk şehir değildi. Daha önce benzer projeler yürüten bazı belediyeler, canlılığını yitirmiş geleneksel pazarları birer cazibe merkezine dönüştürmeyi başarmıştı. Ancak pek çoğu beklenen başarıyı yakalayamamış, destek süresi bittiğinde dükkânlara tekrar boşalmış ve her şey eski haline dönmüştü. Seonam Belediyesi de bu örneklerin farkındaydı. Aynı hataları tekrarlamamak adına projeyi yürütecek özel bir görev gücü kurarak işe sıkı şekilde sarıldı.

Barış Pazarı'nda da bu proje kapsamında sık sık toplantılar düzenleniyordu. Toplantılara, pazardaki birkaç kiracı ile dükkân

sahipleri katılıyordu. Projenin sağlıklı yürütülmesini sağlamak amacıyla pazar içinden bir temsilci seçildi ve herkesin oy birliğiyle bu kişi, Sodam'ın sahibi Sojeong oldu. Zaten pazarın yeniden canlanmasını herkesten çok isteyen Sojeong, bu görevi memnuniyetle kabul etti.

Projenin detayları netleştikçe ve ekip kurulduktan sonra, yerel yönetim çevrim içi ve fiziki mecralarda başvuru duyurusu yayımlayarak katılımcı toplamaya başladı. Duyuruyu gören, destekten yararlanmak isteyen birçok kişi bizzat pazarı ziyaret edip çevreyi ve olası başarısını yerinde gözlemlemek istedi. Bu ziyaretlerin neredeyse hepsi Sodam'da son buluyor, kafe adeta kutsal bir durak gibi uğranması gereken yer haline geliyordu. Sojeong, bu ilgiyi karşılamak için kafenin işleyişinden uzaklaşmak zorunda kaldı. Kafe personeli, artan siparişleri tek başına karşılamakta zorlanınca, Sojeong sabah ve öğleden sonra vardiyalarında çalışacak iki yeni yarı zamanlı çalışan daha aldı.

“Son zamanlarda destek projesi yüzünden Sodam'a gelen çok oluyormuş, öyle mi?” diye sordu öğle yemeğinden sonra kahve içmek için uğrayan Sangyeop, Sojeong'a.

“Ah, abi! Sandığımdan da fazla sayıda insan ilgileniyor. Ekonomi zaten durgun, yerel yönetim de kira desteği veriyor, bu gerçekten cazip geliyor herkese. Açıkçası ben bile yeni olsam düşünmeden başvururdum. Ama tabii endişelenen de çok. Ya destekle dükkân açılır ama kimse gelmezse? Belediyenin tanıtım yapacak olması bile bir garanti sayılmıyor onlar için.”

“Bazı yerlerde genç girişimciler için kurulan ‘Gençlik Pazarı’ bölümleri var. Genelde el işi atölyeleri, butik donut dükkanları, makarna restoranları, sokak yemekleri gibi gençlerin ilgisini çekecek yerler oluyor.” Bir süredir projeye ilgili araştırma yapan Hansol, bulduklarını paylaştı.

“‘Gençlik Pazarı’ deyince kulağa havalı geliyor ama sanki hedef kitleyi baştan gençlerle sınırliyormuşuz gibi hissettiriyor,” dedi Sangyeop, elindeki buzlu kahvesini masaya bırakırken.

“Aynen öyle abi. Bu yüzden bizim pazar, böyle sınırlayıcı bir isim kullanmamaya karar verdi. Kadın-erkek, yaşlı-genç fark etmeden herkesin birlikte nefes alabileceği bir pazar olmasını istiyoruz.”

“Ama yine de buraya özel, ayırt edici bir karakter kazandırmak güzel olabilir. Mesela bir restorana gitmeden önce her yemeği iyi yapan yeri değil, ‘şu lokantada kimchi güveci harika’, ‘şurada makarna çok iyi’ gibi yerler arıyoruz ya.” Kahvesinden bir yudum alan Hansol’un dudaklarının kıyısında tatlı bir gülümseme belirdi.

“Gerçekten de öyle. Vay be, Hansol bu konuyu bayağı düşünmüş galiba.” Sangyeop, Hansol’un söylediklerini şaşkınlıkla dinliyor, kendi başına böyle bir detayı fark edemediğine şaşırmış görünüyor.

“Hansol’un söyledikleri oldukça mantıklı. Ama belediyenin de ‘Gençlik Pazarı’ gibi tekil bir konseptle ilerleyip ilerlememesi gerektiğini değerlendirmek için başka örnekler baktığımı duydum,” dedi Sojeong. “İlk başta parlayıp ilgi çeken yerler zamanla sönüp gitmiş. Belediye büyük yatırımlar yapmış ama iki yılı bile dolduramadan dükkânlar kapanmış. Yani, sonuç hüsrân. Bu yüzden bizim belediye bu hataya düşmemek için konsepti ‘çeşitli kültürel alanların bir araya geldiği bir pazar’ olarak belirlemiş.”

“Demek ki belediye de bayağı kafa yormuş bu işe. Umanım emeklerin karşılığı alınır,” dedi Hansol başını sallayarak.

“Bir de şunu fark ettim,” dedi Sojeong, “gelen kişilerle konuşurken çoğu, insanların buluşup etkinlik yapabilecekleri bir alan aradıklarını söyledi. O yüzden Sodam’ı etkinlik alanı olarak kiraya vermek nasıl olur diye düşünmeye başladım. Ne dersiniz, Sangyeop, Hansol?”

“Bence çok iyi olur. Sosyal medyada artık birçok etkinlik kafelerde yapılıyor,” dedi Sangyeop.

“Sodam böyle etkinlikler için biçilmiş kaftan bence, patron. Özellikle küçük ölçekli kitap kulüpleri çok popüler şu sıralar. Yazar buluşmaları da yaygınlaşıyor. Eğer bu etkinlikler Sodam’da yapılırsa pazara gelen insan sayısı da artar, bu da doğrudan pazanın canlanmasına katkı sağlar,” diye ekledi Hansol.

“O zaman belediye Sodam’a da destek vermeli, değil mi?” Sangyeop bunu gerçekten istiyormuş gibi dile getirdi.

“Valla verilse güzel olurdu abi, ama biz zaten daha önce başladığımız için bu desteğe dahil olamıyoruz.” diye yanıtladı Sojeong, hafif buruk bir ifadeyle. “Yine de projeye katılanların sayısı artmalı. İnsanlar çekimser davranıyor gibi.”

“İlk sefer olduğu için doğal. Ama biri çıkıp ilk adımı atarsa, diğerleri de peşinden gelir. O zamana kadar belediyenin tanıtımı sürdürmesi gerek,” dedi Sangyeop.

“Yalnız,” dedi Hansol ciddi bir ifadeyle, “başka yerlerdeki örneklerle bakınca biraz endişelendim. Başarı durumunda yaşanabilecek sıkıntılara da hazırlıklı olmak lazım.”

“Başarı durumunda mı? Mesela ne gibi?” diye sordu Sangyeop.

“Diyelim proje tuttu, pazar hareketlendi, müşteri sayısı arttı. O zaman bazı dükkân sahipleri, ‘müşterin arttı’ diyerek kirayı fahiş şekilde yükseltiyor. ‘Bu kirayı veremiyorsan çık’ diyorlar. Haliyle dükkân sahibi müşteri kazansa bile gelirini kiraya veriyor, elinde bir şey kalmıyor. Sonuçta da dayanamayarak dükkânı kapatmak zorunda kalıyor.”

“Vay arkadaş, böyle fırsatçılık mı olur? Müşteriyi çekmek için esnaf didiniyor, sonra ‘iyi oldu’ diye kira artırıyorlar. Ayıp denen bir şey var,” dedi Sangyeop, hayal kınıklığıyla başını iki yana sallayarak.

“Haklısın, Hansol. Ben de yönetim kuruluna girdikten sonra araştırdım. Gerçekten de başarılı olan yerlerde yaşanan en büyük sorun bu. Bu yüzden, kira sözleşmesine baştan abartılı kira artışlarını sınırlayan maddeler eklemeyi planlıyorum. Yani,

bu şartı kabul eden mülk sahiplerinin dükkânları projeye dahil edilecek. Mülk sahiplerinin de artık bakış açısını değiştirmesi gerekiyor. Karşılıklı kazan-kazan stratejisiyle gitmekten başka yol yok.”

“Ama,” dedi Hansol, “başta kabul eden mülk sahipleri bile, zaman geçince fikrini değiştiriyormuş. Bir yorumda şöyle bir söz vardı: ‘Atı alan Üsküdar’ı geçti’ Tam da bu duruma uyuyor.”

“Üzücü ama doğru,” dedi Sangyeop. “Bu pazarda da böyle bir şeyin yaşanmayacağını kimse garanti edemez. O yüzden en baştan çok net kurallar konmalı. Böyle bir durum olursa belediye net bir dille ‘hayır’ diyebilmeli. Sojeong, bunu belediyeye önermelisin.”

“Tamam abi, bir sonraki toplantıda kesin dile getireceğim,” dedi Sojeong kararlılıkla.

Haziran ortasına doğru gelindiğinde nihayet destek programı kapsamında ilk kira sözleşmesi imzalandı.

Kaligrafi eğitmeni Kim Dami, geleneksel pazarda kaligrafi atölyesi açmaya karar vermişti. Atölyede öğrencilere yönelik derslerin yanı sıra turistler için deneyim programları da düzenlenecekti. Programlara katılmak isteyenler, sosyal medya üzerinden önceden başvurup istedikleri yazı ya da deseni öğrenerek kendi el yazısı çalışmalarını küçük çerçeve, kitap ayracı ya da anahtarlık gibi hatıra eşyalarına dönüştürebilecekti. Ücretlerse yapılacak çalışmanın türüne göre belirlenmişti.

Dami'nin ilk sözleşmeyi yapan kişi olmasında, lise arkadaşı Sojeong'un rolü büyüktü. Dami, kaligrafi kursunda eğitmen olarak çalışırken kendi atölyesini açma planı yapmaya başlamıştı. Tam da o sıralarda, arkadaşı Sojeong'tan belediyenin destek projesi hakkında bilgi almış ve pazarda yer açmaya karar vermişti. Pazar gibi biraz arka planda kalan bir alanda işyeri açmak kolay bir karar olmasa da, yakın arkadaşı Sojeong'un pazardaki تنها bir köşede başarıyla ayakta kalışını uzun süredir görüyordu. Bu güvene ek olarak belediyenin kira desteği de karar vermesini kolaylaştırmıştı.

Dami'nin kiraladığı dükkân, Sodam'ın hemen yanındaki, daha önce yorgan ve yastık gibi ev tekstili ürünlerinin dikişli satıldığı bir mağazaydı. Sözleşme yapıldıktan sonra, geniş çevresi olan Sojeong'un bağlantıları sayesinde atölye tadilatı

hızla ilerledi. İnşaat da dahil olmak üzere tüm hazırlıkların iki hafta içinde tamamlanması planlanıyordu. Böylece sonraki ayın başında atölye açılabilirdi.

O sürede Dami sık sık Sojeong'un kafesine uğruyor, orada zaman geçiriyordu. İşte o ziyaretlerden birinde, Sangyeop da Dami'yle tanıştı. Sojeong, öğle arasında Sodam'a uğrayan Sangyeop'la Dami'yi tanıştırdı:

"Abi, hani bahsetmiştim ya, arkadaşım burada atölye açacak diye. İşte o arkadaşım Dami! Dami, bu da ikinci katta danışmanlık merkezini işleten kuzenim Sangyeop."

"Yeni atölyeniz hayırlı olsun. Ben Cha Sangyeop," diyerek Sangyeop cebinden bir kartvizit çıkarıp Dami'ye uzattı.

"Çok teşekkür ederim. Ben de Kim Dami. Bundan sonra sık sık karşılaşacağız gibi görünüyor, lütfen bana yardımcı olun," dedi Dami hafifçe başını eğerek, utangaç bir ifadeyle.

"Son zamanlarda kaligrafiye ilgi oldukça arttı. Bence atölyeniz gayet iyi işler," dedi Sangyeop gülümseyerek.

"İltifatınız için teşekkür ederim. En büyük desteğim Sojeong oldu zaten. Onun burada olması bana çok güven veriyor."

"Aynı durumdayız. Ben de sırf Sojeong'a güvenip başladım bu işe."

"Görüyorsun değil mi Dami, abim ne kadar mütevazıdır! Neyse, yakında birlikte yemek yiyelim, olur mu?" dedi Sojeong, ikisine bakarak.

"Tabii ki. Tanışma yemeğini ben ısmarlamalıyım."

"Burası ordu değil ki tanışma yemeği olsun! Bu seferlik yeni işyeri kutlaması olsun ve biz ısmarlayalım. Sen bir dahakine ısmarlarsın."

"Öyle olsun bari."

"Bu arada atölyeye bir isim verdin mi?" diye sordu Sangyeop.

"'Dami'nin Kaligrafi Atölyesi' diye düşündüm ama biraz sade kaçtı sanki, değil mi?"

“Yok canım, gayet güzel. Öyle değil mi?” dedi Sangyeop, Sojeong’a bakarak.

“Bence de gayet hoş. Üstelik kısa haliyle ‘Dami’nin Atölyesi’ diye de hitap etmek kolay.”

“Gerçekten, kulağa hoş geliyor. Dami’nin Atölyesi.”

“Öyleyse abi, atölye açıldığında biz de ders alalım. Ara ara uğrayıp güzel sözlerden kendi çalışmalarımızı çıkarınız. Ben kafeye süs olarak bir şeyler yaparım, sen de danışanlarına kitap ayracı falan hediye edersin mesela.”

“Harika olur! Fikirlerin hiç bitmiyor Sojeong, sen tam bir fikir kutususun.”

“Böyle güzel şeyler duyunca şimdiden motive oldum. Teşekkür ederim, Sojeong...Size de çok teşekkür ederim.” Dami, minnettarlıkla başını hafifçe eğerek Sangyeop’a da teşekkür etti.

“Bu arada Dami, sen de artık Sangyeop’la rahat rahat konuşabilirsin. Nasıl olsa sık sık görüşeceğiz, rahat ol,” dedi Sojeong, Dami’nin ne diyeceğini bilemeyip duraksadığını fark ederek.

“Öyle mi? O zaman... çok teşekkür ederim.” Dami hafifçe gülümseyerek, biraz da utangaç bir şekilde karşılık verdi.

“Rica ederim Dami Hanım.” Sangyeop, bu hitaba tebesümle yanıt verdi.

“Tamam işte sen de, eğer ‘Dami’ diye hitap etmek tuhaf gelirse, ‘Dami Hanım’ dersin. Nasıl rahat edersen.” Sojeong’un bu küçük yönlendirmesi sayesinde, Dami bundan sonra Sangyeop’la daha samimi ve rahat bir ilişki kurabileceğini hissetti. Sangyeop da Dami’nin artık biraz daha içten davranmaya başladığını sezmişti.

O gün saat üçü biraz geçe, işten çıkan Hansol, inşaat halindeki atölyeye göz gezdirirken içeride sohbet eden Sojeong ve Dami’yi fark etti.

“Buradaymışsınız, müdürüm,” dedi.

“Ah, Hansol. İşten çıktın demek. Bugün de iyi iş çıkardın,” dedi Sojeong.

“Kolay gelsin size de. O zaman, yarın görüşmek üzere,” diyerek tam dönüp gitmek üzereydi ki Sojeong seslendi:

“Ah, Hansol, bir saniye.”

“Efendim?”

“Şey... ikinizi tanıştırmak istedim. Bu arkadaşım Kim Dami, burada kaligrafi atölyesi açacak. Bu da ikinci kattaki psikolojik danışmanlık merkezinde çalışan Hansol.”

“Merhaba, ben Lee Hansol. Buraya bir atölye açılacağını duymuştum, kimin olduğunu merak ediyordum. Yeni işyeriniz hayırlı olsun.”

“Ah, çok teşekkür ederim. Hansol, değil mi? Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Kim Dami. Bundan sonra size emanetim artık,” dedi Dami sıcak bir ifadeyle. İkisi dostane şekilde tanıştıktan sonra Sojeong, gülümseyerek söze girdi:

“Ah, Dami, sen Picasso Sanat Akademisi’nin müdürünü tanıyorsun değil mi?”

“Elbette, birkaç kez selamlaştık. O kadın tam anlamıyla rol modelim!”

“Doğru, öyle demiştin. Hansol’un teyzesi oluyor kendisi.”

“Gerçekten mi? Demek hayran olduğum birinin yeğeniyle burada tanışıyorum.”

“Teyzem bunu duysa çok mutlu olurdu. Ama merak ettim, teyzemin nesi seni bu kadar etkiledi?”

“Okuldan üst dönemimdi. O dönemlerde adeta bir efsaneydi. Bir keresinde bir akademik seminere gitmiştim, bir de baktım, konuşmacı olarak teyzen gelmiş! Seminer bitince gidip selam verdim, sonrasında da birkaç kez daha karşılaştık. Biliyorsun, güzel sanatlar öğrencileri arasında bekârlar çoktur; işte onlar için teyzen tam bir hayal figürüydü. Üniversite yıllarında romantik bir aşk hikâyesiyle bizlerin rüyalarını süslerdi, eğitim

girişimciliğiyle sağlam bir yer edinmiş biri olarak hâlâ örnek alınan biri.”

Teyzemin romantik bir ilişkisi mi olmuş?” Hansol dayanamayıp güldü.

“Demek Hansol, sen teyzene dair o efsanevi aşk hikâyesini hiç duymamışsın. Bir ara anlatırım sana. Dinleyince kalbinin burkulacağına eminim.”

“Lütfen anlatın bir dahaki sefere. Merak ettim doğrusu.”

“Tamamdır. Bir gün birlikte yemeğe çıkar, kahve de içeriz.”

Hansol, Sojeong ve Dami ile vedalaştıktan sonra otobüs durağına doğru yürürken, birdenbire teyzesinin vaktiyle aniden Seul’den kalkıp kendi evlerine yerleştiği zamanı hatırladı. Yaklaşık bir yıl birlikte yaşamışlardı. Bu kararının nedenini o zamanlar tam olarak anlamamıştı. Sadece, büyük ihtimalle aşk yüzünden olduğunu tahmin etmişti. Belki de bu konuyu bir gün teyzesine sormalıydı, ama ne zaman böyle bir fırsat çıksa, hep araya bir şeyler girmişti.

Ve şimdi... tam da o hikâyeyi bilen biriyle karşılaşmıştı. Dami’nin “efsane” dediği o geçmişi duymak Hansol’un merakını iyice kamçıladı. Acaba teyzesi neden Seul yerine Seonam’da kalmayı seçmişti? İki olayın birbiriyle ilgisi var mıydı? Tüm bunları düşünürken, Hansol’un aklına teyzesinin sıkça tekrarladığı bir söz geldi:

“*Tek başına dimdik yürü.*”

Haziran ayının son cumartesi sabahı, danışanların buluşması vardı. Öğleden sonra 11.00’de Heejun’un düğünü vardı. O günkü buluşmaya Sookhee, Aeri, Hansol, Donghee ve Suchan katılmıştı. Aslında Haziran ayında buluşma tarihi ve Heejun’un düğünü çakıştığı için tarihi değiştirip hep birlikte ormana gitme planı yapılmıştı. Ancak hemşire yardımcısı olan Sookhee, vardiyasını değiştiremediğinden orman gezisi bir başka zamana ertelenmişti. Buluşma sonrasında düğüne katılacaklar Sangyeop, Hansol ve Donghee olacaktı.

Toplantının sonlarına doğru, geçen ay hep birlikte Sokcho’ya yaptıkları sörf gezisi gündeme geldi. Bir süre o gezide yaşananları keyifle hatırladılar. Aeri birden bir şey hatırlamışçasına ellerini birbirine vurdu.

“Ah evet ya! Donghee’yle Hansol bir film izleyeceklerini söylememiş miydi?”

“*Titanik*’i mi diyorsun?” diye gülümsedi Donghee.

“Evet, o filmdi. Beraber izlediniz mi peki?” diye sordu Sookhee, ikisine sırayla bakarak.

“Evet, izledik. Başrolde Leonardo DiCaprio oynuyordu. Daha önce ‘Muhteşem Gatsby’ filmini izlemiştim, o yüzden tanıdım. Hatta birkaç yıl önce Oscar aldığını da televizyonda izlemiştim. *Titanik* de gerçekten çok etkileyiciydi.” dedi Hansol.

“*Titanik*’in fırtınalar estirdiği zamanlar vardı, herkes Leonardo DiCaprio’yu bir anda parlayıp kaybolacak bir yıldız sanıyordu. Ama adam neredeyse elli yaşına geldi hâlâ oyunculuğuyla övgü topluyor. Bu da onu benim gözümde daha da etkileyici kılıyor,” dedi Sookhee.

“Demek siz de bir Leonardo DiCaprio hayranısınız?” diye gülümsedi Hansol.

“Hayranlık demeyelim ama, bir alanda yıllarca istikrarla çalışan insanlara büyük saygı duyuyorum. Bu sadece oyuncular için geçerli değil,” diye açıkladı Sookhee.

“Çok doğru. On yıllar boyunca aynı işte kalmak kolay değil. Başaranları gerçekten takdir ediyorum,” diye onayladı Donghee.

“Peki filmde, sizin o meşhur fotoğrafınızla benzer sahneler var mıydı?” diye heyecanla sordu Aeri.

“Ah... o sahne çok hüznüldü. Sonunda Leonardo DiCaprio hayatını kaybediyordu. Gerçek hayatta olsa, insan yaşama içgüdüleriyle o tahta parçasına birlikte çıkmaya çalışır sanırsın ama... o öyle yapmadı. Sevdiği kadını kurtarmak için kendi hayatını feda etti. Gerçekten böyle bir şeyi yapacak biri olur mu sizce?”

Hansol’un bu sözlerinin ardından Suchan, parmağıyla sessizce Donghee’yi işaret etti. Bunu gören grup kahkahaya boğuldu. Donghee de gülümsedi ve Suchan’a başparmağını kaldırarak karşılık verdi. Onun bu davranışı Donghee’nin gözünde her zamanki gibi takdire şayandı.

“Bir dahaki *Titanik* izleyişimde Donghee’yle Hansol mutlaka aklıma gelecek.” dedi Sangyeop.

“Benim de,” dedi Hansol omuz silkip hafifçe gülerek.

Bu sefer kahkahalar yeniden yükseldi.

Toplantıdan sonra Sangyeop, Donghee ve Hansol birlikte Heejun’un düğününe katıldılar. Heejun, önümüzdeki aydan itibaren Seul Noryangjin’deki bir üniversitede hazırlık akade-

misinde ders vermeye başlayacaktı. Bu karar, o akademide zaten çalışan bir okul büyüğünün önerisi üzerine alınmıştı. Bu yüzden evliliğiyle birlikte Seul'de yeni bir hayat kurmuştu. Popüler bir İngilizce öğretmeni olan Heejun'un düğününe, derslerine giren lise öğrencilerinden bir düzine kadarı da erken gelip ön sıralara oturmuştu.

Salonun arka sıralarında oturan Hansol ve Donghee, düğünün ayrıntılarına dair birbirlerine fısıldayarak sohbet ediyor, olan biteni eğlenceli buluyorlardı. Sangyeop ise, Heejun'un törenin sonunda gelinin elini tutarak salondan ayrıldığı an duygulandı. Bir an, Heejun'un bir zamanlar hayattan vazgeçip kendisini binanın çatısına çıkardığı ve o anda kendisini aramış olduğu zamanlar gözünün önüne geldi. Heejun'un, o karanlık günlerden sıyrılıp hayata tutunması, kendi çabasıyla kurduğu duvarları bir bir aşarak bugün bu noktaya gelmesi Sangyeop'u hem minnettar hissettirmiş hem de derinden duygulandırmıştı.

Tören bitiminde Heejun, Sangyeop'un elini sımsıkı tutarak teşekkür etti. O an Heejun'un gözlerinde yansıyan salon ışıkları, yağmurda titreyen lambalar gibi parlıyordu. Sangyeop, o ışıkların ardında Heejun'un da kendi geçmişini düşündüğünü, onun da kalbinin o an kırıldığını sezdi.

Düğünden sonra, gitmesi gereken yerler olan Hansol ve Donghee ile vedalaşan Sangyeop, anne ve babasının yaşadığı apartmana doğru yola çıktı. Apartman sitesine neredeyse varmak üzereyken, Sojeong'dan bir telefon aldı. Kayınvalidesinin evinde acil bir durum çıktığı için hemen gitmesi gerekiyordu. Kafede yalnız kalan part-time çalışanın tek başına kalmasını istemeyen Sojeong, Sangyeop'tan "hiç değilse orada oturmasını" rica etti.

Sangyeop, "Ama bir çalışan daha yok muydu?" diye sorunca, onun da evde ailesel bir sorun yaşadığı ve gelemeyeceğini öğrendi. Bunun üzerine Sangyeop, "Merak etme, ben ilgilenirim," diyerek yönünü değiştirip kafeye gitti.

Hafta sonu olduğu için kafe oldukça kalabalıktı. Masaların arasında afallamış şekilde koşturan çalışanı görünce Sangyeop

hemen lavabodaki bardakları yıkamaya başladı. Bardaklar bir-biri ardına kurulayıcıya dizilirken, çalışan hemen kurulayarak yeni siparişleri hazırlamaya koyuldu. Ardından Sangyeop etrafı toparladı, boş masaları sildi. Kalabalık azalınca kafe de yavaş yavaş sessizliğe gömüldü.

O sırada Dami kafeye girdi. Sangyeop biraz önce önünden geçtiği ve artık dekorasyon çalışmaları tamamlanmış görünen Dami'nin atölyesinde kimseyi görmemişti.

“Hoş geldiniz. Az önce dükkânın önünden geçtim, içeri bakınca sizi göremedim. Bugün kapalı sandım.”

“Merhaba. Sojeong beni aradığında hastanedeydim, o yüzden hemen gelemedim. Ama sizin burada olmanız iyi olmuş.”

“Hastane mi? Açılış hazırlıkları yüzünden fazla mı yordunuz kendinizi?”

“Sanırım öyle oldu. Serum takılırken biraz dinlendim, şimdi daha iyiyim.”

“Bugün daha fazla çalışmayı düşünmeyin. Ya evinize gidip dinlenin ya da atölyede size yardımcı olabileceğim bir şey varsa bana söyleyin.”

“Teşekkür ederim. Zaten neredeyse tüm hazırlıklar tamam, bugün sadece dinleneceğim.”

“Hazırlıklar bittiğine göre, bugün dinlenmenin tam zamanı. Bu arada, omija suyu yorgunluğa iyi gelir derler. Oturun, size bir bardak hazırlatayım.”

“Teşekkür ederim.”

Yanlarındaki çalışan bu konuşmaları duymuştu. Hemen dolaptan omija suyu dolu şişeyi çıkarıp bir bardağa döktü. Sangyeop ise içerisine biraz bal ekleyip içeceği Dami'nin oturduğu masaya götürdü.

“Rengi çok güzelmiş. Sağ olun.”

“Tadına bakın, biraz bal koydum, tatlı olacak. Yorgunken tatlı bir şey içmek insanı kendine getiriyor.”

“Teşekkür ederim, tekrardan.”

Dami teşekkür kelimesini art arda tekrarlarırken bardağından bir yudum aldı. O an gözleri doldu. Sangyeop’un onun yorgunluğunu gerçekten önemseydiğini düşünmek Dami’yi duygulandırmıştı. Sangyeop, Dami’nin ilk tanıştıkları zamana kıyasla gözle görülür şekilde zayıfladığını fark etti. Zaten ince yapılı biriydi ama bugün bilekleri daha da narin görünüyordu. İçinde garip bir sızı hissetti.

Sojeong’un anlattığına göre, Dami’nin lise çağından itibaren ailesinin maddi durumu zayıf olduğu için sürekli part-time çalışması gerekmişti. Bedensel olarak çok güçlü biri olmamasına rağmen, bir gün yemek yerken burnu kanamış, ama kimseye belli etmeden peçeteyle silip “oluyor arada öyle” diye gülüp geçmişti. İki yıl önce erkek kardeşi üniversiteden mezun olup çalışmaya başlamış, ailenin durumu biraz düzelmişti. Ancak Dami, o zamana dek hem işte çalışıp hem de özel ders vererek hayatını sürdürmüştü, tüm bu süreçte bir ilişki yaşayamamıştı. Sangyeop bunu ilk duyduğunda sadece şaşırmıştı ama şimdi o sözler yeniden aklına geldiğinde Dami’nin gerçekten ne kadar yorulmuş olabileceğini düşündü.

Tam o sırada Sojeong tekrar aradı. Kayınpederi spor yaparken karşıdan gelen bir bisikletten kaçmaya çalışırken düşmüş, hastaneye kaldırılmıştı. Neyse ki sadece ezik ve çürüklerle atlatmış, bir kırık çıkmamıştı. Ancak kayınvalidesi çok korktuğu için Sojeong bugün onlarla kalmak zorundaydı. Sangyeop, kafenin artık sakin olduğunu, çalışan arkadaşın da iyi idare ettiğini söyleyerek telefonu kapattı.

“Demek ki Sojeong bugün gelemeyecek,” dedi Dami.

“Evet, bu saatlerde kafe zaten pek kalabalık olmuyor, ben de fazla yorulmuyorum.”

“Yine de siz de yorulmuşsunuzdur.”

“Sabah erken saatten beri ayaktaydım ama bugün günlerden cumartesi olduğundan yorgunluğu pek hissetmiyorum. Dami Hanım, siz artık eve gidip dinlenmelisiniz.”

“Biraz daha otursam da olur.”

“Yalnız kalmak istemiyorsanız anlarım ama sırf ‘erken çıkmış gibi olur’ diye düşünüyorsanız hiç gerek yok. Dinlenmeniz benim için daha iyi olur.”

“Gerçekten iyiyim.”

“İyi ama siz burada oturdukça, benim içim rahat etmiyor. Lütfen evinize gidip güzelce dinlenin, bana yardım etmek istiyorsanız bu en iyisi olur.”

Sangyeop’un onu neredeyse nazıkçe gönderir gibi davranması karşısında Dami istemeyerek de olsa kalktı ve evine doğru yola çıktı. Yolda yürürken, Sangyeop’un söyledikleri ve yüzündeki o içten ifade aklından çıkmadı. İçini sıcacık bir his kapladı.

Pazarın canlanması için başlatılan destek programı, seyyar yiyecek arabayla katılanlar da dâhil olmak üzere yirmiyi aşkın kişinin başvurmasıyla birlikte daha önce görülmemiş bir hareketlilik yarattı. Beklenenden fazla katılımcı olması, yerel yönetim yetkililerini, pazar yeri sahiplerini ve esnafları oldukça heyecanlandırdı ve umutlandırdı.

Pazarın giriş kısmında on mobil yiyecek standı kurulacak şekilde bir yiyecek alanı oluşturuldu. Bu fikir, “Aç ayı oynamaz” anlayışından doğmuştu. Yani ziyaretçiler önce karınlarını doyurup sonra pazarda rahatça gezinsinler istenmişti. Bu bölümde tavuk şiş, kızarmış tavuk parçaları, spiral patates, tereyağlı kalamar, sosisli, kebab, el yapımı dondurma gibi gençlerin seveceği yiyecekler satılacaktı.

Pazarın iç tarafında ise henüz açılış aşamasında olan tırnak stüdyosu, al-götür kahve dükkânı, bağımsız kitapçı, nostaljik atıştırmalıklar dükkânı, fotoğraf kabini, el yapımı balık köftesi dükkânı ve seramik atölyesi gibi yeni işyerlerinin hazırlıkları sürüyordu.

1 Temmuz’da, bu destek programının ilk resmi işletmesi olarak Dami’nin “Kaligrafi Atölyesi” kapılarını açtı. İlk açılış olduğu için belediye başkanı ve meclis üyeleri de gelip atölyenin açılışını kutladılar. Sojeong ve Sangyeop, ilk iki kursiyer

olarak hemen kayıt yaptırdı. Onları, daha önce Dami'den özel ders almış olan tanıdıklar takip etti.

Sangyeop işe gitmeden önce uğradığı atölyeye bel hizasında büyük bir “mutluluk çiçeği” saksısı getirerek açılışı kutladı. Saksının üzerine “Bol kazançlar dilerim,” yazılı pembe bir kurdele iliştirilmişti. Yaz sıcaklarında, lacivert yazlık ceketini çantasının askısına çapraz şekilde takmış, kısa kollu gömlek giymiş olan Sangyeop'un sırtı terden sırlıslıklamdı. Dami, sabah işe giderken o kadar terlemiş olmasına rağmen büyük çiçek getiren Sangyeop'un karşısında bir kez daha duygulandı.

“Aman, işe gidiyorsunuz, gömleğiniz ter içinde kalmış...”

“Önemli değil. İş yerine gidince klimayı açarım, hemen kurur. Asıl sen nasılsın, Dami?”

“İyiyim. Sojeong ve diğer arkadaşlar sağ olsun, her şeyi birlikte yaptık. Pek yorulmadım.” Sojeong, dün gün boyunca kafe ve atölye arasında koşturmuştu. Bugün ise Dami'nin eski öğrencileri gelip açılışa Dami'ye yardım ediyorlardı.

“Sojeong görünmüyor ortalıkta?”

“Sipariş ettiğimiz pirinç keklerini almaya gitti, birazdan gelir.”

“Öyleyse ben artık çıkayım. Tekrar hayırlı olsun Dami. Ama sakın kendini çok yorma, tamam mı?”

“Teşekkür ederim. Akşam hep birlikte yemek yiyeceğiz. Siz de gelin, Hansol da.”

“Elbette. Görüşürüz Dami.” Sangyeop ayrılırken Dami onu dışarı kadar uğurladı ve yan binaya girene dek arkasından baktıktan sonra tekrar atölyeye döndü.

O akşam, Dami kendisine destek olan arkadaşlarını yemeğe davet etti. Sangyeop ve Sojeong restorana ulaştığında Dami ve

arkadaşları çoktan masaya oturmuştu. Dami onları tanıştırdıktan sonra hemen yan masaya Sangyeop ve Sojeong'u oturttu.

"Hansol nerede?" diye sordu Dami.

"Özel ders verdiği öğrenciden çıkınca gelecekmiş, az sonra gelir," dedi Sangyeop saate bakarak.

"Bugün bayağı yoruldu Dami," dedi Sojeong, elini uzatıp Dami'nin elini okşayarak.

"Asıl sen koşturdun Sojeong, teşekkür ederim."

"Ne demek, yeter ki atölye iyi gitsin."

"Zaten iyi başlamadı mı? Açılmadan önce bile iki kursiyerin vardı!" dedi Sangyeop gülerek.

"Aynen, harika bir başlangıç bu," dedi Sojeong.

"Gerçekten öyle. Sizin yanımda olmanız bana büyük güven veriyor." Tam o sırada Hansol geldi.

"Hansol, hoş geldin!" diyerek elini uzattı Dami. Dami'nin arkadaşları yemeklerini bitirip kalkmış, masada sadece Dami, Sangyeop, Sojeong ve yeni gelen Hansol kaldı.

"Bu arada, akademi müdürümüz açılışı duyup çiçek yollamış. Hansol, sen mi söylemiştin?"

"Evet. Teyzeme bahsettim, o da en azından bir çiçek göndereyim, dedi."

"Yarın akademiye telefon açıp teşekkür etmeliyim."

"Hansol'un teyzesiyle Dami tanışıyor muymuş?" diye sordu Sangyeop.

Sangyeop, karşısında oturan Dami ve Hansol'a bakarak sordu.

"Şöyle ki Hansol'un teyzesi, Dami'nin okuldan üst dönemiymiş. Hem de Dami'nin idolüymüş." Sangyeop'un yanında oturan Sojeong, onun sorusunu yanıtladı.

“Vay be... Hansol’un teyzesi bunu duysa çok sevinirdi kesin. Birinin seni rol modeli olarak gördüğünü öğrenmek nasıl bir his olur acaba?”

“Sen ne hissederdin?” diye ekledi Sojeong.

“Ben mi? Büyük bir tatmin hissederdim. ‘Demek doğru yaşıyorum,’ diye düşünürdüm.”

“Hocam, siz zaten birinin rol modeli olabilirsiniz,” dedi Hansol, Sangyeop’a dönerek içten bir ifadeyle.

“Gerçekten mi? Yoksa sadece bir tahmin mi?”

“Tahmin değil. Bildiğim biri var.”

“Vay be, bu çok tuhaf bir his. Hem gururlandırıcı hem de daha düzgün yaşamam gerektiğini düşündüren bir his. Ama güzelmiş.”

“O zaman yemeğin parasını Dami değil, sen ödemelisin abi!” dedi Sojeong gülerek.

“Tamam,” diye güldü Sangyeop, ağzında yemek varken bile dudak kenarları yukarı kıvrıldı.

“Ama merak etmiyor musun kim olduğunu?” diye sordu Hansol.

“Merak ediyorum... ama söylemeni istemiyorum.”

“Neden ki? Ben olsam öğrenmek isterdim,” dedi Dami.

“Öğrenirsem aklımda kalır, ister istemez dikkat ederim. Bilmeyip rahat yaşamak daha iyi.”

“Doğru, kimin seni örnek aldığını bilmek sorumluluk gibi olur,” dedi Sojeong.

“Ama ben neden söylemek istiyorum ki o zaman?” Bu söz herkesi güldürdü.

“Lütfen Hansol, söyleme,” dedi Sangyeop, gülümseyerek parmağını dudaklarına götürerek.

Peki. Ama unutmadan... Ben aslında atölye sahibinden teyzemin aşk hikâyesini dinleyecektim ama bir türlü fırsat olmadı.”

“Ne zaman vaktin olursa mutlaka gel. Anlatırım,” dedi Dami.

“Ben de dinlemek isterim. Şimdi anlatsan olmaz mı?” dedi Sojeong sabırsızlıkla.

“Burada anlatmak... uygun olur mu ki?” Dami kararsızlıkla Hansol’a baktı.

“Geçmişte kalmış şeyler. Bence sorun değil,” dedi Hansol da yumuşak bir ifadeyle.

“Öyle mi? Tamam o zaman. Sojeong, başlıyorum...”

“Lütfen. Çok merak ediyorum.”

“Peki. O zaman şöyle

anlatayım...”Ve Dami anlatmaya başladı:

Hansol’un teyzesi, o adamla üniversite ikinci sınıftayken tanışmış. Güzel Sanatlar Fakültesi’nde, askerlikten dönen bir üst sınıf öğrencisiymiş. Aynı atölyede birlikte çalıştıkları için sık sık karşılaşıyorlarmış. Adam çok rahat biriymiş; eşyalarını sürekli unuttur, yemek yerken üstünü kirletirmiş. Zamanla Hansol’un teyzesi, onun yanında kendini sorumlu hisseder olmuş. Ona yardım ederken bile doğal bir hal almış aralarındaki ilişki. Her yere birlikte gider olmuşlar. Üniversite kampüsünde birlikte yürürken onları gören herkes bir moda dergisinin kapağından fırlamış gibiler, dermiş. Onları örnek alan, hayranlık duyan pek çok alt sınıf öğrencisi de varmış. Böylece zamanla okulun ‘efsane çifti’ haline gelmişler. Üniversiteyi bitirdiklerinde birlikte Paris’e sanat eğitimi almaya gitmişler. Buraya kadar her şey bir aşk romanı gibi görünse de asıl hikâye orada bitmiş.

Orada ne yaşandı bilinmez ama dört yıl sonra ayrı dönmüşler. Adam birkaç ay önce ülkeye dönmüş ve ardından Hansol’un teyzesi. Ama asıl sarsıcı olan, adamın döner dönmez her şeyi geride bırakıp doğrudan bir manastıra yerleşmiş olmasıymış. Hansol’un teyzesi bunu duyunca adeta yıkılmış. Yaklaşık bir yıl

boyunca ortadan kaybolmuş, kimse nerede olduğunu bilememiş. Bir yıl sonra sessizce geri dönmüş ama bu kez üniversite hocalığını reddedip tanıdığı kimsenin olmadığı Seonam şehrine yerleşmiş. Orada küçük bir sanat atölyesi açmış. İlk başlarda insanlar onun deli olduğunu düşünmüş. “Onca yurt dışı eğitimi, Paris’te geçen yıllar... ve sonra gelip küçük bir şehirde atölye mi?” demişler. Ama Hansol’un teyzesi kimseye kulak asmadan, yirmi metrekaresel bir sınıftan, şehrin en büyük sanat merkezlerinden birini kurmuş. Yavaş yavaş insanlar onun bu şehirde neden yaşadığını, neden o hayattan vazgeçtiğini merak etmeye başlamış ama gerçeği asla öğrenememişler.

Dami anlatırken, Hansol’un kafasında bir parça yerine oturmuştu. Çünkü Seonam’ın eteklerinde bir manastır vardı. Belki o adam hâlâ oradaydı. Belki teyzesini çağıran kişi artık adam değil, adamın bağlı olduğu Tanrı’ydı. Hansol’un gözünde teyzesinin aşkı, bir çeşit inanca dönüşmüştü. Ve ilk kez Hansol, teyzesi tarafından yıllarca söylenen o cümleyi yüreğinde hissetti:

“Tek başına dimdik yürü.”

İlk kez, onun ne demek istediğini gerçekten anlıyor gibiydi.

Temmuz ortasında inşaatları tamamlanan dükkânlar birer birer açılmaya başladı ve bununla birlikte pazarı ziyaret eden insan sayısı da gözle görülür şekilde arttı. Pazarın girişine kurulan yemek alanı da nihayet faaliyete geçti. Şu sıralar pazarın en canlı bölgesi orasıydı. Özellikle akşamüstleri kalabalık oluyordu; müşterilerin çoğu okul formalarıyla dolaşan ortaokul-lise öğrencileri ya da yirmi-otuz yaşlarındaki genç çiftlerdi.

Sangyeop, işten eve dönerken kalabalık ve canlı yemek alanından geçerken kendi çocukluğundaki, pazarın altın çağını anımsar gibi oluyordu.

“Aa, siz de buradaymışsınız.” Sangyeop, kâse büyüklüğündeki kâğıt kapta satılan acı tatlı soslu tavuğu paylaşarak yiyen Hansol ve Donghee’yi görünce seslendi.

“Aa hocam! İş çıkışı mı?” diye sordu Donghee.

“Hocam, siz de tadına bakın. Çok lezzetli,” dedi Hansol, tezgâhtan uzun bir kürdan alıp Sangyeop’a uzatarak.

“Vay, güzel görünüyor. O zaman bir tane deneyeyim.” Sangyeop kürdanla aldığı tavuğu tek lokmada ağzına atıp çiğnemeye başladı.

“Hmm, gerçekten çok iyiymiş. Sanki üzerine bal dökülmüş gibi.”

“Az önce Hansol da aynısını söyledi!” diye güldü Donghee, bir parça aldıktan sonra.

“Başka bir şey de denemek ister misiniz? Bu sefer ben ısmarlıyorum,” dedi Sangyeop, kullandığı kürdanı çöpe atarken.

“O zaman tereyağında kızartılmış kalamar ve kebab deneyelim,” dedi Hansol ve kutuda kalan son tavuk parçasını aldı.

“Tamamdır, haydi gidelim. Ben zaten akşam yemeğini burada halledeceğim.”

“Biz de. ...Bu arada hocam, genelde yalnız yemek yiyorsunuzdur, değil mi?” diye sordu Donghee.

“Genellikle sabah ve akşam yemeklerinde öyle oluyor, evet.”

“O zaman hocam iyi yemek yapıyordur,” dedi Hansol.

“O kadar da iyi değil.”

“Peki *oppa*, sen hangi yemekleri yapabiliyorsun?” Hansol bu kez Donghee’ye döndü.

“Ben mi? Ramen belki?”

“Ayy, ilkokul çocukları bile ramen yapabiliyor artık!”

“Ama ben bugüne kadar mutfağa girme fırsatı bulamadım ki.” Donghee omuzlarını silkti.

“Açıkçası ben de sizinkine benzer durumdaydım. Ocak yakmak, sebze doğramak gibi şeylerle hiç işim olmamıştı. Ama insan yalnız yaşamaya başlayınca ister istemez yapmaya başlıyor. Donghee, sen de yapabilirsin bence.”

“Gerçekten mi, ben mi?” Donghee şaşırmıştı.

“Elbette. Artık YouTube’da her şey var. İzleyip aynısını yapmak yeterli.”

“Teyzemle ben de bazen YouTube’dan tarif bakıp yemekler yapıyoruz. Hatta son izlediğimiz kanalda ölçü kaşığı ya da ölçekli kap olmayanlar için, evdeki yemek kaşığı ve kâğıt bardakla ölçü anlatıyorlardı. Gittikçe kolaylaştırıyorlar.”

“O kanalı bana da gönder. Ben de öğreneyim,” dedi Donghee.

“Donghee, hiç ‘paylaşımlı mutfak’ diye bir şey duydun mu?”

“Paylaşımli mutfak mı? Hayır, ilk kez duyuyorum.”

“Ben duymuştum,” dedi Hansol. “Tanıdıklar bir araya gelip mutfağı kir alıyor, herkes kendi getirdiğı malzemeyle yemek yapıyor, birlikte yiyorlar. Bir tür parti gibi.”

“Çok güzelmiş. Bir dahakine biz de gidelim mi?” dedi Donghee.

“Kesinlikle olur. Oturup sohbet etmektense birlikte yemek pişirip konuşmak çok daha keyifli olur,” dedi Hansol.

“O zaman diğer arkadaşlara da söyleyelim, hep beraber gideriz,” dedi Sangyeop. Sonunda Sangyeop, Donghee ve Hansol; kebab ve tereyağında kızartılmış kalamarlarını da yedikten sonra ellerinde dondurma külahlarıyla otobüs durağına doğru yürüdüler.

Danışmanlık merkezinin Temmuz ayı buluşması, Seonam'ın kıyısında, dağ yamacına gizlenmiş bir kır evinde gerçekleşti. Önceki buluşmada gidilemeyen orman deneyimini telafi etmek isteyenler olmuştu; bazıları da paylaşımlı mutfakta birlikte yemek yapmayı teklif etmişti. Sonunda herkesin oy birliğiyle, her ikisini bir arada yapabilecekleri bir yer aramaya başladılar ve şehirden otobüsle yalnızca on dakikalık yürüme mesafesinde olan *Hinoki* (Japon sediri) ormanının içindeki bir pansiyonda karar kıldılar. Ulaşım kolaylığı, minibüs kiralama zahmetinden kurtarıyordu.

Varır varmaz ormandaki yürüyüş yoluna koyuldular. Yolun sonuna doğru, yere döşenmiş kesilmiş sedir gövdelerinin oluşturduğu düzlükte istedikleri gibi oturabildiler, hatta uzanabildiler. Tam da orada, Sangyeop'un yönlendirmesiyle kısa bir meditasyon yaptılar. Aslında Sangyeop'un bu etkinliği ormanda yapmayı istemesinin nedeni de buydu: Üyelerle birlikte doğada sessizce meditasyon yapmak.

Sangyeop, yüksek lisans döneminde danışanlarının zihinsel dinginliğe ulaşmasında meditasyonun etkili olabileceğini düşünmüş, bu nedenle vakit ayırarak meditasyon eğitmeni sertifikası almıştı. Sonrasında da bu konudaki derinliğini artırmak için çeşitli tapınak ve manastırlarda düzenlenen meditasyon programlarına katılmaya devam etmişti.

Sookhee ve Aeri de Sangyeop'un önerisiyle artık geceleri uyumadan önce kısa meditasyonlar yaptıklarını anlattılar. Hansol,

adına meditasyon demese de bazen hiçbir şey düşünmeden boş boş oturmayı sevdiğini söylediğinde herkes güldü. Donghee ise birkaç kez denemeye çalıştığını ama aklına bin bir türlü düşünce üşüştüğü için bir türlü odaklanamadığını itiraf etti. Boyu uzun olan Suchan ise bağdaş kurarak oturmanın kendisi için rahatlama değil, resmen işkence olduğunu söyleyince bir kahkaha daha koptu.

Üyeler aralarına belli bir mesafe koyarak rahat bir pozisyonda yere oturdular. Suchan, bağdaş kurmanın işkence olduğunu söylediğinden yere sırt üstü uzandı. Gözlerini kapatanlar da vardı, sadece yere bakarak nefeslerine odaklananlar da. Sangyeop'un yumuşak sesi ağaçların arasında yankılandı:

“Öncelikle nefes alıp verişinize odaklanın. Aldığınız her nefes yaşamın nefesidir. Nefesi göğsünüze değil, alt karnınıza iyice doldurun.

Şimdi tüm nefesi yavaşça dışarı bırakın.

Yeniden yaşamın nefesini içinize çekin.

Ve yine yavaşça bırakın.

Bu şekilde sadece nefese odaklandığınızda, zihin yavaş yavaş boşalır. Kafanızı karıştıran düşünceler de durulur.

Eğer bir düşünce gelirse, onu kovalamaya çalışmayın. Onu sadece fark edin, izleyin.

Düşünceye tepki vermezseniz, o da tıpkı sis gibi kendiliğinden dağılır. Ve siz sadece nefese dönün.

Yeniden düşünceler gelirse yine sadece izleyin.

Şimdi kulaklarınızı açın ve rüzgârın, kuşların sesine kulak verin.”

Üyeler, bir süre aynı pozisyonda meditasyona devam ettiler. Gözlerini açan Sookhee ve Aeri, doğanın içinde yapılan bu meditasyonun harika bir deneyim olduğunu söylediler.

“Suchan uyudu mu yoksa?” Hansol, sırt üstü yatıp göğsüne yükselen sedir ağaçlarının tepelerine bakan Suchan’ı göstererek takıldı.

Herkes kahkahaya boğuldu.

“Ayıp yahu... İnsan kendi ablası yüzünden rahatça uzanamaz oldu,” dedi Suchan, doğrulup otururken.

“Ah, Suchan uyumuyormuş. Ben de gerçekten uyuyorsun sandım,” dedi Hansol gülerek. Donghee, onun bu hali karşısında gülümsedi.

“Haydi o zaman, yavaş yavaş eve gidelim de şu yemek işine bir el atalım mı?” Yerde oturan Suchan’a elini uzatan Sangyeop, onu ayağa kaldırdı.

Eve döner dönmez üyeler, avluya üç masa çıkardılar ve ikili gruplar halinde yemek yapmaya koyuldular. Sookhee ile Suchan, Aeri ile Sangyeop, Donghee ile Hansol ikili olarak mutfığa geçti. Her ekip bir ya da iki çeşit yemek hazırlayacaktı.

Sookhee ve Suchan, erişte, patates, havuç ve pırasa içeren bol malzemeli tavuk yahnisi yapmayı seçtiler. Aeri ve Sangyeop ise kalın dilimlenmiş ızgara etle birlikte marul, çeşitli sebzeler ile hazırlanacak ay salyangozlu erişte salatası yapacaklardı. Donghee ve Hansol ise fermente olmuş lahana turşusu ve konserve ton balığıyla yapılan, baharatlı bir kimchi çorbası hazırlamaya karar verdiler. Donghee birkaç gün önce Hansol’un kimchi çorbası yapmak istemesinden sonra, YouTube’da onlarca tarif videosu izlemişti.

Sangyeop ve Suchan ise tecrübeli baş aşçılar sayesinde pek fazla işe bulaşmadılar. Sangyeop mikrodalgada hazır pirinç ısıtmakla meşguldü, Suchan ise diğerlerinin yemek hazırlığını fotoğraflıyordu.

“Bu gerçekten kimchi çorbası mı?” diye sordu Suchan, ocakta fokurdayan tencereye bakarak.

“Evet, öyle görünüyor. Oldukça lezzetli durmuyor mu?” dedi Donghee.

“Yani... garip olan o zaten. Bu kimchi orbası biraz garip duruyor.” Suchan’ın yorumunu duyan Aeri, “Nasıl yani?” diyerek bir başka masadan onların yanına geldi. Tencereye bakınca kendini tutamayıp güldü.

“Ne oldu?” Hansol, durumu anlayamayıp biraz panikledi.

“Buna kimchi orbası değil de, direkt kimchi suyu demek daha doğru olur.”

“Çok mu sulu oldu yoksa...” Hansol mahcup bir ifadeyle Donghee’ye baktı.

“O halde artık buna kimchi suyu deriz, olur biter!” Donghee kendi esprisine gülmeden edemedi.

“Ne olursa olsun, yeter ki lezzetli olsun,” dedi Aeri, kendi masasındaki hazırlıklara dönmeden önce.

“Ama tadı da kötü olursa ne yapacağız peki?” dedi Suchan, pis pis sırıtıp.

“Yemeğın tadına bakınca şok geçirme de sen!” dedi Hansol, kameraya poz veren bir oyuncu edasıyla. Yarım saat sonra yemekler tamamlandı ve açık hava masasına servis edildi.

“Hmm... bu kimchi orbasının suyu az önceye göre daha da artmış gibi,” dedi Suchan.

“O kimchi orbası değil, kimchi suyuydu zaten,” diye cevapladı Hansol gülümseyerek. Aeri, eğilerek tencereye bir göz attı.

“Kesin tadına baktıkça tuzlu geldi, sen de üstüne su ekledin durdun, değil mi?”

“Nasıl anladınız ya! Her seferinde biraz fazla tuzlu geldi, o yüzden azar azar su koydum ama böyle oldu,” diye itiraf etti Donghee utanarak.

“Dert değil. Ben de başlarda aynısını yapardım. Zaten bu iki kişinin emeğı, sevgiyle yapılmış. Önemli olan o,” dedi Sookhee çorbasını içerken. Tadına baktıktan sonra sessizce gülümsedi.

“Yani... Yenebilir gayet.”

“Zehirlenmeyiz, değil mi?” Suchan’ın şakasıyla grup kahkahalara boğuldu. İşin asıl ironisi, bu ‘kimchi suyu’nu en çok yiyen kişinin bizzat Suchan olmasıydı. Diğerleri, onun bu dayanışmasını takdirle karşıladı.

Yemekten sonra birlikte temizlik yaptılar ve dinlenmek için yeniden Hinoki Ormanı’nda yürüyüşe çıktılar. Bol bol fotoğraf çektikten sonra otobüs durağına doğru yürüyerek evden ayrıldılar. O akşam, Suchan gün boyunca çektiği fotoğrafları sohbet grubuna yükledi. Üyeler evlerinde telefonlarına bakarak günün neşeli anlarını yeniden hatırladı ve mesajlaşmaya devam ettiler.

Pazar öğleden sonra, Sangyeop, Hansol, Donghee ve Suchan yeniden Sodam'da bir araya geldiler. Kısa süre önce yayımladığı romanıyla büyük bir çıkış yakalayan bir yazarın söyleşisi düzenlenecekti.

Bu yıl altmış yaşına giren yazar, yazmaya otuz yaşında başlamıştı. Otuz yıl boyunca yılmadan yazmış, ondan fazla kitap yayımlamış olmasına rağmen birkaç ay öncesine kadar neredeyse hiç tanınmayan bir yazardı. Fakat, “belki de bu son olur” diyerek kaleme aldığı son romanı, tam otuz yıl sonra nihayet büyük ses getirmişti.

İnsanlar bu yazar hakkında konuşurken sık sık “geç olgunlaşan meyve en tatlısıdır” deyimini kullanıyordu. Zaman zaman hiçbir ışık görünmediğinde bile sabırla devam edenlerin, bir gün sonunda parlıtlı bir başarıya ulaşacaklarına ve o gün geldiğinde karanlıkta geçen yılların değerini anlayacaklarına inanılıyordu.

Bu yüzden yazarın her yerden konferans daveti alması da şaşırtıcı değildi.

Ancak yazarın böylesine yoğun temposuna rağmen Sodam'da söyleşi düzenlemesi, yerel yönetimin geleneksel pazarları canlandırma ekibinde görevli memurlar sayesinde mümkün olmuştu.

Devlet destekli pazar yenileme projesinin etkili sonuçlar verdiği bir dönemde, ünlü bir yazarın söyleşisini tam da o pazarın içindeki kafede yapmak muazzam bir tanıtım fırsatıydı.

Tanıdıklarını seferber ederek bu etkinliği gerçekleştirmişlerdi. Yazarın popülaritesi o kadar yüksekti ki yalnızca Hansol ve Donghee çifti değil, Sangyeop ve Suchan da bu özel etkinliği kaçırmak istememişti.

Söyleşi saat 14.00'te başlayacaktı, ancak birçok kişi erkenden gelmiş ve ön sıraları kapmıştı. Dami de yazarın hayranı olduğunu söylediği için Sangyeop ona yanındaki koltuğu tutmuştu.

Yazarın şöhretine yaraşır şekilde, kafe iğne atsan yere düşmeyecek kadar doluydu.

Geç kalanlar duvar kenarına sıralanıp ayakta dinlediler. Sojeong, kafede kabaca saydığında içeride en az yetmiş kişi olduğunu tahmin etti. Dışarıdan, cam duvarın ardından içeriye bakanlar da az değildi. Onlardan biri de Juhee idi.

Juhee, birkaç gün önce Sojeong ile yaptığı bir telefon görüşmesinde bu kitap söyleşisinin yapılacağını duymuştu. O an gitmeyi düşünmemişti. Ancak bu sabah aniden, orada Sangyeop'u da görebileceği düşüncesi aklına düşmüştü. Sojeong'a haber vermemişti. Fakat içerisi öylesine kalabalıktı ki kafeye bile girememişti. Camın ardından içeriye bakmakla yetinmek zorunda kalmıştı. Juhee içeriye göz gezdirirken Sojeong'u kasanın arkasında görmüş, ardından gözleri Sangyeop'u aramıştı. Sangyeop oradaydı... ama yalnız değildi. Yanında oturan bir kadınla fısıldaşıyor, sık sık göz göze geliyor ve gülümsüyordu.

O kadın, Dami'ydi.

Bu manzarayı gören Juhee'nin içi buz gibi oldu. Sangyeop'un kendisinden hiçbir şey duymamış olsa da, onun hâlâ kendisini beklediğine inanıyordu. İşte bu inançla boşanma teklifini rahatça yapabilmişti. Fakat o inanç sadece Juhee'nin kafasındaki bir senaryoydu. Juhee o an, ışığın göz açıp kapayana kadar sönebildiğini hissetti. Her zaman geri dönebileceğini düşündüğü "güvenli liman" artık yoktu. Sangyeop'un silüetini seçemeyecek kadar gözyaşıyla dolan gözleri, yavaş yavaş hayalini kurduğu resmi silikleştirdi.

“Eğer ben bu takıntıdan, bu gururdan vazgeçmezsem... Sangyeop’u gerçekten sonsuza kadar kaybedebilirim,” diye geçirdi içinden. Belki de... zaten çoktan kaybetmişti. Dizlerinin bağı çözülmüştü. Bu haliyle orada kalamazdı. Kendini toparlayarak zorlukla ayağa kalktı ve kalabalığı yararak dar sokaklarda yürümeye başladı. Yürürken başını kaldırdı; gökyüzü masmaviydi, bulutsuz ve tertemizdi. Ve işte bu yüzden daha da çok hüzünlendi.

Kitap söyleşisi, yazarın imza etkinliğiyle sona erdi. Kitabını önceden almış olan Sangyeop, Dami, Hansol ve Donghee imza sırasına girdiler. Suchan’ın ise kitabı yoktu ama Sangyeop’un sayesinde orada bulunan yayınevi çalışanından bir tane edindi ve o da imzasını alabildi. Sojeong için bu ilk etkinlikti ama büyük başarıydı. Bedeni yorgundu fakat yüzündeki gülümseme hiç eksilmedi. Önce Donghee, Hansol ve Suchan kafeden ayrıldılar. Ardından Sangyeop ve Dami, Sojeong’a teşekkür edip birlikte durak yönüne yürümeye başladılar.

“Otuz yıl boyunca tüm zorluklara rağmen yazmaya devam etmiş... O yazar gerçekten hayranlık uyandırıcı,” dedi Dami.

“Kesinlikle. Özellikle geçimini yazıyla sağlayamadığı için yarı zamanlı işlerde çalıştığını duyduğumda çok duygulandım,” dedi Sangyeop.

“Pek çok yazar, büyük bir çıkış yapamazsa, geçim kaygısıyla yazmayı bırakmak zorunda kalıyor. Gerçi diğer mesleklerde de benzer durumlar oluyordur,” diye düşüncelerini dile getirdi Dami.

“Haklısınız. Sevdiği şeye sarılmak isteyen herkesin, maddi koşullar buna el veriyor mu diye düşünmesi gerekiyor. Bu yazar bekâr olduğu için ailesini geçindirme yükü yoktu belki ama... evli biri olsaydı, yazmayı bırakmak zorunda kalabilirdi.” Kısa bir sessizlik oldu. Ardından Dami, bir anda duraksadı:

“Bu arada... artık bana karşı bu kadar kibar konuşmana gerek yok. Bu kadar resmî olunca, biraz garip hissediyorum.” Sangyeop, hafifçe başını eğerek gülümsedi:

“Kötü niyetle yapmıyordum ama... Madem seni rahatsız etti, peki o zaman. Bundan sonra senli benli konuşurum.”

Dami'nin yüzü bir anda aydınlandı.

“Evin buraya yakın değil miydi?”

“Evet, üç durak kadar. O yüzden çoğu zaman otobüse binmeyip yürümeyi tercih ediyorum.”

“Yürümek için ideal bir mesafe gibi duruyor.”

“Evet. Yolda yürürken ara sokaklara da bakıyorum, gökyüzüne de... Öyle yürüyünce çabucak geçiyor. Otobüse binince öyle olmuyor.”

“Peki bugün de yürüyerek mi gideceksin?”

“Evet, yavaş yavaş yürürüm işte.”

“Öyleyse ben de seninle biraz yürüyeyim.”

“Gerçekten mi?”

“Elbette. Annemlerle akşam yemeği yiyeceğim ama şimdi gitsem erken olur. Seninle yürüyeyim biraz.”

“Bu yolu daha önce hiç yürümemişsindir, değil mi?”

“Doğru. Hep otobüsle geçip gittim.”

“O zaman sana yürürken ilginç bir şey göstereceğim.”

“İlginç bir şey mi?”

“Evet. Başkalarına çok sıradan gelebilir ama bana göre çok özel bir şey.” Sangyeop bir an için ne göstereceğini merak etti.

Yürürken ara ara Dami'nin yüzüne bakıyordu ve o anda Dami gerçekten çok mutlu görünüyordu. Onu izledikçe içinin huzurla dolduğunu hissediyordu.

İlk durak geçildikten hemen sonra Dami parmağıyla bir yeri işaret etti.

“Bak, oraya!”

“Nereye?”

Sangyeop Dami'nin işaret ettiği yöne baktı. Bir sokağın başındaki beton duvarın orta yerinde açmış sarı bir karahindiba çiçeği vardı.

Dami'nin anlattığına göre, bu yüksek beton duvarda, bel hizasında tesadüfen oluşmuş bir boşluğa toprak dolmuştu ve bir tohum oraya düşüp çiçek açmıştı. Ne zaman oradan geçse gözüne çarpıyor, hayret ediyormuş. Sangyeop da onun gibi eğilip dikkatlice karahindibaya baktı. O an, sanki bir yerlerde bir ışık yanmış gibi içi aydınlandı.

“Yaşam... Gerçekten inanılmaz bir şey,” dedi Dami. “Bu şartlarda bile çiçek açabiliyor ya...”

“Douglas Malloch adında bir şairin bir şiiri geliyor aklıma,” dedi Sangyeop. *“Ağaç olamıyorsan sarmaşık ol; sarmaşık da olamıyorsan yol kenarını güzelleştiren küçücük bir ot ol, diyor. Yani aslında, arka sokaklardaki bir duvarda büyüyüp orayı güzelleştiren bir ot olmak da bir zenginin sofrasını süsleyen gösterişli bir gül olmak da aynı derecede değerli.”*

“Biliyor musun, ben büyürken her zaman neden ben gül gibi parlak bir çiçek değilim diye düşünürdüm. Sanki sadece güller çiçekmiş gibi... Ama bu çiçek bana şunu öğretiyor: ‘Hayatta değersiz bir yaşam yoktur, sadece görevler farklıdır.’” Dami'nin bu sözleri Sangyeop'un yüreğini bir tuhaf yaptı. Ona doğru döndü. Dami çiçeğin fotoğrafını çekiyordu. Onun o hali, berrak bir pınara bakıyormuş gibi temiz ve aydınlıktı.

Üçüncü durağa yaklaştıklarında Dami yeniden durdu ve başını çevire çevire bir şeyler aramaya başladı.

“Bugün görünmüyor galiba...”

“Ne görünmüyor?”

“Kedi... Siyah bir kedi.” Dami, Sangyeop'a dönerek tatlı bir gülümsemeyle baktı. Sangyeop'un yüzü bir anda kızardı. İçinde açıklayamadığı, garip bir şeyler kıpırdanıyordu.

“Bu yolda ilk yürüdüğümde, duvarın üstünde oturan siyah bir kedi gördüm. Sonra ne zaman geçsem oradaydı. Ama çok ‘havalı’ bir kedi... İnsanlar mama bıraksa bile aşağıya hiç inmiyor. Biri mama verse peşinden gider gibi geliyor ama gelmiyor. Hani gururlu diyebilirim. Gerçi... kediye gururlu demek de biraz garip, değil mi?”

“Bugün o havalı kediye göremedik. Onu tekrar görmek için bir kere daha bu yolu yürümem gerekecek galiba.”

“Evet, eminim bir dahaki sefere görürüz.”

Dami’yle üçüncü durakta vedalaşan Sangyeop otobüsü beklerken hâlâ Dami’nin az önceki gülümsemesini düşünüyordu. Ona göre Dami, yanındayken insanın içini ısıtan biriydi. O akşam ailesiyle yemek yiyip eve döndüğünde bile aklında hâlâ Dami vardı.

Ağustos ayı geldiğinde, yerel yönetimin destek programları kapsamında dükkânlarını açan girişimcilerin tamamı faaliyete geçmişti. Tam anlamıyla çiçeklerin açtığı bir bahçeye anıların koştugu gibi, pazar yerindeki canlılık da gitgide artıyordu. Giriş kısmında kurulan yiyecek tezgâhlarının olduğu yemek alanına geçen aya kıyasla daha fazla insan uğruyordu.

Bu ilgide belediyenin yaptığı tanıtımların da payı vardı ama asıl etkili olan, sosyal medyada yayılan sözlü tanıtımdı. Pazarı ziyaret edenler, burada çektikleri fotoğrafları ve izlenimlerini sosyal medya platformlarında paylaşıncı, şehir dışından gelenler bile bu pazarı görmek için yola koyulmuştu. Hem belediye'deki ilgili görevliler hem de pazar esnafı, sosyal medyanın bu denli etkili olmasına bir kez daha şaşıyordu.

Sojeong, pazara yeni bir al-götür kahvecinin açılmasıyla birlikte, kendi işletmesi olan *Sodam*'ın müşteri sayısının düşmesinden endişelenmişti. Ancak geçen ay düzenlenen ünlü yazarın kitap söyleşisi etkinliğinden sonra gelen müşteri sayısındaki artışı görünce, tüm kaygıları eriyip gitmişti. Ağustos ayında da *Sodam*'da hafta içi edebiyat kulüpleri ve çeşitli etkinlikler planlanmıştı.

Sangyeop ise iş çıkışı haftada üç gün, Dami'nin atölyesine gitgide kaligrafi dersleri alıyordu. Gündüzleri Sojeong gibi diğer kursiyerler geldiğinden, akşamları Dami'nin yanında sa-

dece Sangyeop oluyordu. Bu da aralarındaki bağı daha da güçlenmesine vesile olmuştu.

Psikolojik danışmanlık merkezini ziyaret eden danışanların sayısı da gitgide artıyordu. O gün, danışanlardan Suchan'ın randevusu vardı. Suchan danışmanlık odasına girdikten kısa süre sonra, girişteki rüzgâr çanı çaldı.

“Hoş geldiniz!”

Duyar duymaz dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazmakta olan Hansol yerinden kalkıp karşıladı. Karşısında, okul formalı bir lise öğrencisi duruyordu.

“Birine mi bakmıştın?” Danışmanlık merkezine meraklı gözlerle bakan öğrenciye sordu.

“Pardon abla... Burası ne yeri acaba?” Hansol, ikinci katta bulunan bir psikolojik danışmanlık merkezine yanlışlıkla girmenin pek mümkün olmadığını düşündü. Acil bir ihtiyaç olsa alt kattaki Sodam'a girerdi.

“Burası mı? Sanırım yanlış geldin. Aslında nereyi arıyordun?”

“Yani... Aslında...” Kız birkaç saniye duraksadı, sonra devam etti: “Az önce Suchan buraya girdi de...”

“Suchan mı? Demek onun arkadaşısın.”

“Evet...”

“Ah, onu takip etmişsin ama kaybetmişsin. Şu an görüşmede, yaklaşık bir saat sürer. Beklemek istersen orada oturabilirsin. Bir şey içer misin? Kahve ya da çay?”

“Hayır, teşekkür ederim. Sağ olun.” Genç kız gülümsedi, çantasını yanına bırakarak koltuğa oturdu. Sonra telefonunda bir şeyler arayıp ciddi bir ifadeyle okumaya başladı.

“Abla, Suchan neden danışma alıyor?”

“Hani buranın ne olduğunu bilmiyordun?”

“Az önce baktım internete.”

Hansol başını salladı.

“Yani... Demek ki Suchan’la pek yakın değilsin. Yoksa birlikte gelirdiniz.”

“Bunu nasıl anladın?”

“Eğer yakın bir arkadaşı olsaydın, Suchan şimdiye kadar senden bahsederdi. Bir de dürüst ol, ondan hoşlanıyorsun değil mi?”

“Evet...” Genç kızın sesi zor duyuluyordu.

“Yani, cesaretin için seni tebrik ederim. Sen de okulda popülerlersindir kesin?”

“Diğer çocuklar umrumda değil.”

“Yani, sadece Suchan umrumda?”

“Evet.” Hansol, yüzünde gülümsemeyle başını salladı.

“Ben Hansol. Senin adın ne?”

“Chae Soeun.”

“Güzel bir ismin varmış.”

“Soyadım *Choi* değil, *Chae*. Hani şu *chaesonghwa** diye bir çiçek var ya, işte onun adındaki *Chae* gibi.”

“Vay, kulağa bayağı zarif geliyor! Gerçi o *Chae* ile seninki aynı değil, değil mi?”

“Hayır. ‘Chaesonghwa’daki *Chae*, ‘yeşillik’ anlamındaki hanja karakteri.** Benimkiyse ‘kaplumbağa’ anlamına gelen *Chae*.”

“Kaplumbağa mı? Böyle bir hanja karakteri olduğunu bile bilmiyordum. Vay canına!”

“Çok kişi karıştırdığı için, ben de zamanla açıklamasını ezberledim. Tam bir deneme-yanılma ürünü.”

“Sayende bugün yeni bir şey daha öğrenmiş oldum. Peki, Suchan... seni seviyor mu?”

* *Chaesonghwa* (채송화), “ipek çiçeği” olarak bilinen, Kore’de yaygın bir süs bitkisidir. Adındaki *Chae* (채) karakteri “yeşillik/sebze” anlamına gelen hanja (漢字) 菜 ile yazılır. (ç.n.)

** Hanja, Korecede kullanılan Çin kökenli karakterleri ifade eder. Aynı sesle okunan farklı hanja karakterleri olabilir. Bu nedenle aynı şekilde telaffuz edilen soyadlar, farklı yazımlarla bambaşka anlamlar taşıyabilir. (ç.n.)

“Sanırım.”

“Sanırım mı? O ne demek?”

“Ona ilgimi mesajla da söyledim, küçük notlar da yazdım. Ama hiç tepki vermedi. Bugün de ‘dersten sonra konuşalım’ dedim ama gözümün önünde çıkıp gitti. Ben de peşinden geldim. Aynı otobüse bindik ama beni fark etmedi bile. Off...”

Soeun’un ciddi ifadesine rağmen Hansol’un neredeyse gülmemek için kendini zor tuttuğu açıktı. Lise yıllarında kendisinin de aşık olduğu biri olmuştu ama böyle açık açık peşinden gitmemişti. Soeun’un bu hali ona tatlı ve genç gelmişti.

“Boyun uzun duruyor, kaç santim?”

“172.”

“Vay, benden de uzunsun. Suchan da uzun, tam manken tipi. Sen de manken olabilirsin.”

“Kim bilir... Peki abla, senin sevgilin var mı?”

“Niye sordun?”

“Nasıl sevgili olduğunuzu merak ettim de.”

“Biz sürekli görüşe görüşe yakınlaştık. Öyle gelişti.”

“Ben de okulda sürekli Suchan’ı görüyorum ama o beni görmüyor.”

“O zaman okul dışında, böyle ‘tesadüfen’ karşılaşabileceğin bir ortam olmalı.” Hansol’un bu sözleri üzerine bir an ciddi ciddi düşünen Soeun, danışma masasının önüne yürüyerek geldi.

“Abla, o zaman... ben de buraya gelebilir miyim?”

“Ne? Danışmanlık almak için mi?”

“Evet. Olmaz mı?”

“Şaka yapıyorsun herhalde? Burası arkadaş edinme merkezi değil, psikolojik danışmanlık merkezi.”

“Ben Suchan’ın psikolojisini merak ediyorum. Abla, danışman hocaya bir şey söylesen olmaz mı? Onun ruh halini biraz olsun anlamak istiyorum diye.”

“Vay canına! Soeun, bu dediğın imkânsız. Ayrıca birini gerçekten seviyorsan onun ruh halini kitaplardan ya da sözlerle öğrenemezsin.”

“Peki nasıl öğreneceğim?”

“Onunla konuşarak. Sık sık sohbet edip, birlikte yemek yiyerek. Böylece zamanla ne düşündüğünü, neleri sevip neleri sevmediğini öğrenmeye başlarsın. Böyle yavaş yavaş tanırsın karşındakini.”

“Söylediklerini biraz anlıyorum sanırım. Ama ya Suchan bana hiç ilgi duymuyorsa?”

“Onu da zamanı gelince düşünürsün. Şimdilik, onunla daha çok konuşmanın bir yolunu bul bence. Ama ben ne yapıyorum Hansol yeniden dizüstü bilgisayarına yöneldi, Soeun ise tekrar kanepeye geçti.

Az sonra Suchan danışma odasından çıktı.

“Kolay gelsin, Suchan.” Hansol, danışma masasının arkasındaki yerinden seslendi.

“Teşekkürler, abla...Aa, sen?” Sırt çantasını almak için kanepeye yönelen Suchan, orada oturmuş kendisine merakla bakan Soeun’la göz göze geldi. Ne yapacağını bilemez bir haldeydi, afallamıştı.

“Merhaba, Suchan!” Soeun gülümsedi, el salladı.

“Merhaba...Ama sen buraya neden geldin?” Suchan sorarken bir yandan da bakışlarını Hansol’a çevirdi. Soeun da Hansol’a baktı. Hansol ise omuzlarını silkti ve ardından bilgisayarını çantasına yerleştirip çıkmaya hazırlandı.

“Ben artık çıkıyorum. Eğer söylemek ya da konuşmak istediğiniz bir şey varsa, yürürken konuşabilirsiniz.”

Hansol, binadan ayrılmadan önce danışma odasına uğrayarak Sangyeop’a veda etti, ardından vakit kaybetmeden dışarı çıktı. Onun hemen arkasından Suchan dışarı adım attı, Soeun ise çantasını omzuna taktıktan sonra sessizce onun peşine takıldı.

Suchan, arkasından gelmekte olan Soeun'ı fark ettiğinde bir an için rahatsızlık hissetti. Sonunda durdu ve onunla konuşmaya karar verdi.

“Biz... Sence de biraz konuşmamız gerekmiyor mu?”

“Olur. Seviyorum... Konuşmayı yani.”

““Seviyorum konuşmayı mı? Sen cidden tuhaf konuşuyorsun.”

“Nesi varmış ki söylediğimin?”

“Boş ver şimdi. Ama bugün beni takip ettin, değil mi?”

“Evet, doğru. Seni takip ettim.”

“Neden peki?”

“Yok artık, bu biraz fazla ağır olmadı mı sence? Sadece... seninle konuşmak için hiçbir fırsat bulamadığım için arkandan geldim, hepsi bu.”

“Ne konuşacaktın ki benimle?”

“Sana mesaj gönderdim, ayrıca bir de not bırakmıştım ama...”

“Ben okuldan gelen mesajlara pek dikkat etmem açıkçası. Genelde doğrudan silerim.”

“Peki o zaman, şimdi yüz yüze söylüyorum. ...Park Suchan, ben seninle arkadaş olmak istiyorum.”

“Şu an bir ilişkiye başlayacak ya da birine âşık olacak bir ruh halinde değilim.”

“Hey! Ben sana sevgili olalım mı dedim? Sadece arkadaş olalım istiyorum dedim.”

““Arkadaş’ kelimesi de bazen o tarz bir anlam taşıyor mu zaten?”

“Benim için öyle bir anlam taşıyor.”

“Hımm... yani...” Suchan ne diyeceğini bilemedi, sadece boğazını temizlemekle yetindi. Bu tavrı Soeun'ı gülümsetti.

“Gerçekten sadece bunu söylemek için mi beni takip ettin?”

“Evet, sadece bu yüzden.”

“Böyle bir şey için mi yani? Zaten aynı sınıfta değil miyiz?”

“Günde tek bir kelime bile konuşmadığın bir insanı gerçekten ‘arkadaş’ olarak saymamalısın bence. Ben seninle sahici bir arkadaşlık kurmak istiyorum.”

“‘Gerçek arkadaş’ derken tam olarak ne demek istiyorsun?”

“İçini dökebileceğin, aklından geçenleri, neyi sevip neyi sevmediğini, seni zorlayan ya da yoran şeyleri açıkça konuşabileceğin birini kastediyorum. Yani kısacası, her şeyi paylaşabileceğin bir insan işte...”

“Falan filan diyorsun ama... böyle bir dostluğu bir başkasıyla da kurabilirsin sonuçta.”

“Ama ben özellikle seninle böyle bir arkadaşlık kurmak istiyorum. Neden olmasın ki?”

“Bilmiyorum. Neden ben?”

“Ben de tam olarak bilmiyorum. Sadece içimden öyle geliyor. Bu bir sorun mu olur sence?”

“Yani...”

“Bu durumda, bunu kabul ettiğin anlamına gelir. O halde şöyle diyelim, bugünden itibaren biz artık gerçekten arkadaşız.”

“Ne dedin sen?”

“Acıktım, hadi yakındaki marketten bir şeyler alalım da yürürken bir şeyler atıştıralım.”

“Ne diyorsun sen ya? Gerçekten çok garip bir insansın.”

“İnsan zaten tek ve eşsiz bir varlık değil midir? Bunu övgü olarak kabul ediyorum.”

Soeun’ın bu beklenmedik tepkisine Suchan ilk anda ne söylemesi gerektiğini bilemedi, dili tutulmuş gibiydi ama içten içe, fark edilmeden gülümsedi. Son zamanlarda, kendi yaşıtı biriyle bu kadar uzun süren, bu kadar derin bir sohbet yaptığı neredeyse hiç olmamıştı. Suchan’ın bildiği kadarıyla, Soeun okulda yapılan deneme sınavlarında oldukça yüksek puanlar alan, başarılı ve dikkat çeken bir öğrenciydi.

Kendisini Soeun’la kıyasladığında, onun arkadaş çevresiyle olan ilişkileri çok daha dengeli, uyumlu ve sorunsuz görünüyordu. Buna rağmen Soeun, diğer öğrenciler gibi Suchan’a laf atmak, onunla şakalaşmak ya da birlikte vakit geçirmek için tekliflerde bulunmak gibi doğrudan hamlelerde hiç bulunmamıştı. Suchan her seferinde sanki hiçbir şey duymamış gibi davranıyor, sırasının ardında saklanarak kendini geri çekiyordu.

Birden, Hansol’un, “Belki mezun olmadan önce gerçekten içini açabileceğin bir arkadaş edinarsın,” dediği sözler geldi aklına. Belki de gerçekten, Hansol’un dediği gibi, biraz cesaret gösterip kalbinin kapısını az da olsa aralaması, hiç fena olmazdı. Önde yürüyen Soeun, markete doğru adımlarını atarken aniden durdu, ardından başını hafifçe çevirip arkasına baktı ve Suchan’a elini sallayarak “hadi gelsene” dercesine bir işaret yaptı. Suchan da elini hafifçe kaldırarak, “tamam” anlamına gelen bir karşılık verdi.

Aradan birkaç gün geçmişti ki Soeun bir kez daha danışmanlık merkezinin yolunu tuttu. Bu kez Suchan’ı gizlice takip etmek gibi bir amacı yoktu; gerçekten randevu almış, danışma görüşmesi için oraya gelmişti. Üstelik bu sefer geliş nedeni, hoşlandığı bir çocuğun iç dünyasını çözmeye çalışmak gibi bir merak değildi. Daha önceki konuşmalarında Suchan’ın terapi merkezinde geçirdiği zamanları övgüyle anlatmasını dikkatle dinledikten sonra, Soeun da sonunda içinde tuttuğu duyguları ve yaşadığı zorlukları itiraf etmişti: Özellikle sınav dönemi yaklaştıkça artan stres, onu her geçen gün daha da fazla zorluyordu. “Acaba ben de bir görüşsem, belki bana da iyi gelir mi?” diye sormuştu. Suchan ise onun bu sorusuna hiç duraksamadan, doğrudan ve içtenlikle, “Bir dene bence,” şeklinde yanıt vermişti.

Soeun, annesiyle birlikte danışmanlık merkezinin kapısından içeri adım attığında, Hansol onu yeniden gördüğüne içtenlikle sevindi ama aynı zamanda biraz şaşırmanın da edemedi. İçinden geçirdiği ilk düşünce şu oldu: “Yoksa gerçekten Suchan’ın iç dünyasını anlamak için mi geldi?” Ancak görüşme sona erdiğin-

de, Sangyeop ona Soeun'un asıl geliş nedeninin sınavlara bağlı stres olduğunu söylediğinde Hansol içten içe biraz mahcup oldu, hafifçe utanarak gülümsedi. Meğer tamamen yanlış bir tahminde bulunmuştu.

Ağustos ayının sonuna doğru gelinirken, Sangyeop'un kurucusu olduğu psikolojik danışmanlık merkezi, üç gün sürecektir olan kısa ama oldukça keyifli geçmesi planlanan bir yaz tatiline çıktı. Tatil tarihinin özellikle yaz mevsiminin son günlerine, yani Ağustos'un son haftasına denk getirilmesinin temel sebebi, kalabalık ve yoğun insan trafiğine sahip tatil bölgelerinden uzak durmak istemeleriydi. Bu fikir, danışmanlık merkezinin dinamik üyelerinden biri olan Donghee'ye aitti.

Donghee ile Sangyeop, geçen tatildeki deneyimlerinden oldukça memnun kalmış olacaklar ki, bu yaz tatilinde de yeniden Sokcho'ya gitmeye ve orada sörf yapmaya karar verdiler. Aslında merkezin tüm üyeleri, isteyen herkesin katılabileceği bir gezi planlamıştı. Ancak Sookhee ve Aeri, yazın bu zamanını aileleriyle birlikte vakit geçirmeye ayırmak istedikleri için geziye katılamayacaklarını bildirdiler. Öte yandan Suchan ile Soeun da yaz dönemine denk gelen telafi derslerine katılmak zorundaydılar, bu nedenle onlar da gezi planının dışında kaldılar. Böylece geziye katılan grup yalnızca dört kişiden oluştu: Sangyeop, Donghee, Hansol ve Dami.

Özellikle son zamanlarda Sangyeop ile Dami arasında yavaş ama istikrarlı bir şekilde güzel ve içten duygular filizlenmeye başlamıştı. Tam da bu dönemlerde Sangyeop, Dami'ye birlikte yaz tatiline çıkmayı ve sörf yapmayı teklif etti. Dami'nin o sırada

özel bir programı ya da önceden yapılmış bir planı olmadığı için, sonuç olarak bu dört kişi birlikte Sokcho'ya gitmeye karar verdiler.

Tatilin ilk gününde, Donghee ile Hansol adeta denizle bir bütün haline geldiler; sabahın erken saatlerinden akşam güneş batana kadar denizden hiç çıkmadılar. Bu sırada Sangyeop, daha önce hiç sörf yapmamış olan Dami'ye yardımcı olmak için yanında kaldı. Dami, Sangyeop'un sabırlı desteğiyle tekrar tekrar sörf tahtasına binmeye çalıştı, fakat dalgalar üzerinde dengeyi sağlamakta hep zorlandı. Yine de onun için önemli olan, bu sporda başarılı olmak değildi; asıl değerli olan, Sangyeop'la birlikte vakit geçirebilmektir. Bu düşünce, ona büyük bir mutluluk veriyordu.

“Benim yetersiz motor becerilerim yüzünden benden bu kadar. Daha fazla zorlamasam daha iyi olacak. Sanırım ben bundan sonra kürek sörfü yapmaya yönelmeliyim,” dedi Dami gülerek.

“O halde ben de yarın, atölye sahibimizle birlikte kürek sörfüne geçiş yapıyorum. Sörf, dışarıdan görüldüğü kadar kolay bir spor değilmiş. Üst üste iki gün boyunca yapmak gerçekten insanı çok yoruyor,” dedi Hansol, akşam yemeği esnasında kol ve bacaklarını ovalayarak.

Ertesi sabah, Sangyeop ve Donghee sörfte devam ederken, Dami ile Hansol şişme kürek tahtalarıyla denizde oldukça uzaklara kadar gidip çok keyifli zaman geçirdiler.

“Burası Seorak Dağı'na oldukça yakınmış. Acaba öğleden sonra oraya bir gezi yapalım mı?” dedi Sangyeop, birlikte restorana doğru yürürlerken.

“Güzel fikir. Öğleden sonra Seorak Dağı'na gideriz, sörfü de yarın sabaha bırakınız,” diye onayladı Donghee.

“Şaka yapmıyorsunuz, değil mi? Tırmanış falan yoktur umarım. Gerçekten daha fazla enerjim kalmadı,” dedi Hansol biraz endişeyle, diğer ikisinin yüzüne bakarak.

“Merak etme, yokuş falan çıkmayacağız. Teleferikle yukarı çıkacağız,” diye gülümseyerek cevap verdi Sangyeop.

“Ah, evet ya! Seorak Dağı’nda teleferik olduğunu duymuştum. Hansol, o zaman biz rahatlıkla çıkabiliriz,” dedi Dami neşeyle.

“Yürümeyeceğimizi duymak gerçekten içimi rahatlattı,” diyerek derin bir nefes aldı Hansol.

Yemeklerini yedikten sonra hiç vakit kaybetmeden doğrudan Seorak Dağı’na gitmek üzere yola koyuldular. Kaldıkları yer olan Sokcho plajından Seorak Dağı’na taksiyle ulaşmaları yaklaşık yirmi dakika sürdü. Teleferiğe bindiklerinde saat iki olmuştu, yolculuksa yalnızca beş dakika sürdü. Planlarına göre zirveye çıktıktan sonra yaklaşık bir saat kadar orada zaman geçirecek, ardından tekrar geri döneceklerdi. Teleferikten indiklerinde fazla uzaklaşmadan, yakın çevreyi keşfetmeyi tercih ettiler.

Sangyeop ile Dami önde yürüyordu, onları Donghee ve Hansol biraz geriden takip ediyordu. Manzaranın keyfini çıkararak ilerledikleri sırada bir anda Hansol, “Ah!” diye bir çığlık attı ve aniden yere çömeldi. Çünkü dikkatsizce bastığı bir taş yüzünden dengesini kaybetmiş ve sağ ayak bileğini burkmuştu. Donghee hemen diz çökerek Hansol’un ayakkabısını ve çorabını dikkatlice çıkardı, yanında getirdiği su şişesinden ayağına soğuk su döktü. Donghee, doğa yürüyüşlerine sık sık çıktığı için bu tür durumlarda nasıl ilk yardım yapılacağını iyi biliyordu. Onun sakin ama etkili müdahalelerini Sangyeop ve Dami biraz kaygıyla izliyordu.

“Bir röntgen çekrtirmek gerekecek. Burkulan ayağı mümkün olduğu kadar az hareket ettirmek lazım,” dedi Donghee kararlı bir şekilde ve ardından hiç tereddüt etmeden Hansol’u sırtına aldı.

Hansol, Donghee'nin bu kadar güvenilir, kararlı ve soğukkanlı olmasına içten içe hayran kaldı. Aynı şekilde Sangyeop ve Dami de Donghee'nin bu tavrını son derece etkileyici bulmuşlardı. Teleferikle tekrar aşağıya indiler ve ardından hızla bir taksiye binerek Sokcho'daki en yakın acil servise gittiler. Yapılan röntgen çekiminin ardından doktor, Hansol'un ayak bileğini burktuğunu ve bağlarının gerildiğini söyledi. Sağ ayağı geçici olarak alçıya alındı.

“Tüm geziyi mahvetmiş gibi oldum...Yüzünüzde doğru düzgün bir gülümseme bile göremedim. Kusura bakmayın,” dedi Hansol, hastaneden otele dönerken bindikleri taksinin arka koltuğunda, utanmış bir halde.

“Hansol, sanki bunu bilerek, isteyerek yapmışsın gibi konuşuyorsun. Özür dilemeni gerektirecek hiçbir şey yok. Lütfen kendini kötü hissetme ve rahat ol,” dedi Dami, yanında oturan Hansol'a gülümseyerek destek verdi.

“Bugün Donghee'nin daha önce hiç görmediğim bir yönünü fark ettim,” dedi Sangyeop, takdir dolu bir ifadeyle başını sallayarak. “Dağda Hansol'a ilk yardım yaparken o kadar soğukkanlı ve sakindi ki, gerçekten çok etkileyiciydi.”

“Ben de tamamen katılıyorum,” diye ekledi Dami, Donghee'ye sevgi dolu bir bakış atarak. “Birinin bileğini burktuğu bir durumda çoğu insan sadece koluna girip birlikte inmeye çalışır. Ama Donghee, ‘Ayağını hareket ettirmemeli,’ diyerek onu sırtına aldı ve öyle taşıdı. O an gözümde çok güven veren biri olarak belirdi.”

“Hehe, abartmayın. Doğa yürüyüşlerine giden bir grubumuz var; zaman zaman birilerinin bileği burkuluyor. Böyle durumlarda sürekli ilk yardım yaptığım için artık alışkanlık oldu,” diye gülümsedi Donghee.

Otele dönmeden önce, dört kişi birlikte deniz manzarasına sahip olan şirin bir balık restoranına uğradılar. Burada önce karışık çiğ balık tabağı, ardından da acılı ve buharda kaynamış balık çorbası sipariş ederek akşam yemeklerini yediler. Yemek sonrasında Hansol, sağ ayağı alçıda olduğu için Donghee'nin koluna girerek yavaş adımlarla otele doğru yürüdü. Bu sırada Sangyeop ve Dami, biraz sindirmek bahanesiyle kısa bir yürüyüş yapmaya karar verdiler ve sahil kıyısında bulunan dönme dolaba binmek istediklerini söylediler.

“Vay be... Aslında böyle bir şeye gündüz değil de gece binmek gerekiyormuş. Gece manzarası gerçekten muazzammış!” dedi Sangyeop, dönme dolap en yüksek noktaya ulaştığında büyülenmiş gibi dört bir yana hayranlıkla bakarken.

“Gerçekten öyleymiş,” diye onayladı Dami gülümseyerek. “Gündüz vakti sahilden bakarken, bu sıcakta buna binen insanlar kesin pişiyordur diye düşünmüştüm. Ama şimdi gece böyle yukarıdan aşağıya bakmak çok daha hoşmuş,” diye ekledi.

“Dur bir saniye, bir hatıra fotoğrafı çekeyim,” dedi Sangyeop, cebinden telefonunu çıkararak Dami'ye doğrulttu ve deklanşöre bastı. Ancak telefon seri çekim modunda olduğu için arka arkaya birden fazla fotoğraf çekti, bu da Dami'yi güldürdü.

“Seri çekim modunu açık unutmuşsun!”

“Ah evet ya... Sabah Donghee denizde sörf yaparken öyle çek dedi, ben de o sırada ayarlamıştım, ama sonrasında kapatmayı tamamen unutmuşum.”

“Dur, bu sefer senin fotoğrafını ben çekeyim,” dedi Dami, kendi telefonunu çıkararak ekranı Sangyeop'a doğru çevirdi. Ekranda beliren görüntüsüne bakarak gülümsedi. Ardından deklanşöre uzun süre bastı. Peş peşe çıkan çekim sesleriyle birlikte ikisi de kahkahalara boğuldu.

“Bir de birlikte çekelim mi?” dedi Sangyeop, telefonunu Dami'ye göstererek.

“Evet, olur tabii. Ama o zaman sen bu tarafa geç,” diyerek koltuğun yanına işaret etti. Sangyeop karşı koltuktan kalkıp Dami’nin yanına oturdu. Telefonun ekranında ikisi de yakın bir şekilde kadrāja sığdı. Deklanşöre bastı.

“Bir saniye... Bir tane daha çekelim,” dedi ve telefonu tekrar kaldırdı. Bu kez kolunu yavaşça ve doğal bir şekilde Dami’nin omzuna doladı. Tam o anda Sangyeop’un kalbi normalden çok daha hızlı atmaya başladı. Aynı heyecan Dami’nin içinde de mevcuttu. Deklanşör sesi tekrar duyuldu: *Şak! Şak!* Yüzlerinde saklamaya çalıştıkları ama gözle görülebilir bir gerginlik vardı. Sangyeop kolunu indirmede, tam tersine Dami’ye dönüp baktı. Dami de ona karşılık vererek gözlerini onun üzerine dikti. Sanki birbirlerinin kalp atışlarını duyabiliyor gibiydiler. Ve o an, Sangyeop hafifçe öne eğilerek Dami’yi nazıkçe öptü.

O anda dünya adeta durdu ve her şey sessizliğe büründü.

Yaklaşık on beş dakika süren dönme dolap turu sona erdiğinde, kabin zemine indiğinde bile ikisi hâlâ el ele tutuşuyordu. Otele dönene kadar da ellerini hiç bırakmadılar.

Ertesi sabah, Sangyeop ve Donghee birlikte yaklaşık bir saat kadar denize girip sörf yaptılar. Dami ile Hansol ise plajda şemsiyelerin altına geçip onların denizdeki anlarını uzaktan izlediler. Bir süre sonra denizden çıkan Sangyeop ve Donghee de onların yanına gelip kumların üzerine oturarak sohbe katıldılar. Dalgaların ritmik sesi eşliğinde konuştukça herkesin üzerine bir rehavet çöktü. Neredeyse sözleşmiş gibi, sırayla hep birlikte uzanıp gözlerini kapattılar.

Kısa ama tatlı bir şekerlemenin ardından biraz daha dinçleşen dörtlü, otellerine yakın mesafede yer alan bir makarna restoranına geçerek Sokcho’daki son öğünlerini birlikte yediler. Ardından Seul’e doğru kalkacak otobüse binerek tatili sonlandırdılar.

Bu tatil, Sangyeop ile Dami arasında filizlenmekte olan duyguların gün yüzüne çıkmasını sağlayan özel bir zamana dönüşmüştü. Aynı zamanda Donghee ile Hansol'un arasında da karşılıklı güvenin ve yakınlığın iyice pekiştiği bir dönem olmuştu.

Ertesi gün, cumartesi öğle saatlerinde Sangyeop ve Dami, yeniden Sodam'da buluştular. Her zamanki gibi hafta sonları kafe oldukça kalabalık oluyordu. Ancak o sabah, kafe sahibi Sojeong'dan can sıkıcı bir haber gelmişti: Yarı zamanlı olarak çalışan iki görevlinin aile üyeleri COVID'e yakalandığı için o gün işe gelemeyecekleri duyurulmuştu. Bu nedenle Sangyeop ve Dami, gönüllü olarak Sojeong'a destek vermek üzere kafeye gitmeye karar vermişlerdi. İkisi birlikte kafeye adım attıklarında, Sojeong onları cam kenarından fark edip sıcak bir gülümsemeyle karşıladı.

“İkiniz birlikte mi geldiniz?” diye sordu merakla, yüzündeki ifadeyi gizleyemeyerek.

“Şey... Aslında yolda tesadüfen karşılaştık,” diye yanıtladı Sangyeop, sesi biraz mahcup çıkmıştı. Dami ise hiçbir şey olmamış gibi kafeyi gözleriyle tarayarak etrafına bakınmayı tercih etti.

“Şu an için pek fazla müşteri yok gibi görünüyor,” dedi Dami.

“Genelde öğle saatinden sonra kalabalık artmaya başlıyor,” diye yanıtladı Sojeong başını sallayarak.

“Sojeong, istersen bulaşıkları ben halledebilirim,” dedi Dami, göz ucuyla lavaboda biriken tabak ve bardakları görünce. Bardaklar ve tabaklar, Sojeong'un az önce bir tepsiye topladığı kirli servis malzemeleriydi.

“Harika olur, Dami. İçeri geç, bulaşık kısmı sende,” dedi Sojeong memnuniyetle.

“Peki, ben ne yapayım?” diye sordu Sangyeop merakla.

“Sen kasada dur. Aynı zamanda müşteriler kalktıkça masaları da toparlarsan çok iyi olur,” dedi Sojeong pratik bir tonla.

“Tamam, anlaşıldı,” dedi Sangyeop başını sallayarak.

Sojeong’un öngördüğü gibi, öğle saatini biraz geçtikten sonra Sodam neredeyse tamamen doldu. Siparişler birbiri ardına gelmeye başladı. Sojeong mutfağın ön kısmında hem içecekleri hazırlıyor hem de tatlıları tek tek servis tabaklarına koyarak eksiksiz biçimde müşterilere ulaştırıyordu. Masalar boşaldığında kasada duran Sangyeop hemen dışarı çıkıp boşalan masaları temizliyor, eğer bu sırada ödeme yapmak isteyen bir müşteri gelirse Sojeong hızla kasaya geçip işlemleri hallediyordu. Temizlenen masalardan gelen kirli tabak ve bardaklar da doğrudan Dami’ye ulaştırılıyordu. Dami ise bu bulaşıkları büyük bir hız ve titizlikle yıkayıp kurutma rafına yerleştiriyordu.

Yaklaşık üç saat süren yoğunluğun ardından müşteri akışı yavaşladı ve kafeye yeniden sakinlik çöktü. Sojeong, çok yorulan Sangyeop ve Dami’yi geniş cam kenarındaki masaya oturtarak pirinç keki ve buz gibi *sujeonggwa** getirdi.

“Bugün ikiniz sayesinde hiçbir aksaklık yaşanmadı,” dedi içten bir teşekkürle.

“Şimdi biraz dinlenin. Şu pirinç keklerinden yiyin, şu soğuk sujeonggwa’dan birkaç yudum alın.”

“Sojeong, sen de gel istersen, biraz otur,” dedi Sangyeop içtenlikle.

“Teşekkür ederim ama iyiyim. Hâlâ birkaç müşteri içeride, ben kasada durayım,” diye yanıtladı Sojeong.

* *Sujeonggwa* (수정과): Tarçın, zencefil ve şekerle yapılan geleneksel Kore tatlı içeceği. Soğuk servis edilir, genellikle bayramlarda sunulur. (ç.n.)

Sojeong kasaya doğru yönelirken, Sangyeop ve Dami karşılıklı oturdukları masada hem pirinç keklerinden atıştırıyor hem de içeceklerini yudumlarken tatlı bir sohbe dalmışlardı. Sojeong ara sıra göz ucuyla onlara bakıyordu. Dami ile neşeli bir şekilde sohbet eden Sangyeop'un yüzü, uzun zamandır hiç olmadığı kadar canlı ve huzurlu görünüyordu. Gerçekten de gözlerinden taşan o mutluluk hissi dikkat çekiciydi.

Sojeong, geçmişte Sangyeop'un Juhee ile bir gün yeniden barışacağını düşünmüştü. Hatta sadece o değil; Sangyeop'un annesi – yani Sojeong'un kendi öz teyzesi – de böyle bir barışın mümkün olduğunu umut ediyordu.

Ancak Sangyeop'un Dami'yle geçirdiği mutlu anları görünce Sojeong'un fikri değişmeye başladı. Juhee, kendi içsel problemlerinden tam anlamıyla kurtulmadığı sürece, Sangyeop için daima zorlayıcı bir ilişki olacaktı. Sangyeop ise Juhee'nin bir gün değişeceğine dair içten bir umutla sabır göstermeye devam edecekti. Fakat belki de Dami'yle sıfırdan başlayan bu sade ve huzurlu bağ, onun için çok daha sağlıklı ve mutlu bir yol olabilirdi. Üstelik Dami, Sojeong'un uzun yıllardır tanıdığı ve güvendiği bir arkadaşındı. Belki de ikisi bir araya gelirse, sonunda gerçekten hak ettikleri mutluluğu bulabilirlerdi.

Tam bu düşünceler aklından geçerken, kafenin kapısı açıldı ve içeri yeni bir müşteri girdi.

“Hoş geldiniz! Aa, abla sen misin?” Gelen kişi Juhee'ydi.

“Tatlım, nasılsın?”

“İyiyim abla, sen nasılsın?”

“Ben de her zamanki gibi işte.”

“Haber de vermedin hiç. Buraya yolun nasıl düştü?”

“Hafta sonu olduğu için biraz kafamı dağıtayım, hava alayım istedim. Bir de sana birkaç şey sormam gerekiyordu. Kafe şu an oldukça sakinmiş,” dedi Juhee içeriye göz gezdirerek.

Juhee kafeye göz gezdirirken, cam kenarındaki masada oturan ve biriyle samimi bir şekilde sohbet eden Sangyeop'u gördü.

Yanındaki kadın, kitap söyleşisinde Sangyeop'la yan yana oturup fısıldaşan kadındı. O an Juhee'nin yüzü bir anda dondu, sanki Medusa'yı görmüş gibi taş kesildi.

Sojeong, Juhee'nin yüzündeki ani değişikliği fark edince paniğe kapıldı.

“İstersen biraz dışarı çıkıp sakın bir yerde konuşalım mı?” dedi telaşla.

“Ah canım, aklıma başka bir işim geldi. Bugünlük gideyim en iyisi,” diyerek hızla kafeden çıktı. Sojeong da hemen ardından dışarı çıktı ama Juhee'yi durdurmayı başaramadı. Sadece uzaklaşan silüetine baktı ve ardından tekrar kafeye döndü.

Kasaya geçerken bir anlığına Sangyeop ve Dami'ye baktı. İkisi hâlâ kendi küçük dünyalarında gülümsüyor, muhabbetlerine devam ediyordu. Sojeong içinden, belki de Juhee'nin onları bu halde görmesinin kötü değil, tam tersine iyi bir şey olduğunu düşündü. Eve sağ salim ulaşp ulaşmadığını öğrenmek için Juhee'yi akşam saatlerinde mutlaka araması gerektiğine karar verdi. Ve bu sefer, Juhee onlardan bahsederse, Sojeong artık hiçbir gerçeği saklamamaya ve ne olursa olsun dürüstçe konuşmaya kararlıydı. Çünkü bu, Juhee için yapabileceği tek gerçek iyilikti.

Aynı akşam, kafe kapanmaya yakın bir vakitte Sojeong, Juhee'yi arayıp eve sağ salim ulaşp ulaşmadığını sordu. Beklediği gibi Juhee hemen konuya girdi; Sangyeop ile Dami'nin ilişkisini sordu. Hatta kitap söyleşisinde onları birlikte gördüğünü de dile getirdi. Sojeong bu kez açık ve dürüst bir şekilde konuştu. Dami'nin uzun yıllardır arkadaşı olduğunu, hemen yan binada kendi atölyesini işlettiğini, evet, Sangyeop ile arasında düşündüğü gibi bir ilişki başladığını açıkça söyledi.

Sojeong'un içi hâlâ tam olarak rahat değildi ama elinden gelen başka bir şey yoktu. Juhee, telefonda sesi kırık bir şekilde, duygularını bastırmaya çalışarak konuştu. Sangyeop'la olan ilişkilerinde her şeyin düzelebileceğine bugüne kadar hep inandığını, bu yüzden bazı şeyleri görmezden geldiğini söyledi. Şimdiyse

Sangyeop'a değiştiğini göstermek için bir şans daha vermek istediğini belirtti ve onun bu isteği kabul edip etmeyeceğini sordu. Sojeong yalnızca şu cevabı verdi:

“Bence bu, seninle onun bire bir konuşarak birlikte karar vermesi gereken bir mesele.”

Juhee o gece gözünü kırpmadan sabahladı. Sangyeop onun için bir umuttu. O umudun yitip gitme ihtimali, içini yavaş yavaş kemiren bir huzursuzluğa dönüştü. Bunca zamandır dayanmaya devam edebilmesinin tek sebebi, dönebileceği bir yerin varlığıydı. Sangyeop onun için işte böyle bir yerdi. Kendine tekrar tekrar sordu: Böyle birini kaybetmeye hazır mıyım? Belki de Sangyeop'un başka bir kadınla mutlu olması, kendi hayatı açısından da daha hayırlı olurdu diye kendini ikna etmeye çalıştı. Ama yatağında döner dönmez, bu fikrin ne kadar dayanılmaz olduğuyla yüzleşti; böyle bir liman olmadan nasıl yaşanabilirdi ki? Bitmek bilmeyen bu düşünceler içinde gözüne uyku girmeyen Juhee, sabahın ilk ışıklarıyla birlikte tükenmiş, paramparça olmuş gibi hissediyordu.

Sabah boyunca karmakarışık zihnini toparlamak adına kendini bir şeylerle meşgul etmeye çalıştı ama bu sadece zihnindeki düğümü daha da sıkılaştırdı. En sonunda “biraz hava alayım” diyerek dışarı ıktı. Böylesi bir anda içini dkebileceği birinin olmasını diledi. O sırada aklına Sojeong geldi. Onun, kendi durumunu en iyi bilen kişi olduğunu düşündü. Belki onu anlayabilir, içini ferahlatabilirdi.

Pazar ğleden sonrası, otoyol epey sakindi. Bu sayede Juhee, Sodam'a her zamankinden biraz daha erken ulaşabildi. Ancak Sojeong kafede değildi. Meğer Pazar günleri dükkâna uğra-mıyormuş. Hayal kırıklığı içinde kafeden çıkıp geri dönmek üzereyken, hemen yan taraftaki Dami'nin atölyesinin kapısının açık olduğunu fark etti. Bir an için Sangyeop'u gldrebilmiş o kadını merak etti. Kapının önünde bir süre duraksadı, sonra son umut kırıntısına tutunarak içeri girdi.

“Aa, merhaba?” Masada çalışmakta olan Dami, kapı sesine başını kaldırdı.

“Pazar günleri de açık mısınız?” Juhee atölyeye göz gezdirerek sordu.

“Aslında kapalıyız ama bugün biraz işim vardı. Şey... size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Aslında Sojeong Hanım’ı görmek için gelmiştim, kapı açık olunca bir bakayım dedim.”

“Aa, o mu? Pazar günleri gelmez genelde.”

“Bilmiyordum. Her gün uğruyordur diye düşünmüştüm.”

“Sojeong Hanım derken...”

“Ben, Cha Sangyeop’un eski eşiyim. Sizin de Sojeong’un arkadaşı olduğunuzu duymuştum.”

“Aa, öyle miymiş...” Dami bu sözleri duyduğunda belli etmemeye çalışsa da, kalbi yerinden fırlayacak gibi atmaya başladı. Sangyeop’un boşandığını biliyordu ama eski eşiyle yüz yüze geleceği aklının ucundan bile geçmemiştir. Ne yapacağını şaşırmıştı.

“Ah şey, dalgınlığıma verin. Bir çay içer misiniz?”

“Şimdi gitmem gerek aslında, bir dahakine içeriz. Madem buraya kadar gelmişken, Sangyeop’un ailesine de uğrayayım dedim. Çalışmanızı bölmedim ya?” dedi Juhee kapıdan çıkarken.

“Ah, hayır, olur mu öyle şey. Güle güle...”

Dami kuru bir yutkunmayla, terlemiş avuç içini pantolonuna sildi. Tekrar işinin başına geçip masasına oturdu ama artık konsantre olması imkânsızdı. Sangyeop’un kendisini sevdiğini düşünüyordu. Onun için de durum farklı değildi. Ama şimdi eski eşinin Sangyeop’un ailesini görmeye gideceğini öğrenmek... bunun ne anlama geldiğini bir türlü kavrayamıyordu. Acaba Sangyeop’un kendisine söyledikleri, sadece anlık bir duygu patlaması mıydı? Ya da ona duyduğu ilgi, sadece kendisinin yanılgısı mıydı? Dami’nin aklı daha da karıştı. Belki de bir süre Sangyeop’tan uzak kalıp ne hissettiğini düşünmesi gerekiyordu.

Öte yandan Juhee, atölyeden çıktığında kendini kötü hissediyordu. Dami, Sangyeop'un sevebileceği biri gibiydi. Sadece kısa bir sohbet etmişlerdi ama Juhee, Sangyeop'un neden bu kadına ilgi duyduğunu anlayabiliyordu. Sadece yüzü güzel olduğu için değildi bu. Onun insanın içini ısıtan, kalbini ferahlatan tuhaf bir çekiciliği vardı. Belki de Sangyeop'u geri kazanmak artık imkânsızdı. Ama o zaman neden, Sangyeop'un ailesini görmeye gideceğim diye yalan söylemişti ki? Bu yalan, Juhee'yi daha da çaresiz ve acınası hissettirdi. Sangyeop böyle bir Juhee'yi görseydi, içinde kalan son sevgi kırıntıları da yok olurdu.

Sangyeop, birkaç gün öncesine göre Dami'nin belirgin şekilde değişen tavırları karşısında afalladı. Dami, akşam yaptığı kaligrafi dersinde bile pek konuşmamıştı. Akşam yemeği teklifini, evde işi olduğunu söyleyerek geri çevirdi. Eve bırakmayı teklif ettiğinde de bir bahaneyle geri durdu, "işim var" diyerek otobüse binip gitti. Sangyeop, Dami'nin kendisinden uzak durduğunu hissetmeye başladı. İçinde büyüyen yetersizlik duygusuyla, belki de geçmişte evlenip boşanmış olması yüzünden Dami'nin aralarına mesafe koyduğunu düşündü. Ama ne olursa olsun, uzun zaman sonra kalbini açtığı birini böylece kaybetme ihtimali ona dayanılmaz geliyordu. Sangyeop içini Sojeong'a döktü, ondan ne yapması gerektiğine dair bir fikir almak istedi.

Sojeong, Dami'yle yaptığı ciddi bir konuşmanın ardından gerçeği öğrendi. Dami, Sangyeop'un eski eşiyle barışma ihtimali olduğunu düşünmüş, bu yüzden bilinçli şekilde ondan uzak durmuştu. Sojeong, Sangyeop'a önce Juhee ile ilişkisine bir netlik getirmesi gerektiğini söyledi.

"Evet, haklısın. Önce bunu halletmeliyim. İçim buruk olsa da Juhee'yle konuşup ne düşündüğümü açıkça söyleyeceğim. Sen merak etme Sojeong," dedi Sangyeop.

O gece, Sojeong'un sözlerini uzun uzun düşünen Sangyeop, sonunda Juhee'yi aradı. Onun yakınlarda Sodam'a uğradığını

duymuştu. “Yarın vaktin olursa bir çay içelim,” dedi. Juhee de kabul etti.

Ertesi gün Sangyeop, Juhee ile buluşmak için Seul’e gitti. Bir kahve zincirinde karşı karşıya geldiklerinde, içi hiç rahat değildi. Ama yine de duygularını dürüstçe ifade etmenin Juhee için de en doğrusu olduğunu düşünerek konuşmaya başladı:

“Seni kitap söyleşisinde de gördüm, geçen gün Sodam’da da... O yüzden daha fazla bekletmeden dürüstçe konuşmam gerektiğini düşündüm. Zaten senin uykuların kaçmıştır, tahmin edebiliyorum.”

“Ne söyleyeceğini az çok biliyorum... Ama yine de içten içe, söylediğin şeyin o olmamasını diliyorum. Bu, içimden geçen en samimi duygu.”

“Dami’nin atölyesine gittiğini de duydum.”

“O anlık bir şeydi... Seni sonsuza dek kaybedeceğimden korktum. Dami’ye, seninle aramızda hâlâ bir ihtimal olduğunu göstermek istedim. Ama oradan çıkarken kendimi ne kadar küçük düşürdüğümü anladım, çok pişman oldum.”

“Seni suçlamıyorum. Bu noktaya gelmemiz benim yeterince açık olmamamdan kaynaklandı.” Sangyeop, önündeki su bardağını eline alıp bir dikişte içti.

“Seninle ayrılıp Seonam’a yerleştiğimde birini yeniden sevmeyi düşünmüyordum. Sadece danışmanlık yaparak sakın bir hayat geçirecektim. Zaten o dönem oldukça yıpranmıştım, insanlara karşı duygusal olarak da donuktum. Ama işte, insanın duyguları öyle kolay kontrol edilmiyor. Ben de birinin yanında teselli bulmak istemişim. Dami’yle daha sık görüşmeye başlayınca, işte buymuş dedim içimden: ‘Teselli.’ Sonrasının ne olacağını bilmiyorum ama, ben de ona bir teselli olmak istiyorum. Boşanmış birinin, hiç evlenmemiş birini sevmesi fazla gibi geliyor kulağa ama... başka bir şey düşünmeden, sadece içimden geçen duyguyla hareket etmek istiyorum artık. Böyle şeyler söyleyeceğimi sanmazdım ama... işte, söyledim.”

Sangyeop'un sözlerini sessizce dinleyen Juhee, bir süre konuşmadı. Gözyaşları sessizce yanaklarından süzüldü. Onu öyle izleyen Sangyeop'un da kalbi sızladı, gözleri doldu. Uzun süre hiç konuşmadan sadece ağladılar. Sonra Juhee, çantasından çıkardığı mendille gözlerini sildi ve Sangyeop'a baktı.

"Seni yıprattığım için üzgünüm. Bu birkaç günde çok düşündüm. Yeniden bir araya gelsek nasıl olurdu, diye kendime sordum. Eskisi gibi değil de başka bir şekilde yürüyebilir miyiz, diye düşündüm. Ama... benim değişebileceğimin bir garantisi yoktu. Eğer değişemezsem, biz yeniden mutsuz olurduk. ...Bundan sonra senin mutlu olmanı istiyorum. Bunları, bütün içtenliğimle söylüyorum."

Gülümsemeye çalıştıysa da gözyaşlarını durduramadı.

"Ben de senin mutlu olmanı diliyorum," dedi Sangyeop, başka bir söz bulamadan. Juhee önce kalkıp gitti, o ise bir süre daha orada oturduktan sonra kahve dükkânını terk etti.

Seonam'a dönerken bindiği otobüsün camından dışarı baskarken, Juhee ile yaşadıkları birer birer gözünün önünden geçti. Boşandıklarında bile hissetmediği tuhaf bir duygu sardı içini. O an anladı: Asıl veda şimdi tamamlanmıştı.

"Hoşça kal..."

O akşam, yanlış anlaşılmalara çözüp duygularını açıklamak üzere Dami'yle buluştu. Dami'nin yüzü, günlerdir düşündüğü şeylerin izlerini taşıyordu. Sangyeop onu kucaklayıp sırtını sıvazladı. O an Dami'nin içi ısındı, gözleri doldu. Sangyeop'un duygularını hafife aldığı için kendine kızdı. Ama Sangyeop, onu ne kadar çok sevdiğini söyledi ve gözyaşlarını elleriyle sildi. Yaşanmasa daha iyi olurdu belki, ama bu olayın onları daha da yakınlaştıracacağı artık kesindi.

Ekim ayında, “güz” kelimesinin insanların kalbine dokunduğu zamanlarda, pek çok kişinin açık havaya çıkmasıyla pazarın müşteri sayısında düşüş olacağını pazarcılar tahmin etmişti. Ancak pazarın girişinde yer alan yemek alanı, mevsimden bağımsız olarak her zamanki gibi kalabalıktı. Buna karşılık, pazar çevresindeki bazı küçük atıştırmalık dükkânlarında müşteri sayısı gözle görülür biçimde azalmıştı.

Derken bir gün, sarhoş bir adam yemek tezgâhlarının etrafında dolaşarak ortalığı birbirine kattı. Tezgâhlarda yemek yiyen müşterilere elindeki şişeleri sallayarak bağırmaya başladı. Tezgâh sahipleri onu yatıştırıp başka bir yere götürmeye çalıştı. Bu sırada elindeki şişelerden biri yere düşüp paramparça oldu. Neyse ki cam parçaları etrafa sıçramadı ve kimse yaralanmadı. Ancak adam, bağırarak esnafa sataşmaya devam etti, sonunda da yere uzanıp yattı. Nihayet polis geldi; ter içinde kalan görevliler, yerde yatan adamı güçlkle kaldırarak karakola götürdü. Böylece yemek alanı yeniden eski sakinliğine kavuşabildi.

O akşam, Sangyeop iş çıkışı Dami’nin atölyesine uğrayıp kaligrafi dersi aldıktan sonra onunla birlikte çıkmayı planlamıştı. Ancak Seul’de yaşayan arkadaşı Jinseop, ailevi bir meseleden dolayı şehir dışından gelmiş, onunla görüşmek istemişti. Sık sık görüştüğü biri olsaydı, “başka zaman görüşürüz” derdi ama Jinseop ile pek sık görüşemediği için onunla buluşmaya karar verdi. Sangyeop, Dami’yi arayıp durumu açıkladı ve Jinseop ile

görüştükten sonra onu atölyeden alacağını söyledi. Ama Dami, gelen siparişler yüzünden atölyede geç saate kadar kalacağını, bu yüzden onun Jinseop'u görüp doğrudan eve dönmesinin daha iyi olacağını söyledi. Sangyeop, "Daha sonra tekrar arayacağım," diyerek kapattı ve Jinseop ile buluşacakları kapalı sokak barına doğru yola çıktı.

Jinseop ile uzun zaman sonra karşılaşmak Sangyeop'u sevindirmişti. Arada telefonla ya da mesajla hal hatır sorsalar da yüz yüze görüşemedikleri için içlerinde hep bir eksiklik hissi kalıyordu. Jinseop, son zamanlarda bağlı olduğu sivil toplum kuruluşunun odaklandığı konuları ve vatandaşların neden bilinçli olması gerektiğini anlattı. Aslında bu, Sangyeop ile her buluşmalarında açılan bir konuydu. Jinseop'tan bu konuları defalarca dinlemiş olsa da, her seferinde çeşitli bahanelerle toplumsal meselelere ilgisiz kalmışlığını düşündüğünde kendini sorguluyordu.

"Sonuçta geçim derdiyle uğraşan vatandaşların yerine bu toplumsal sorunları çözmek için STK'lar var. STK'ların varlık nedeni bu değil mi zaten?" Bir keresinde, Sangyeop böyle demişti. Jinseop ise ne dediğini pek anlamamış gibi bakmış ve elindeki soju kadehini tek dikişte bitirmişti.

"Peki, senin dediğin gibi bu STK'ların amacı toplumsal meseleleri çözmek diyelim. O zaman bu işin yapılabilmesi için onlara güç vermek gerekmiyor mu?"

"Kim verecek o gücü?"

"Yahu Cha Sangyeop, STK'ya kim güç verecek sanıyorsun? Tabii ki vatandaş! Kurulmuş bir STK'ya halk ilgi göstermezse, o STK yönetime ya da şirketlere ne derse desin, kimse dinlemez. Halk desteği olmayan STK, ancak bir kukla olur, arkadaşım." Bu konuşmadan sonra Sangyeop, STK'ların yürüttüğü faaliyetlere ilgi göstermeye başlamış ve gerekli yasa tekliflerine imza atarak katılım sağlamıştı. Hatta kafasına takılan konular olduğunda Jinseop'u arayıp soruyordu. Daha adil, dürüst ve en önemlisi mantığın işlediği bir toplum kurmak için çabalayan bir arkadaş

sahip olduğu için gurur duyuyordu. Bu yüzden Jinseop'un her buluşmalarında "bilinçli vatandaş" lafını milli marş gibi tekrarlaması Sangyeop'a hiç de rahatsızlık vermiyordu.

Bu sefer Jinseop'un habersiz bir şekilde kasabaya inmesi, annesinin hastalanması yüzündendi. Fakat annesi aslında gerçekten hasta değildi. Evlilikten hâlâ eser göstermeyen Jinseop'a daha fazla seyirci kalmadan, güvenilir bir aracı sayesinde zor bela bir görücü usulü buluşma ayarlamıştı. Ancak Jinseop, bu randevuya gitmeyeceğini söyleyince annesi yatağa serilmişti. Jinseop, annesinin bu tavrının sadece bir gösteri olmadığını, onu kıracak bir şey söylerse gerçekten hastalanabileceğini düşündüğünden mecburen gideceğini söylemişti.

"Bundan sonra daha kaç kere böyle şeyler yaşayacağım, kim bilir..." dedi Jinseop, derin bir iç çekerek ve hemen soju siparişi verdi. Garson şişeyi getirir getirmez, içkiyi bardağa koyup bir yudumda içti.

"Bunu bir görücü usulü buluşma gibi düşünme. Sadece yeni biriyle tanışmak gibi gör. Kim bilir, belki de fikrin değişir?" dedi Sangyeop, Jinseop'un kadehine içki koyarken.

Jinseop elini sallayarak, "Yok, o iş asla olmaz," dedi. Sangyeop, Jinseop'u uğurlamak için otobüs terminaline kadar gitti. İkisi birlikte terminalin içindeki bekleme alanında oturup duvara monte televizyona bakarken, bir anda ekranda bir *son dakika* haberi belirdi:

"Seonam Şehri Banş Pazar'nda yangın çıktı."

Haberi görür görmez Sangyeop hemen yerinden fırladı. Yanında oturan Jinseop da gözleri büyümüş halde ekrana bakıyordu.

"Orası senin danışmanlık merkezinin olduğu pazar değil mi, Sangyeop?"

"Evet... Jinseop, ben hemen gitmeliyim," deyip dışarı fırladı.

Sangyeop, terminalin önünde müşteri bekleyen boş bir taksiye atlayarak aceleyle şoföre Barış Pazarı'na gitmelerini söyledi. Ardından telefonunu çıkarıp Dami'yi aradı. Ancak karşı taraftan sadece tekrar eden çağrı sinyali duyuluyordu. Saat neredeyse 11.00 olmuştu; Sodam muhtemelen kapanmıştı. Ama Dami'nin atölyede kalıp çalışmaya devam ettiğinden emindi. Ne de olsa Sangyeop, işin bitse bile gelip seni alırım demişti ve Dami'nin onu beklediği kesindi. Şu anda yangının pazarın tam olarak neresinde çıktığını bilmenin hiçbir yolu yoktu. Sangyeop'un içi daha da daralıyor, elleri terlemeye başlıyordu. Elindeki teri dizlerine sürterek sildi ve tek bir şey diledi: Dami'nin sağ salim olması. Ama Dami hâlâ telefona cevap vermiyordu.

Taksi pazarın girişine ulaşınca, Sangyeop şoföre on bin won uzattı ve doğruca koşmaya başladı. Birkaç itfaiye aracı pazarın girişini kapatmıştı; iç kısmı göremiyordu. Araçları geçince, pazarın girişinde kurulmuş tüm yiyecek tezgâhlarının tamamen yanıp kül olduğunu gördü. Neyse ki yangın kontrol altına alınmış görünüyordu. Yangın, on kadar tezgâhı yakmış ama diğer dükkânlara sıçramamıştı. Talihsiz bir durumdu ama daha kötüsü olabilirdi. Bu durumda Dami de sağ salim olmalıydı. Sangyeop hemen Dami'nin atölyesine doğru koştu.

Uzunca bir koşunun ardından atölyeye ulaştığında, kapıyı hızla açarak içeri daldı ve soluk soluğa Dami'ye seslendi.

“Dami!”

İçeriden birinin hızlı adımlarla geldiğini duyan Dami, şaşkın gözlerle dinlenme odasından dışarı çıktı.

“Sangyeop!”

“Dami!” Sangyeop Dami’ye doğru koştu ve onu sıkıca kucakladı. Dami şaşkındı; Sangyeop’a bir şey mi oldu diye içini bir endişe kapladı.

“Bir şey mi oldu?”

“Bir şey mi? Az kalsın çok büyük bir şey oluyordu!” Sangyeop, Dami’yi daha da sıkıca sardı.

“Ah, şimdi biraz olsun kendime geldim. Hadi böyle biraz daha duralım, olur mu?”

Bir süre sonra birlikte oturduklarında Sangyeop olan biteni anlatınca Dami onun telaşını nihayet anlayabildi.

Dami, atölyede çalışırken dışarıdan gelen siren seslerine kulak kesilmiş, dışarı çıkıp pazarın yemek bölümünde yangın çıktığını görmüştü. Alevler yakındaki dükkânlara da sıçrar mı diye yüreği ağzında itfaiyenin yangını tamamen söndürmesini bekledikten sonra içeri dönmüştü. Az önce Sangyeop’un atölyeye geleceğini düşünerek tam o sırada ona telefon etmeye hazırlanırken, kapı birden hızla açılmış ve Sangyeop nefes nefese içeri dalmıştı.

“Yoksa... başıma bir şey geldi sanıp mı koştun buraya?”

“Sorma. Terminaldeki televizyonda haberi görünce gözüm karardı resmen. Taksideyken seni aradım ama açmadın, yangının pazarda tam nerede çıktığını da öğrenemedim. Pazar gelene kadar geçen o on dakika bana on yıl gibi geldi.”

“Teşekkür ederim.” Dami’nin sesi titredi.

“Neyin teşekkürü bu?”

“Benim için endişelendiğin için... Ben bugüne dek hep ailemi kollayarak yaşadım. Bu yüzden biri beni düşününce gariptiyorum. Bazen içimdeki duygular donmuş gibi geliyordu. Ama senin benim için buralara kadar koşa koşa geldiğini düşü-

nünce, sanki o buzlar eridi. Böyle hissetmeme sebep olduğun için teşekkür ederim.”

“Ah...Asıl ben teşekkür ederim. Hep bana sevgi dolu gözlerle baktığın için. Sayende çok güldüm, içim ısındı.”

“Ben de seni görünce kendimi özgür hissediyorum. Kalbim büyüyor sanki.”Sangyeop, Dami’yi yanına çekip kolunu onun omzuna doladı.

“Ah, bu ne güzel bir şey böyle... Sanırım mutluluk dedikleri bu olsa gerek,” dedi ve yanağını Dami’nin yanağına yasladı. Ardından ona sevgiyle bakıp usulca öptü.

Bir süre sonra atölyeden çıkan ikili, otobüse binmek yerine yürümeye karar verdi. Serin sonbahar havasında el ele tutuşup yürürken sevgilerini büyüttüler.

Ertesi gün belediyeden gelen temizlik görevlileri, bir gece önce kül olan yemek tezgâhlarının enkazını kamyonu yükleyip kaldırdı. Ardından geniş çaplı bir temizlik başlatıldı. Nihayet pazarın girişinde bulunan on tezgâhın yeri tertemiz yapılmıştı; sadece yer yer siyah is izleri kalmıştı.

Polisin güvenlik kameralarını incelediği sonuçlara göre yangın kazayla değil, kundaklamayla çıkmıştı. Suçlu, bir gün önce yemek bölümünde olay çıkaran sarhoş adamdı. Sorguda, pazarın yakınındaki küçük bir büfenin sahibi olduğunu söyledi. Yemek bölümü kurulunca müşteri kaybettiğini, artık kirasını bile ödeyemediğini ve öfkeyle sarhoş olup yangını çıkardığını itiraf etti.

Bu haberi alan pazar esnafı, her ne kadar adamın yaptığıının affedilir bir yanı olmadığını düşünse de, “Kim bilir ne çaresizlikle yaptı?” diyerek, aynı kaderi paylaşan biri olarak iç geçirdiler. Zira şehrin her yanına açılan büyük süpermarketler nedeniyle geleneksel pazarlar can çekişiyordu. *Destek projesi* sayesinde eski canlılıklarını henüz yeni kazanmışlardı. Fakat bu da başka birinin geçim kaynağını elinden almıştı.

Bunun üzerine esnaf, pazarın kalabalıklaşmasından artık eskisi kadar sevinç duyamaz hale geldi. Esnaf temsilcisi Sojeong, bu görüşleri yerel yönetim yetkililerine iletti. Belediye, bu yaklaşımı anlayışla karşılayarak büfe sahibinden tazminat talep etmeme kararı aldı. Neyse ki yangın, tezgâhların kapanış saatinden sonra çıkmıştı ve yaralanan olmamıştı. Ayrıca sadece malzemeler zarar görmüş, onarımı çok büyük maliyet gerektirmeyecekti. Destek projesi kapsamında yangın sigortası da yapılmış olduğundan, hemen yeniden tezgâh üretimine başlandı.

Bir hafta boyunca satış yapılamadığı için esnafa maddi zarar oldu. Ama kimse şikâyet etmeden, empatiyle yaklaştı. Bir hafta sonra yepyeni on tezgâhın kurulduğu yemek bölümü tekrar açıldı ve müşteri kalabalığı yeniden başladı.

Ekim sonundaki psikolojik danışmanlık merkezinin kalabalık buluşmasına, Suchan'ı takip ederek gelmiş ve ardından danışmanlık merkezine düzenli olarak gitmeye başlamış olan Soeun da katıldı. Grup üyeleri sırayla kendi hikâyelerini paylaşırken Soeun elini kaldırdı.

“Evet, Soeun, söylemek istediğin bir şey varsa rahatça anlat,” dedi Sangyeop, elini kaldıran Soeun’a bakarak.

“Acaba okuduğum bir romandan biraz bahsetsem olur mu?” diye sordu Soeun.

“Roman mı? Neden olmasın. Buradaki herkes ne söyleyeceksen dinlemeye hazır. Sonuçta hepimiz aynı taraftayız,” dedi Sangyeop.

“Soeun belli ki kitapları seviyor. Ben de liseye giderken aşk romanlarını epey okumuştum,” dedi Aeri, geçmişini hatırlayarak.

“Abla sen de mi? Ben de! O zamanlar video dükkanlarında hem çizgi roman hem de aşk romanı kiralanırdı,” dedi hemen yanında oturan Sookhee ona dönerek.

“Video mu?” dedi Soochan, gözleri merakla büyüyerek.

“Evet, video. Eskiden video kasetler vardı, senin kuşağın bilmez tabii. Benim çocuklar da bilmez herhalde,” dedi Sookhee gülerek.

“Günümüzde kütüphaneler çok iyi donatılmış ya, DVD de izleniyor, kitap da okunuyor, o yüzden artık manga kafe gibi yerler pek kalmadı. Neyse, Soeun, hangi kitabı okumuştun?” diye sordu Hansol.

Soeun’un tanıttığı kitap *Bu Gece, Dünya Üzerinden Bu Aşk Silinse Bile* adlı Japon romanıydı. Romandaki lise öğrencisi Hino, her sabah uyandığında önceki gün olanları hatırlayamayan bir hafıza kaybı yaşıyordu. Her gün belleği sıfırlanıyordu. Dünyü hatırlayabilmesinin tek yolu, gece uyumadan önce yaşadıklarını detaylıca yazdığı günlüğünü sabah okuyarak öğrenmesiydi.

“Bu kitabı okurken *insanlar sabah uyanıp dünü hatırlayamazsa ne olurdu* diye düşündüm. Ama belki de bazı insanlar gerçekten bunu isteyebilir gibi geldi bana,” dedi Soeun.

“Nasıl yani? Unutmak çok yalnız bir şey değil mi? Kimse öyle olsun istemez bence,” diye karşılık verdi Hansol.

“Her sabah zihnin bomboş, bu elbette çok sinir bozucu olurdu. Ama çok acı verici, çok üzücü anılarla yaşayan biri için... belki de bu bir nevi kurtuluş olurdu,” dedi Soeun, Hansol’a bakarak.

“Olabilir ama... Ama o insanın sadece acı veren anıları yok ki. Mutlu anıları da vardır elbet. Onları da unutmak... gerçekten mutlu eder mi?” Hansol yeniden söz aldı.

“O kitabın başkahramanı sen olsaydın ne hissederdin?” diye sordu Donghee, Soeun’a dönerek.

“Sevdiğin biri varsa... aşk da tıpkı çiçek gibi kalpte açar. Ama o duyguyu her sabah sadece yazdıklarından öğrenmek zorundaydın... çok üzücü olurdu,” dedi Soeun, tam o sırada Suchan’la göz göze geldi. Suchan’ın yüzü birden alev gibi kızardı ve hızla bakışlarını kaçırdı. Bu anı izleyen Hansol, hafifçe gülümsedi.

“Aşk da çiçek gibi kalpten açar ha? Vay, ne güzel söyledin. Soeun, sen tam bir şair gibisin,” dedi Donghee, başparmağını kaldırarak.

“Yani aşk, kalpte açan bir çiçek mi oluyor? Sadece o çiçeği düşünmek bile içimi ısıtıyor,” dedi Aeri, iki elini göğsünde birleştirerek.

“Hocam, siz galiba Soeun sayesinde gençlik yıllarınızı hatırlıyorsunuz?” diye sordu Hansol.

“Doğru, Hansol. Soeun konuşurken farkında olmadan o günlere gittim ben de. Ama Soeun’un dediği gibi... sevdiğin kişiyi hatırlamamak... bundan daha hüzünlü bir şey olabilir mi?” dedi Aeri, içtenlikle.

“Sadece düşünmek bile kalbimi sıkıştırıyor,” dedi Sookhee, elini göğsüne koyarak.

“Belki de o romanın yazarı, sıradan günlerin değerini bir kez olsun düşündürmek istemiştir. Her günümüzü çok doğal, sıradan görüyoruz ya... ama aslında hayatta hiçbir şey kendiliğinden gelmez. Her şeye şükrederek yaşamamız gerektiğini anlatmak istemiş olabilir,” dedi Sangyeop, grubu süzerek.

“Hayatta hiçbir şey kendiliğinden değildir! Tam da öyle. Bir kitapta okumuştum; *her gece uyumadan önce o gün minnettar olduğun şeyleri say*, diyordu. Şükredebilen insanın mutlu olacak daha çok şeyi olurmuş,” dedi Hansol. Herkes bu sözlerle başını sallayarak katıldı.

“Peki, Suchan... senin silmek istediğin bir anı var mı?” diye sordu Hansol, sessizce oturan Suchan’a.

“Bilmiyorum. Ama biraz önce beni çok yıpratan bir arkadaşım ile olan anımı silseydim nasıl olurdu, diye düşündüm. Belki o zaman canım bu kadar yanmazdı. Güzel olurdu belki. Ama... artık öyle düşünmüyorum.”

“Nasıl yani? Neyi düşünmüyorsun?” diye sordu Donghee, ona doğru eğilerek

“Evet, o beni yıprattı... O arkadaşım ile yaşadıklarımı tamamen silmek istemiyorum. Çünkü o yaşanmasaydı bugün burada da olmazdım. Sizi de tanımazdım. Hatıralar, ağ gibi birbirine bağlı;

birini silince, diğer güzel olanlar da kaybolur sanki. O yüzden hiçbir şeyi silmek istemiyorum,” dedi Suchan.

“Vay canına, Suchan! Ne zaman bu kadar derin düşündün sen?” dedi Sookhee, sevinçle ellerini çırpıp gibi yaparak.

“Suchan gerçekten derin bir çocuk,” dedi Sangyeop, hayranlıkla başını sallayarak ve ardından ekledi:

“Herkesin unutmak istediği bir anı mutlaka vardır. Benim de öyle. Belki bir gün gelecekte, yüzümüzdeki benleri aldırır gibi sadece kötü anıları silen hastaneler açılır. Ama insan bir yapay zekâ olmadığı sürece... Suchan’ın dediği gibi, bütün hatıralar birbirine sıkı sıkıya bağlı. Birini silersen, diğerine mutlaka dokunursun. Bazen geçmişin acısı bizi zorlasa da, onu aşmaya çalışırken yepyeni güzel anılar kazanabiliriz. Yani ‘unutmak istediğimiz’ anılar bile aslında o kadar kötü değildir belki.”

“Gerçekten öyle. Kayınvalidemle ya da eşimle yaşadığım çatışmalar... elbette silmek isteyeceğim türden. Ama onların sayesinde kendim üzerine çok düşündüm. Bu da bana okul gezilerindeki hazine avını hatırlatıyor. Kendimle ilgili hazineleri birer birer buldukça... sonunda kazandığım şeyler daha çok oldu,” dedi Sookhee.

“Hazine avı mı? Harika bir benzetme! Demek ki içimiz baştan sona bir hazine sandığı. Bu düşünce bile insanı zengin hissettiriyor,” dedi Hansol, dizine vurup gülererek.

“Abla, az önce dizin morarmış olabilir. İyi misin?” dedi Suchan, şakacı bir ifadeyle. Bunun üzerine herkes güldü.

“Ah, evet... Görüldüğünden çok daha sağlamış. Hiçbir sorun yokmuş, Suchan.” Hansol, dizine bir kez daha hafifçe vurarak Suchan’a seslendi. Diğer grup üyeleri ise ikilinin şakalaşmalarını dinlerken kahkahalarla güldüler.

Toplantı sona erdikten sonra Hansol, Donghee, Suchan ve Soeun otobüs durağına doğru yan yana yürümeye başladılar.

"Suchan, romantik roman okumayı sever misin?" diye sordu Hansol, Suchan'a.

"Hayır, pek değil." Suchan mahcup bir tavırla cevapladı.

"Liseli erkekler kitap okusa da romantik romanlara pek yanaşmaz. Ben de öyleydim." Donghee söz aldı.

"Demek bu yüzden lisede erkeklerle konuşurken hep biraz çocukça gelmişlerdi bana... Şimdi anlıyorum." Hansol başını yavaşça salladı, sanki bir sırrı yeni çözmüş gibi.

"Abla, yani sırf romantik roman okumadım diye çocuk mu oldum şimdi?" Suchan, Hansol'a şaşkınlıkla baktı.

"Sen öyle san! Romantik romanlar sayesinde insan aşkı daha derinlemesine düşünmeye başlıyor. Sadece basit bir aşk değil; bir üst boyuttan söz ediyorum."

"Üst boyut dediğin... Platonik aşk mı yani?"

"Vay canına, Suchan! Platonik aşkı da biliyorsun ha? Sana kimse çocuk demez artık."

"Sana biraz önce bahsettiğim romanı okumak istersen, ben sana ödünç verebilirim." Soeun, yanında yürüyen Suchan'a gülümsedi.

"Olur, ver bakalım." Suchan umursamaz bir tavırla cevapladı. Bu sözleri duyan Hansol, kendini tutamayıp neredeyse gülecekti.

"Donghee, istersen ben de sana bir roman ödünç verebilirim." Hansol, gülümsemesini gizlemeye çalışarak Donghee'ye seslendi.

"Olur, ver bakalım." Donghee, Hansol'un şakayla söylediğini fark edip, Suchan'ın sözlerini taklit ederek gülümsedi.

"Bana öyle geliyor ki, siz ikiniz beni hafiften tiye alıyorsunuz?"

"Şimdi mi fark ettin?"

Hansol'un sözlerine Donghee ve Soeun yüksek sesle güldüler.

“Seninle uğraşılmaz gerçekten, abla.” Suchan başını sağa sola salladı. Onun bu halini gören diğer üç kişi yeniden gülmeye başladı.

Sangyeop, danışmanlık merkezinden çıktıktan sonra Dami'yle birlikte öğle yemeğini yedi. Dami evden Sangyeop için özel olarak bir öğle yemeği hazırlayıp getirmişti. İnce ince doğranmış havuç ve brokoliyle yapılmış kızarmış sebzeli pilavın üzerine konmuş bir adet göz yumurta.

“Vay canına, bu kadar güzel görünen bir kızarmış pilav da olur muymuş. Yemeye kıyamayacak gibiyim.” Sangyeop iştahla yutkundu.

“Yemek konusunda pek iyi değilim ama kızarmış pilavı biraz yapabiliyorum. Ağzına layık olur mu, bilmiyorum.”

“Havucu bu kadar ince doğramak bayağı zaman almıştır, değil mi?”

“Onu sebze doğrayıcıyla yaptım.”

“Sebze doğrayıcı mı? Öyle bir şey mi varmış?”

“Evet. Geçenlerde bir milyoncuya uğradım, orada görünce bir tane aldım.”

“Vay be, artık böyle şeyler de çıkıyor ha.” Sangyeop büyük bir kaşık dolusu pilav alıp ağzına attı.

“Hmm, gerçekten çok lezzetli. Tam kıvamında.”

“Beğendiysen ne mutlu. Bol bol ye.”

“Sen de ye hadi, Dami.”

“Tamamı.”

Havuç parçaları göz yumurtanın yanında servis edilen yumurtalı çorbada da vardı; bu, çorbayı daha da iştah açıcı gösteriyordu.

“Yumurta çorbasında da havuçlar var, çok şirin olmuş. Şöyle bakınca sanki pilavın ya da çorbanın içindeki bu küçük havuç parçaları, insanın kalbini açan bir ayrıntı gibi. Bu sayede açık bir kalple yiyorsun ve lezzeti katlanıyor. İnsan hayatında da böyle küçük detaylar olmalı bence, tıpkı bu havuç parçaları gibi.”

“Detay mı diyorsun?”

“Evet. Pilavın içindeki birkaç küçük havuç tanesi bile, yemeğe başlamadan önce insanın kalbini yumuşatıyor. İnsan da hayatında böyle minicik ama etkili detaylarla daha mutlu olabilir.”

“Peki senin hayatındaki o ‘havuç’ ne?”

“Benim mi? Tabii ki sensin, Dami. Fazla romantik mi oldu yoksa?”

“Ay, yani...” Dami, Sangyeop’un omzuna hafifçe dokundu. Yine de Sangyeop’un onu “hayatındaki o özel detay” olarak tanımlaması, Dami’nin içini sıcacık etti.

İkisi de pilavı ve çorbayı tertemiz bitirdikten sonra birlikte Sodam’a gidip bir şeyler içmeyi planladılar. Tam atölyeden çıkacaklarken Sangyeop’un telefonu çaldı. Arayan kişi annesiydi. Sangyeop’un annesi, onların yaşadığı apartmanın aynı katında oturan Park Heedong’un vefat haberini vermek için aramıştı.

Bu haber Sangyeop için büyük bir şok oldu. Gelecek yıl yetmişine girecek olan Heedong, oldukça sağlıklı biri sayılırdı. Hatta kısa süre önce ailesini ziyarete giderken apartmanın girişinde onunla karşılaşmıştı ve o gün de gayet iyi görünüyordu. O yüzden Heedong’un ölüm haberi Sangyeop’a gerçek dışı geldi. Her sabah Heedong’la birlikte apartmana yakın bir parkta egzersiz yapan babası ise, annesinin söylediğine göre, o sabah

birlikte yürüyüş yaptıkları için daha da büyük bir boşluk ve şaşkınlık içindeydi.

Kahvaltıdan sonra Heedong, salondaki pencere kenarındaki koltuğa, vefat eden eşinin sık sık oturduğu yere geçmiş ve kısa bir kestirmeye dalmıştı. Tam o sırada şehir dışından gelen kızı, yalnız yaşayan babası için sabah erkenden gelmiş, ona çorba ve çeşitli ev yemekleri hazırlamıştı. Sofraya çay ve meyve koyup onu defalarca çağırса da, Heedong hiç kıpırdamamıştı. Kızı sonunda yanına gidip babasını sarsmış ama tepki alamayınca acil servisi aramıştı.

Sangyeop, grubun ortak mesajlaşma grubuna Heedong'un vefat haberini yazdı. Daha önce birlikte Sokcho'ya gittikleri arkadaşları bu habere çok üzüldü. O akşam Sangyeop, Hansol, Donghee, Sookhee, Aeri ve Suchan birlikte hastane morgunda kurulan cenaze törenine katıldılar.

Tören alanına girince, beyaz krizanterlerle süslenmiş tabutun başında, sörf kıyafetiyle gülümseyen bir Heedong fotoğrafı dikkat çekti. Sokcho'da sörf yaparken çekilmiş bir fotoğraftı. Gülümsemesi o kadar içtendi ki, ölümü neredeyse gerçek dışıydı. Grup üyeleri, bu fotoğrafı görünce derin bir hüznle gözyaşlarına boğuldu. Her biri gözleri dolu dolu, sırayla çiçeklerini bıraktı ve birlikte tabuta saygı duruşunda bulundu.

O an Heedong'un sörf tahtasında otururken güldüğü anlar Aeri'nin gözünde canlanınca Aeri birden ağlamaya başladı. Yanında duran Sookhee onu kucaklayıp teselli etti. Sookhee'nin gözlerinden de yaşlar süzülüyordu. Aeri'yi ağlarken gören diğerleri de gözyaşlarını tutamadı. Aeri biraz kendine geldikten sonra, grup üyeleri Heedong'un kızı ve damadıyla baş sağlığı dileklerini paylaştılar. Ardından, cenaze salonunun misafir kabul bölümüne geçtiler.

“Çok beklenmedik bir gidiş oldu,” dedi Hansol, oturduğu yerden Heedong’un çerçeveli fotoğrafına bakarak.

“Kesinlikle öyle. Her sabah egzersiz yapan, sağlığı yerinde biriydi. Hâlâ inanmakta zorlanıyorum,” dedi Sangyeop.

“Saygı duruşu yaparken, o gülümseyen yüzünü görünce birden gözümünden yaşlar aktı,” dedi Aeri, mendiliyle gözlerini silerken.

“Uyurken ölen insanlar olduğunu duymuştum ama tanıdığım biri ilk kez böyle vefat etti,” diye ekledi Donghee.

“Bu yüzden insanlar hayatın ne kadar boş olduğunu söyler ya... Hiç kimse yarınına güvenemez,” dedi Sookhee.

“Öyle ya, gitmenin sırası yokmuş gerçekten. Yaşlı olanın önce gideceği kesin değil,” dedi Aeri.

“Bu yüzden o şarkıda da diyor ya: ‘Yanımdayken değerini bil.’ Keşke her zaman öyle yaşayabilsek ama işte, kolay olmuyor,” dedi Sookhee, uzun bir iç çekerek.

“Suchan, sen daha önce hiç cenazeye gittin mi?” diye sordu Sangyeop, çevreyi dikkatlice gözlemleyen Suchan’a.

“Hayır, ilk defa geldim.” Suchan, daha önce hiç cenaze törenine katılmamıştı. Etrafına yabancı gözlerle bakıyor, gözlerini sabitleyemiyordu.

“Ben hastanede çalışırken, bazen daha dün konuştuğum yaşlı bir hastanın öldüğü haberi gelir. O gün içim daralır. Keşke bir kere daha sıcak bir söz söylemiş olsaydım diye düşünürüm. Bütün gün moralim bozulur. Herkes zamanla bu tür olaylara alışmak gerektiğini söyler ama bence öyle kolay değil. Ölüm karşısında soğukkanlı kalabilen kaç kişi var ki zaten... Bana öyle diyenler bile, sadece öyleymiş gibi yapıyorlardır.”

Sookhee, huzurevinde hemşire yardımcısı olarak çalıştığı için yaşadığı duyguları anlatıyordu. Onun sözleri üzerine, herkes yeniden Heedong’un fotoğrafına döndü. Sessizlik çöktü.

Yaklaşık bir saat boyunca bekleme odasında oturup Heedong'u anan grup üyeleri, birbirlerini teselli ederek evlerine doğru dağıldı.

Donghee, Hansol'u evine bırakmak için onunla birlikte yola koyuldu. İkisi de duygusal bir boşluk içindeydi; bu yüzden bir süre sessizce yürümekle yetindiler. Derken Donghee aniden Hansol'un elini tuttu, uzun bir süre böyle yürüdüler.

"Hansol,"

"Efendim?"

"Hansol."

"Ne oldu?" Donghee durunca Hansol da adımlarını kesti ve ona döndü.

"Yapabiliyorsak, birbirimize pişman olacağımız şeyler yaşatmayalım. Ertelemeyelim de."

"Evet, haklısın. Tamam, öyle yaşayalım biz." Hansol, Donghee'nin bu sözleri Heedong'un ani ölümü karşısında yaşadığı sarsıntının etkisiyle söylediğini düşündü.

"Hansol, seni seviyorum." Hansol bir an kalbinin dolduğunu hissetti, gözleri yaşardı.

"Hansol, seni çok seviyorum. Onlarca kez söylemek istedim ama diyemedim, üzgünüm. Bundan sonra öyle olmayacak. Yalnız kaldığımda içimi bir hüznün kaplarken, seni düşündüğümde o his birden yok oluyor. Son zamanlarda o kadar mutluyum ki... Hepsi senin sayende."

"Ben de teşekkür ederim. Hep beni düşünüp kolladığın için, ben de senin sayesinde mutlu ve huzurlu hissediyorum." Donghee, Hansol'a sıkıca sarıldı.

"Seni seviyorum, seni gerçekten çok seviyorum, Lee Hansol."

"Ben de seni seviyorum."

"Ah... Şu an o kadar güzel ki... Keşke sabaha kadar böyle kalabilsek."

Bir süre daha yürümeye devam ettiler. Hansol'un teyzesinin evinin önüne geldiklerinde, yeniden sarıldılar ve birbirlerine sevgi dolu bakışlarla veda ettiler.

Heedong'un cenazesine gittikten birkaç gün sonra Sookhee, çalıştığı bakım hastanesinden ayrıldı. Önceye kıyasla nöbetlerin ağırlığı azalmıştı ama geceleri hastaların durumu aniden kötüleştiğinde ya da vefat ettiklerinde yeniden kaygı duymaktan kurtulamıyordu. Üstelik nöbet sistemi adil bir şekilde üçlü vardiyaya dayalıyken, yalnızca kendisi gece nöbetinden zorlandığı için gündüz vardiyası talep etmek de adil olmazdı. Bu şekilde çalışmaya devam ederse, Sookhee zaman zaman tekrar su yüzüne çıkan kaygısını asla tamamen atamayacağını fark etti. Bu nedenle bir yıl kadar ara verip evde bakım hemşireliği sertifika programına katılmak üzere özel bir eğitim kurumuna gitmeye karar verdi.

Sookhee, ülkenin hızla yaşlanan nüfusu ve yaşlı bakım hizmetlerinin ev merkezli olarak genişletilmesi gibi toplumsal gelişmeleri göz önüne alarak, bu alanın kendisi için daha istikrarlı bir kariyer olacağına inanıyordu. Hem çalışan oğlu hem de üniversitede okuyan kızı bu kararı duyunca onu yürekten desteklediler. Sangyeop da Sookhee'nin yoğun eğitim programını göz önüne alarak danışmanlık saatlerini akşam ve hafta sonlarına göre ayarladı.

Eğitime başladıktan sonra Sookhee hem yoğun dersler aldı hem de kendini daha huzurlu hissetmeye başladı. Diğer danışanlar da onun öğle saatlerinde ya da akşamlarda grup sohbetine düzenli olarak güncel fotoğraflar veya mesajlar göndermesinden,

eskiye nazaran daha huzurlu olduğunu düşündüler. Her defasında grup üyeleri de birkaç cümleyle sohbet odasına katılıp ona destek verdiler.

Aeri'nin ise yeni yıla girilmesine rağmen kayınvalidesi ve görümcesiyle olan ilişkilerinde henüz pek bir değişiklik olmamıştı. Ama artık bu durumlar onu eskisi kadar üzmüyor ya da ruhsal olarak yıpratmıyordu. Aeri, kayın ailesinin kendi ölçütlerine uymasını beklemekten vazgeçmek için düzenli şekilde kendini eğitmişti. Onları oldukları gibi kabul ettikçe, onlara karşı hissettiği direnç ve olumsuz duygular da zamanla azaldı.

Aile danışmanlığına devam ettikçe Aeri, herkesin —özellikle ailesinin— ona sürekli anlayışla yaklaşmasını beklemesinin altında aslında kendine duyduğu güven eksikliğinin yattığını fark etti. İçinde tatmin olmadığı yönlerini yakın çevresinden karşılamaya çalışmak, sonuçta ilişkileri daha da zedelediğini gösteriyordu. Bu farkındalıkla birlikte kendine duyduğu güveni artırmaya karar verdi. O güveni destekleyen yöntemlerden biri de bir kitap kulübü kurmaktı.

Engelli hakları savunuculuğunda aktif şekilde görev alan Aeri, bir gün Soeun'ın danışmanlık grubunda okuduğu bir romanı tanıttığını dinlediğinde içten içe etkilenmişti. Eve dönerken, birkaç kişinin okudukları kitaplar üzerine fikirlerini paylaşmasının herkese faydalı olabileceği fikri aklına geldi. Hemen telefonunu çıkarıp yaratıcı yazarlık bölümünde okuyan ve şu sıralar roman yazmakta olan Hansol'u aradı.

“Ne dersin, kitap kulübünü bizzat sen kursan?” Aeri'nin sözlerini dinleyen Hansol bir süre düşündükten sonra önerisini paylaştı.

“Kitap kulübü mü? Ama onu ben nasıl kuracağım ki? Aslında tam da sana kitap kulübü kurmayı düşünmez misin diye sormayı planlıyordum.”

“Benim yazı yazmaya bile zar zor vaktim kalıyor. Ama istersen sana yardım ederim. Katılımcı bulmak zor olmaz. İstersen kitap-

lara ilgi duyan tanıdıklarla başlayabilirsin ya da sosyal medyada duyuru yaparak da bir araya getirebilirsin.”

“Peki ama ben kim oluyorum da kitap kulübü yöneteceğim?”

“Nasıl biriymişsin ki sen? Kulübü kurmak için kitap okumayı sevmen yeterli. Gerisi çok da önemli değil... Güzel olmak mı gerekiyor, yoksa?”

“Güzel olmak mı?” Aeri, Hansol’un şakasına kahkahalarla güldü, gözlerinden yaşlar geldi.

“Söylediklerinde haklısın. Kulübe zenginlik ya da akademik derece gerekmiyor. Yeter ki kitaplara meraklı olalım.” Uzun süre güldükten sonra Aeri devam etti:

“O zaman kitap kulübünü nasıl yöneteceğime dair kaynakları sen bulur musun?”

“Elbette, memnuniyetle.”

“Ben de arkadaş çevremde kimlerin katılmak isteyeceğini araştırayım.”

Birkaç gün sonra Aeri, danışmanlık merkezine gitgide Hansol’dan kulüp yönetimiyle ilgili çeşitli materyaller aldı, ayrıca başarılı yürütme için bazı pratik ipuçları edindi. Hansol’la birkaç kez görüşüp planlamalarını yaptıktan sonra, çocuğu ilkokul birinci sınıftayken tanışıp her ay düzenli olarak bir araya geldikleri dört veliyle birlikte kitap kulübünü kurdu. Aslında bu anneler de kitap okumayı seviyorlardı ama yalnız okuduklarında hem ilerleme zor oluyor hem de okuduktan sonra içlerinde bir eksiklik hissediyorlardı. Bu nedenle Aeri’nin kulüp kurma fikrine o anda yedi kişilik gruptan dört kişi hemen katılmak istediklerini söyledi.

Engelli bireylere destek vermeyi sürdüren ve kitap kulübünü aktif şekilde yürüten Aeri, zamanla kendine duyduğu güvenin artmasıyla eşiyile ilişkilerinde de daha rahat bir duruma geldi. Kocasını olduğu gibi kabul etmeye çalışırken, kendi düşüncelerini açıkça ifade etmeyi alışkanlık haline getirdi. Eşinden de aynı şekilde, içinden geçenleri doğrudan söylemesini rica

etti. Bu yaklaşım, Sangyeop'un da ifade ettiği gibi, karşı tarafın kendiliğinden insanın ne hissettiğini anlamasını bekleyip o gerçekleşmeyince hayal kırıklığına uğramaktan doğan duygusal yorgunluğu azaltmanın bir yoluydu. Elbette tarafların her konuda hemfikir olması beklenemezdi. Önemli olan, birbirlerinin düşünce ve görüşlerini anlamak ve saygı göstermektir. Bu da zamanla karşılıklı anlayışı ve empatiyi beraberinde getirdi.

Hansol'un önerisiyle Aeri bir de blog açtı. Kulüpte okunan kitapları tanıttı, kulüp buluşmalarındaki sohbet ve düşünceleri düzenli şekilde bloguna aktardı. Etiketler üzerinden bloguna ulaşan ziyaretçi sayısı arttıkça bazı yayınevleri ücretsiz kitaplar göndermeye başladı. Böylece bir yıl içinde Aeri'nin yönettiği ücretli kitap kulübü sayısı üçe çıktı. Hatta bazı yayınevlerinin yeni çıkan kitaplarını tanıtmak için davet edildi. Bunları küçük bir ücret karşılığında üstlendi. Bu teklifleri kendi istemediği halde, kulüpleri düzenli ve özenle yürütmesi yayınevlerinin dikkatini çekmişti.

Aeri'nin bu noktaya gelmesinde Sangyeop'un ve danışanların büyük desteği vardı. Grup üyeleri kendi sosyal medya hesapları üzerinden Aeri'nin kitap kulübünü düzenli olarak tanıttı. Aeri de kitap seçimi ya da kulüp yürütümü konusunda zorlandığında onlara danıştı.

Kulüp toplantıları çoğunlukla Sodam'da yapıldı, eğer başka etkinliklerle çakışırsa Dami'nin atölyesinde gerçekleştirildi. Grup üyeleri, Aeri'yi her gördüklerinde onun daha özgüvenli ve huzurlu halini överek desteklediler. Aeri de her defasında bunun hepsinin katkısıyla mümkün olduğunu söyleyerek minnettarlığını dile getirdi.

Liseden mezun olduktan sonra İngiltere'deki ailesinin yanına gidip üniversiteye orada devam etmeyi planlayan Suchan, fikrini değiştirip Kore'de kalmaya karar verdi. Bu kararında model olması etkili olmuştu. Böyle olmasında Soeun'un payı büyüktü.

Üçüncü sınıfa geçmiş olan Suchan ve Soeun, psikolojik danışmanlık kulübü toplantısından çıkarken Soeun ona sordu:

“Yarın bir planın var mı?”

“Yarın pazar, yani... Sanırım özel bir şey yok. Neden?”

“Öyleyse yarın benimle birlikte Seul'deki sergiye gelmek ister misin?”

“Sergi mi? Resim sergisi mi?”

“Hayır, mimari tasarım sergisi.”

“Ah, mimari tasarıma ilgin olduğunu söylemiştin, değil mi?”

“Hâlâ hatırlıyor musun? Çok da dikkatli dinlemiyorsun gibiydin, unuttun sanmıştım.”

“Sadece aklıma geldi.”

Soğukkanlı görünmeye çalışan, ama biraz utanan Suchan'a gülümseyerek baktı Soeun.

“Yani yarın benimle sergiye gelecek misin?”

“Olur herhalde.”

“Geleceksen gelirsın, gelmeyeceksen gelmezsin. ‘Olur herhalde’ de ne demek şimdi?” Soeun bunu derken istemsizce gülmeye başladı.

“Hadi beraber gidelim demek istiyorum,” dedi Suchan, Soeun’un olduğu tarafa bakmadan. Soeun ise onu sevimli buldu.

“Suchan, hiç sana sevimlisin diyen oldu mu?”

“Ne diyorsun sen ya?” Suchan’ın yüzü kızardı.

“Yani, sana ‘ben’ sevimli demiyorum. Başkaları dedi mi onu soruyorum.” Soeun, yüzü kızarıp homurdanarak yürüyen Suchan’a bakınca kahkahayı koyuverdi.

Ertesi gün Suchan ve Soeun Seul’e gidip uluslararası mimari tasarımı sergisini gezdiler.

Soeun’un en çok görmek istediği eser, “ışığın mimarı” olarak anılan Japon mimar Tadao Ando’ya aitti.

Birkaç gün önce tesadüfen televizyonda haber izlerken onunla yapılan bir röportaja denk gelmişti. Seksen yaşını geçmiş olmasına rağmen hâlâ yapmak istediği çok şey olduğunu, geçmişte olduğu gibi bundan sonra da durmadan yeni şeyler denemeye kararlı olduğunu söylüyordu. “İnsanın içinde bir meydan okuma varsa, hâlâ gençtir,” diyordu.

Eserleri dünya çapında uzmanların takdirini kazanmıştı. Ancak bu kabul görme süreci kolay olmamıştı. O, en başından itibaren tanınma arzusu taşımadan kendi inancı doğrultusunda ışık ve mimarlık arasındaki uyumu araştırmış, bunu mimariye uygulamak konusunda da yılmadan çabalamıştı. Bu kararlılığı zamanla “sıra dışılık” olarak takdir gördü. Soeun’un anlattıkları sayesinde Suchan da sergilenen işleri ilgiyle gezdi.

Sergiyi dikkatle gezdikten sonra çıkmak üzereydiler ki, fuaye alanında mimari tasarım eserlerinden birini fon olarak kullanan bir moda çekimi yapıldığını fark ettiler. Suchan ve Soeun biraz durup şık kıyafetler içindeki modellerin fotoğraflarını izlediler. Saçları tamamen kazıtılmış, düzgün gö-

r n ml  fotoğrafçının verdiğı poz talimatları izleyenler arasında eğlenceli bir atmosfer yaratıyordu.

Sonunda ikili sergi alanından dışarı çıkmak üzere döndüler. Ancak  ekim sırasında fotoğraf ıyla zaman zaman konuşan bir kadın, peşlerinden gelip Suchan'a kartvizitini uzattı. Kendini bir model ajansında takım lideri olarak tanıttı.

“ ğrenci, hiç model olmayı düşündün m ?”

“Model mi?”

“Evet, model. Hem boyun uzun hem de genel havan çok hoşuma gitti.”

“Pek ilgim yok aslında,” dedi Suchan düşünmeden.

“Ah,  yle mi. Ne yazık. Ama olur da fikrin değişirse, bir kamera testi yapalım, olur mu?”

“Yani ben aslında...”

“Kabul ederse aranız biz, merak etmeyin.” Suchan konuşmaya devam edecekken Soeun araya girdi. Dönüş yolundaki otobüste Soeun ona bu fırsatı bir kez olsun değerlendirmesini önerdi.

“Ben mezun olunca İngiltere'ye gideceğim ama?”

“Biliyorum. Ama gitmeden önce en azından kamera testini bir deneyebilirsin. Yurtdışında yaşamayı düşünen biri olarak biraz fazla katı davranmıyor musun? Hayatta şunu da bunu da deneyip ancak öyle neyin sana uygun olup olmadığını anlayabilirsin. ‘Ben buna uygun değilim’ deyip baştan kestirip atarsan, bakış açın gitgide daralmaz mı? Anlattım ya, sekseni geçmiş mimar hâlâ meydan okumaya devam ettiğı sürece genç olduğunu söylüyordu. Ama sen daha on dokuz yaşındasın, seksen yaşındaki adamdan daha tutucusun resmen.”

“Ne yani? Yaşlı mı oldum şimdi? Madem bu kadar istiyorsun, sen olsaydın sen deneseydin.”

“Bana teklif gelseydi, tabii ki kamera testine giderdim. Model olup olmamak sonra karar verilecek şey. Bu da bir deneyim

işte.” O gece Suchan, Soeun’a kamera testine gidecek olursa onunla gelip gelmeyeceğini soran bir mesaj attı.

Bir hafta sonra Suchan, Soeun’un gözetiminde model ajansında kamera testine katıldı. Bu ajans Kore’de oldukça bilinen bir firmaydı. Testi izleyen yetkililer, Suchan’dan etkilenmişti ve eğer kendisi de isterse ailesiyle konuşmak istediklerini söylediler. Suchan biraz tereddüt etti ama Soeun’un yüz ifadesine bir göz attıktan sonra, ailesiyle görüşüp haber vereceğini söyledi.

Suchan’ın bu beklenmedik cevabı Soeun’u şaşırttı, gözleri kocaman açıldı. Dönüş yolunda da Suchan onun söylediklerini dikkatle dinledi. Birkaç gün düşündükten sonra İngiltere’deki ailesine model olma teklifi aldığını ve bir kez denemek istediğini söyledi. Ailesi onun kararına tamamen saygı gösterdi. İngiltere’ye gidip üniversiteye başlamanın bir-iki yıl gecikmesinin sorun olmayacağını, onun bu deneyimini desteklediklerini belirttiler.

Danışmanlık merkezi üyeleri de Suchan’ı destekledi. Zaten daha önce de Suchan’ın tam bir model gibi durduğunu söyleyen Sookhee ve Aeri, düşüncelerinin gerçeğe dönüşmesinden büyük mutluluk duydu. Ancak model olan Suchan’la en çok gurur duyan kişi Soeun’du. Suchan, Seul’deki ajansa model eğitimi almaya giderken Soeun da sık sık ona eşlik etti. Suchan, Soeun’un varlığı sayesinde Seul ile Seonam arasında keyifle gidip gelerek yeni bir deneyime adım atabildi.

Üniversite giriş sınavı oldukça iyi geçen Soeun, Seul’deki H Üniversitesi’nin Mimarlık Fakültesine başvurdu ve kabul aldı. Tıpkı sekseni geçmiş mimar gibi, kendi ilkeleri doğrultusunda araştırmalar yaparak sadece kendine ait bir mimari eser yaratmak için elinden geleni yapmaya kararlıydı. Suchan da bu başarıyı içtenlikle kutladı. Üstelik ikisi de artık Seul’de yaşayacağından, sık sık görüşebileceklerini bilmek onu daha da mutlu etmişti.

Sodam, büyük çaplı etkinliklerin düzenlenmesiyle birlikte adını duyurmuştu. Öyle ki etkinlik başvuruları yoğunluktan dolayı sıkışmaya başlamıştı. Kafeye gelen müşteri sayısının artmasıyla birlikte çalışan part-time öğrencilerin sayısı da üçe çıktı. Sojeong, Sodam'ı açtıktan bir buçuk yıl sonra ikinci şubesini açma kararı aldı.

Aslında ikinci şube için bir planı yoktu. Ancak Barış Pazarı Destek Projesi başanya ulaşınca, birlikte çalıştığı yerel yönetim destek ekibi, canlandırılması gereken başka bir geleneksel pazarda da ikinci bir şube açmasının iyi olacağını önerdi. Bu proje yerel yönetim destekli olduğundan, tahmin edilenden daha az bütçeyle kafe açma imkânı doğmuştu. Sojeong, uzun uzun düşündükten sonra ikinci şubeyi açmaya karar verdi ve bu kararı hızla uygulamaya geçirdi.

İkinci şubenin açılış gününde Sangyeop ve Dami birlikte gelip Sojeong'u tebrik ettiler.

"Daha da yoğun olacaksın, artık seni görmemiz zorlaşacak Sojeong," dedi Sangyeop tebessümle.

"Bir süreliğine burada daha çok vakit geçireceğim ama biraz zaman geçince yine ağırlıklı olarak birinci şubede olacağım. Benim için de daha rahat olacak zaten."

“Yine de iki yeri birden idare etmek kolay olmaz. Yardım edebileceğimiz bir şey olursa mutlaka söyle,” dedi Dami, Sojeong’un elini tutarak.

“Sizin gibi insanlar yanımda olduğu için çok şanslıyım. Özellikle açılış hediyesi olarak harika bir kaligrafi eseri yaptığın için ayrıca teşekkür ederim, Dami.”

“Teşekkür gerek yok. Üçüncü şubeyi açarsan daha büyük bir eserle gelirim.”

“Üçüncü şube mi? Sojeong, gerçekten öyle bir planın var mı? Fazla yorucu olmaz mı?” dedi Sangyeop endişeyle.

“Ay yok, Dami durup dururken söyledi onu. Merak etme. Bu son zaten.”

“Öyle değil mi? Ben de çok yorulmanı istemem. Üçüncü şube işi olmasa iyi olur bence.”

“Bu arada, siz ne zaman güzel haberler vereceksiniz?” dedi Sojeong.

“Güzel haber derken? Hah, o mesele. Yakında Dami’yle eve çıkacağız,” dedi Sangyeop gülerek.

“Gerçekten mi? Harika haber! Tebrik ederim. Dami, seni de tebrik ederim.”

“Teşekkür ederim, Sojeong,” dedi Dami utangaç bir şekilde.

“İçeri girerken Sangyeop’un yüzü öyle mutlu görünüyordu ki, güzel bir şeyler olduğunu anlamıştım.”

“Kutlamaya gelmişim, ciddi bir suratla mı girecektim yani?” Sangyeop’un şakacı sözleri herkesi güldürdü.

“Hazır söz açılmışken, benim de bir haberim var,” dedi Sojeong ikisine bakarak.

“Nedir? Üçüncü şube değildir umarım,” dedi Sangyeop merakla.

“Hamileyim. Jihee’nin kardeşi olacak.”

“Gerçekten mi? Vay canına, tebrik ederim Sojeong!” Sangyeop ve Dami, Sojeong’un hamileliğini büyük sevinçle kutladı.

“E ama siz Jihye’yi tek başına büyötmeye karar vermemiş miydiniz” diye sordu Sangyeop.

“Evet, öyleydi....”

“Peki sonra fikriniz mi değışti?”

“Değışmedi, sadece... öyle oldu. Daha fazla sorma, lütfen.”

“Tamam tamam, sustum,” dedi Sangyeop mahcup bir ifadeyle.

“O zaman bu ara daha dikkatli olman gerek,” dedi Dami.

“Evet, tam da işler yoğunken böyle oldu diye biraz kaygılanıyorum ama yine de şükrediyorum. Jihye’nin babası benden daha çok sevindi. Aralarında yaş farkı olunca kavga etmeyeceklerini söylüyor.”

“On iki yaş fark mı vardı? O zaman Jihye kardeşine bakmak isteyecektir,” dedi Dami.

“Zaten Dami’nin dediğı gibi Jihye, ‘Kardeşim doğunca ben bakacağım,’ dedi bile.”

“Jihye iyi bir çocuk, yapar o,” dedi Sangyeop.

“Peki doğum ne zamana denk geliyor?”

“Gelecek yıl Nisan gibi.”

“Umarım karnın iyice büyümeden burası oturur düzene...” dedi Dami.

“Ben de öyle olmasını isterim. Olmazsa da yapacak bir şey yok. Bebeğı düşünerek içimi rahat tutacağım.”

“Her şey güzel gidecek,” dedi Dami, Sojeong’un elini okşayarak.

İkinci şubenin bulunduğu pazarda destek projelerine başvuru daha azdı. Bu yüzden, ilk şubeye kıyasla müşteri sayısı hızla artmadı. Ama Sojeong, karnında büyüyen bebeğı düşündükçe sabırlı olmaya çalıştı. Eğer hamile olmasaydı, ikinci şube yüzünden aldığı stres az buz olmayacaktı diye düşündü. Bu yüzden doğacak çocuğuna Chukboki* adını verdi. Neyse ki 2023 so-

* Kore’de doğmamış bebeklere geçici olarak verilen isimlerden biridir. “Kutlu” ya da

nuna doğru ikinci şubede de çeşitli etkinlikler düzenlenmeye başlandı ve müşteri sayısı arttı. Sojeong da bunun tamamen Chukboki'nin sayesinde olduğunu düşünerek çok sevindi.

Hansol, Sangyeop'un önerisiyle yazmaya başladığı öyküsüyle 2023 sonbaharında bir edebiyat dergisinin açtığı edebiyat ödülünü kazandı. Yılın sonunda da Sangyeop'un psikolojik danışmanlık merkezinden ayrıldı. Çünkü tekrar Seul'e dönmeye karar vermişti. Üçüncü sınıf birinci dönemi bitirdikten sonra ara veren Hansol, okula geri dönmeme kararı aldı. Yazmayı sürdürecekti ama iyi bir yazar olmak için mutlaka yaratıcı yazarlık bölümünü bitirmek gerekmediğini düşünüyordu.

Ama onu Seul'e dönmeye iten kararı almasında, yakın olduğu bir üst sınıf öğrencisinin etkisi büyüktü. Bu kişi, okuldan mezun olduktan sonra bireysel yayınevi kurmuştu. Ardından yayımladığı iki uzun roman art arda çok satanlar listesine girmişti ve yanında yayınevini büyütecek birini arıyordu. Hansol'un ödül kazandığını öğrenince onu tebrik etmek için iletişime geçmiş ve sohbetleri sırasında birlikte çalışmayı önermişti. Zaten okuldan dönmeme kararı alan Hansol, yazmaya daha çok vakit ayırabileceğini öğrenince bu teklifi kabul etti. O kişi de, yayınevinde çalışmanın Hansol'un yazarlık kariyerine katkı sağlayacağını, ayrıca ona yazması için yeterince zaman tanıyacağını söylemişti.

Donghee, Hansol'un Seonam'dan iyi bir sebeple ayrıldığını bilerek onu tüm kalbiyle tebrik etti. Aslında Hansol'un Seul'e taşınma kararı, Donghee ile uzun uzun konuşup aldığı bir karardı.

“Seni çok sevdiğimi biliyorsun, değil mi Hansol?”

“Evet.”

“O zaman mesele yok. Seul'e git. Tabii buradayken olduğu gibi sık görüşemeyiz ama birazcık gayret edince olur. Gyeonggi

“bereketli armağan” anlamına gelir. Genellikle umut ve sevgiyle yüklenen anlamlar taşır. (ç.n)

ve Seul arası uzak gibi görünse de aslında otobüsle, metroyla bir saat bile sürmüyor.”

“O zaman senin için biraz yorucu olacak ama...”

“Ben zaten bu zamana kadar bol bol egzersiz yaptım. İşe yarayacağı zaman geldi demek.”

“Teşekkür ederim. Ailem bana stüdyo dairesi tutmam için maddi destek vermeyi kabul etti ama sen karşı çıksaydın Seul’e gitmek yerine burada, teyzemlerin evinden işe gidip gelmeyi düşünüyordum.”

“Bunu gerçekten düşündün mü?”

“Evet.”

“Hey, Lee Hansol! Gerçekten çok duygulandım şimdi.” Hansol’un sözleriyle birden duygulanan Donghee, onu sımsıkı kucakladı.

2024 yılı Ocak ayında Hansol, Seul’e taşınıp yayınevinde çalışmaya başladıktan sonra, Donghee de hafta içleri işten sonra sık sık onu görmeye Seul’e gitmeye başladı. Seul’de birlikte vakit geçirdikten sonra gece yarısına doğru Seonam’a dönüyordu ama buna rağmen her anıyla çok mutluydu.

Mart ortasına gelindiğinde, alışılmadık derecede erken açan kiraz çiçekleri nedeniyle ünlü kiraz çiçeği noktaları erkenden çiçekleri görmek isteyen insanlarla dolup taştı. Sangyeop ile Dami'nin düğününün yapılacağı salonun binası da tam anlamıyla açmış kiraz çiçekleriyle çevrilmişti. Doğumuna bir ay kalan Sojeong, hanbok giymişti; dikkatlice bakılmadıkça oldukça belirgin olan karnı fark edilmiyordu. Sojeong, davetlileri karşılamak için salona çıkan Sangyeop'un ailesiyle konuştuktan sonra, karşıda duran Sangyeop'a yaklaştı.

“Dikkatli olman gerek, Sojeong.”

“Henüz iyiyim. Doğuma yaklaşık iki hafta var.”

“Yine de en öne geçip otursan iyi olur.”

“Önce Dami'ye bir bakayım.”

“Peki, o zaman yavaş git.”

“Tamam.” Sangyeop, gelin odasına yürüyen Sojeong'un arkasından endişeli bir ifadeyle baktı. Az sonra Hansol ve Donghee yan yana içeri girdiler.

“Tebrik ederim hocam.”

“Teşekkür ederim, Donghee.”

“Tebrikler hocam.”

“Sana da teşekkür ederim, Hansol.”

“Bu arada, Hansol’un yakında kitabı çıkıyormuş. Bunu kutlamak için bir parti falan yapmanız gerekmiyor mu? Tebrikler Hansol.”

“Teşekkür ederim hocam. Ödül alan romanım gelecek ay çıkıyor, hâlâ gerçek gibi gelmiyor.”

“Ben şimdiden sabırsızlanıyorum hocam. Çıkar çıkmaz çok satanlar listesine girerse şaşırmam.”

“Donghee gibi insanlara ne denir biliyor musunuz?”

“Bilmem.”

“Hanımcı derler.”

“Ne? Bu biraz... ama galiba doğru.”

Hansol, Donghee’nin sözlerine biraz utangaç bir şekilde gülümseyerek onun omzuna hafifçe vurdu.

“İkiniz de başarılı olduğunuz için çok mutlu oluyorum. Geçenlerde Donghee de müdür yardımcılığına terfi etti ya, yakında kutlayacak başka bir neden daha çıkacak gibi.” Sangyeop kahkahasını bastıramazken Hansol ve Donghee utanarak güldüler.

Hansol ve Donghee salona geçtikten sonra, Sookhee ile Aeri geldi.

“Tebrik ederim hocam. Bu kıyafetle tam bir film yıldızına benziyorsunuz.” Aeri, Sangyeop’a baştan aşağı bakarak başparmağını kaldırdı.

“Teşekkür ederim, Aeri.”

“Tebrik ederim hocam.”

“Teşekkür ederim, Sookhee.”

“Ah, bu arada geçenlerde YouTube’da Aeri’yi gördüm. Çok etkileyiciydi.”

“Teşekkür ederim hocam. Yayınevinin işlettiği bir YouTube kanalıydı. Okuma grubunu tanıtmamı istediler, ben de olur dedim. Çekim sırasında epey heyecanlandım.”

“Heyecanlanan biri için oldukça sakın konuştun ama,” diye ekledi Sookhee.

“Gerçekten, Aeri çok rahattı. ‘Bu iş tam onun işi,’ dedim.”

“Yok canımı, sadece dışarıdan öyle görünüyordu. İçimden çok heyecanlıydım.”

“Bir dahaki sefer sizi ulusal kanalda görürsek şaşırmam.”

“Ay hocam da... Eğer öyle bir şey olursa hep sizin sayenizde olur.”

“O zaman elimden geldiğince dua edeyim. Bu arada Sook-hee, evde bakım işinde rahat mısın?”

“Evet hocam, sadece gündüz ziyaretleri olduğu için çok iyi.”

“Eğitim sürecinde epey zorlandın, ama bu sonucu görmek çok sevindirici.”

“Eğitim çok yoğundu, ama lise günlerime dönmüş gibi hissettirdiği için eğlenceliydi.”

“Ablam gerçekten saygı duyulması biri. Günde sekiz saat eğitim kolay değil. Ama bir gün bile devamsızlık yapmadan tamamladı. Gerçekten harika.”

“Kesinlikle katılıyorum. Harika bir iş çıkardınız.”

“Nihayetinde bir mesleki yeterlilik kazandım ve ‘İyi ki çalışmışım,’ diye düşündüm. Bazıları bana birkaç yıl sonra altmış olacağımı, neden bu kadar uğraştığımı sordu.”

“Aman efendim, artık insanlar yüz yaşına kadar yaşıyor. Altmış mı? Yetmişinde bile yeni bir şeyler öğrenen çok insan var,” dedi Sangyeop.

“Ablamın başlaması çok iyi oldu. Başkalarının sözünü dinleseydi bu günkü huzuru ve mutluluğu hiç yaşayamazdı.”

“Bazen ben de düşünüyorum ve tüylerim diken diken oluyor, Aeri. Sizin hep yanımda olmanız sayesinde.”

“Her neyse, ikiniz de başarılı olduğunuz için ben çok mutluyum.”

“Biz de hocamızın başarılı olduğunu görmekten çok mutluyuz. Hehehe.”

“Ah, sağ olun.”

Sookhee ve Aeri, gelin odasından çıkan Sojeong ile birlikte salona geçerken, Seul'de yaşayan Heejun çifti geldi ve Sangyeop'u tebrik etti. Ardından Suchan ve Soeun hızlı adımlarla Sangyeop'a doğru yaklaştı.

"Tebrik ederiz hocam." Siyah takım elbiseli Suchan söyledi.

"Teşekkür ederim, Suchan. Böyle giyinince, gerçekten model gibi oldun. Değil mi, Soeun?"

"Suchan bayağı karizmatik sayılır hocam, değil mi?"

"Soeun da modellerden aşağı kalır değil. Sana da bir model ajansı teklif getirmedi mi?"

"Ay hocam... Yok, bana göre değil."

"Neden? Boyun uzun değil mi?"

"Suchan'ı görünce anladım ki sadece uzun boy yetmiyor. O sektörde belirli bir hava arıyorlar. Suchan gibi biraz soğuk, mesafeli bir hava daha etkili oluyor sanırım."

"Ne diyorsun ya? Ben soğuksam, sen nesin?" Suchan gülümseyerek Soeun'a baktı.

"Ben mi? Ben öyle şeylerden uzağım. Öyle değil mi?" Soeun, Suchan'ın gözlerinin içine bakarak konuştu. Ona bir şey söylemek üzere olan Suchan, Soeun'un bakışlarıyla karşılaşınca sessizce başını başka yöne çevirdi.

"Bana öyle geliyor ki Suchan, Soeun'un gözlerine pek bakmıyor gibi."

"Yok canım, hocam yanlış gördünüz."

"Değil mi? Yanlış gördüm değil mi, Suchan?"

"Tabii ki hocam."

"Baştan beri Suchan göz göze gelmemeye çalışıyor gibiydi. Benden hoşlanmıyormuş gibi de gelmiyor ama neden böyle davrandığını anlayamıyorum."

"Ben tahmin edebiliyorum."

"Nedenmiş, hocam?"

“Onu sonra konuşalım. Nikâh başlamak üzere, ben bir gelin odasına uğrayayım.”

“Peki, hocam. Tekrar tebrik ederim.”

“Sağ ol, Soeun.” Sangyeop gelin odasına yönelirken Suchan ve Soeun salona geçip diğer danışanlarla sıcak selamlaştılar.

Ardından Jinseop’un sunumuyla düğün başladı. Sangyeop’un evlilik karşıtı Jinseop’tan nikâhı sunmasını istemesi söz konusu bile değildi. Gerçi daha önce Juhee ile yaptığı ilk evliliğin nikâhını da Jinseop sunmuştu, ikinci evliliği için aynı kişiden tekrar rica etmekten çekinmişti. Tam bu konuda kimi arayacağına karar verememişken Jinseop kendisi gönüllü olmuştu.

“İşi başlatan ben olduğum için, bitiren de ben olayım.”

“Ne? Ne demek bu şimdi?”

“Yani, ilk nikâhını ben sundum, bu yüzden bu işi tamamlamak da bana düşer.”

“Gerçekten mi? Bekârlık savunucusu birinden tekrar rica etmek istememiştim ama eğer sen istiyorsan, benim için çok kıymetli olur.”

Jinseop’un teklifi, Sangyeop’a duyduğu samimi dostluğun göstergesiydi. Juhee ile evliliğinden kısa süre sonra yaşadığı zorlukları yakından görmüş, onun bir an önce mutlu olmasını gönülden istemişti. Sonunda Sangyeop’un Seonam şehrine taşınıp Dami ile tanışarak yüzünde yeniden gülümsemeler oluştuğunu gördüğünde, Jinseop da büyük bir sevinç duymuştu. O kadar ki, ikisinin bir gün evlenmesi halinde nikâhı mutlaka kendisinin sunması gerektiğine karar vermişti. Üstelik Sangyeop’un birinden böyle bir şey rica etmeye çekineceğini bildiğinden, önceden davranarak bunu onun yerine üstlenmişti.

Gelinin ve damadın anneleri sahneye çıkıp düğün mumlarını yaktılar. Ardından alkışlar arasında önce Sangyeop salona girdi, sonra Dami babasının kolunda yürüyerek geldi. Sangyeop, gözlerinin içine bakarak kendisine doğru gelen Dami’yi gördükçe duygulandı. Bu kadar sevgi dolu ve içten biriyle

tanışmak büyük bir şanstı. Onu sevse de, daha önce evlenmiş biri olarak, aşk deneyimi olmayan Dami'ye evlilik teklif etmek konusunda hep gönülsüz olmuştu. Ancak Dami onun kalbini fark edip önce davranmıştı.

“Yoksa bana evlenme teklif etmeye çekindiğin için mi susuyorsun?”

“Ne? Nereden çıkardın bunu?”

“İçimden bir ses öyle dedi.”

“Sen de tahmin ediyorsundur... Ben boşanmış biriyim. Seni sevdikçe daha da çok mahcup hissediyorum.”

“Lütfen bir daha böyle düşünme. ‘Her şeyin bir zamanı vardır’ sözüne ben çok inanırım. Keşke seni daha önce tanışaydım diyorum ama o zaman bu kadar mutlu olur muyduk, kim bilir? Belki o zaman bu kadar çok da sevemezdik. Ben bugün seninle tanışabildiğim için sadece minnettarım. Sen hiç böyle hissetmiyor musun?”

“Doğru diyorsun, Dami. Zamanı gelmeden bazı şeyleri fark edemiyor insan. Belki de biz daha önce tanışsaydık, birbirimizi böyle sevemezdik.” Sangyeop, duygularına hâkim olamayarak Dami'ye sarıldı.

“Seni tanımadan geçip gidebilirdim diye düşününce bile içim burkuluyor... Teşekkür ederim, Dami. Karşıma çıktığın için. Ve seni çok seviyorum.”

“Ben de teşekkür ederim.”

Dami'nin bu açık yürekliliği, Sangyeop'un içindeki suçluluğu geride bırakmasına neden olmuştu. Sonunda ona resmen evlenme teklif etmiş ve iki aileden de onay alarak bu güzel güne ulaşmışlardı.

Törenin sonunda, Sangyeop ile Dami el ele konukların arasından geçerek salonu terk ederken danışanlar onları konfeti yağmuruna tuttu. Çift, gülümseyerek bu sevgi dolu kutlamaya karşılık verdi.

Toplu fotoğraf çekimi için herkes sahneye yerleşti. Pozlar verilirken, Dami'nin hemen yanında duran Sojeong aniden kaşlarını çatarak Dami'nin koluna tutundu. Dami endişeyle yüzüne baktı.

“Sojeong, iyi misin?”

“Hah, sanırım doğum sancısı başladı. Hızlıca fotoğrafı çekip hastaneye gitmemiz gerek.”

“Gerçekten mi? Şimdi hemen gitsek daha iyi olmaz mı?”

“Yok yok, fotoğrafı çekelim. Daha sancı başlar başlamaz doğum olmaz zaten.” Sojeong ardından hafifçe gülümsedi.

“Tamam o zaman, hızlıca çekelim.” Sangyeop fotoğrafçıyı çağırdı, herkes yeniden poz verdi. Çekim tamamlandıktan sonra Sojeong gülümseyerek çifte bir kez daha tebriklerini iletti ve eşiyle birlikte hastaneye gitti.

“Sojeong’un bu kadar güçlü olmasına hayranım.”

“Eğer duysaydı, ‘Ben doğurmuş kadını!’ derdi kesin. Ama haklılık payı da var; yeni bir can dünyaya getirmiş birinin başka bir tür cesareti oluyor.” Sangyeop, Dami’nin elini okşadı.

“Demek ki yakında senin de aynı gücün olacak.” Yanlarında duran Sookhee’nin bu sözleri üzerine Sangyeop mahcup bir kahkaha attı. Dami de utanmış ama yüzünde sıcacık bir gülümseme vardı. Hansol ve Donghee, ardından Suchan ile Soeun de yanlarına geldi.

“Bu arada Hansol abla, neden sen aldın buketi?” Suchan, elinde gelin buketiyle duran Hansol’a takıldı.

“Neden olacak, önüme düştü, refleksle tuttum işte.” Hansol yakalayış anını taklit etti.

“Buketi yakalayanın sıradaki gelin olduğu söylenmiyor muydu?” Soeun gülümsedi.

“Sanırım buradaki sıradaki gelin benim.” Hansol kalabalığa güler yüzle baktı. Herkesin bakışları Donghee’ye dönünce, Donghee yanakları kızarak hafifçe sınıttı.

“Donghee sanırım burada biraz sıcakladı, yüzü kıpkırmızı olmuş.” Suchan’ın sözleriyle herkes kahkahaya boğuldu.

“Yok yok, burası sıcak değil, sen çok hareketlisin, Suchan!” Donghee de yanakları kızarmış halde güldü.

O sırada düğün salonu görevlisi, gelinle damadı *paebaek** odasına yönlendirdi. Sangyeop ile Dami misafirlerine teşekkür edip odaya geçtiler.

* *Paebaek* (폐백): Kore geleneklerinde evlilik töreninden sonra yapılan geleneksel bir aile selamlama ritüelidir. Gelin ve damat, damadın ailesine hürmetlerini sunar; kurutulmuş hurma, kestane gibi sembolik yiyecekler sunulur. Genellikle sadece aile bireyleri katılır. (ç.n.)

“Uyandın mı?”

Erken saatlerde uyanıp otelin hemen yakınındaki bir kafeden iki sıcak kahve alarak odalarına dönen Sangyeop, yeni uyanan Dami’ye sevecen bir ses tonuyla seslendi.

“Evet, şimdi uyandım.”

“İyi uyudun mu?” Sangyeop aldığı kahvelerden birini odadaki komodinin üzerine dikkatlice yerleştirdi.

“Kahvenin kokusu odaya yayılmış. Harika kokuyor.”

“Uyandığında canının kahve isteyeceğini düşündüm. O yüzden dışarı çıkıp ikimiz için sıcak birer kahve aldım,” dedi Sangyeop, elindeki ikinci fincanı Dami’ye uzatarak.

“Ah, çok iyi düşünmüşsün. Şu an kendime gelmeye başladım bile. Bütün yorgunluğum bir anda uçup gitti sanki.” Dami iki eliyle fincanı kavrayarak yavaş yavaş, keyifle kahvesinden yudumladı.

Düğün töreninin ardından yapılacak kutlamaların gece geç saatlere kadar süreceğini bildikleri için Sangyeop ve Dami, ilk geceyi Seul’deki bir otelde geçirmeye karar vermişti. Ertesi günse balayı tatilleri için Guam’a gitmeyi planlıyorlardı.

Ancak düğün kutlaması neredeyse sona ermek üzereyken, Sojeong’un doğum sancılarının başladığı ve acilen hastaneye kaldırıldığı haberi geldi. Bu haberi alır almaz Sangyeop ile Dami

hiç zaman kaybetmeden yola çıktılar ve doğrudan Sojeong'un bulunduğu hastaneye gittiler.

Son sancıların başlamış olmasına rağmen doğum, tahmin ettiklerinden daha uzun sürdü. Nihayetinde Sojeong ikinci kızını sağlıklı bir şekilde dünyaya getirdi. Doğumun ardından Sojeong'u hastanede ziyaret edip geçmiş olsun dileklerini ileten Sangyeop ve Dami, Seul'e geri dönüp otele ulaştıklarında saat gece yarısını çoktan geçmişti.

"Dün gece hayatımda ilk kez yeni doğmuş bir bebek gördüm. İtiraf etmeliyim ki çok garip ama aynı zamanda büyüleyici bir deneyimdi. İnsanların neden sadece bir bebeğin dünyaya gelmesini bile bir mucize olarak gördüğünü şimdi daha iyi anlıyorum," dedi Dami, o anı yeniden hatırlayarak.

"Sojeong'un bebeğe 'Mucize' adını vermesi de bu yüzden olmalı. Düşünsene, bir insanın dünyaya gelişi başlı başına olağanüstü bir şey. Sadece Mucize değil, tüm çocukların, o şarkıda söylendiği gibi 'seilmek için doğduklarını' bilerek büyümelerini isterim. Her biri sevgiyle büyüsün, özgürce sevsin ve unutmasınlar ki onlar bu dünyanın birer armağanı." Sangyeop fincanını yavaşça sehpa bırakıp ve sol kolunu Dami'nin omzuna nazikçe dolayarak sözlerine devam etti:

"Umarım bir gün bizim de öyle bir çocuğumuz olur."

"Hastaneden çıkarken, bir an için düşündüm... Acaba bizim çocuğumuz nasıl biri olurdu?" Dami başını yavaşça Sangyeop'un göğsüne yasladı ve bunu fısıldar gibi söyledi.

"Sence nasıl olur?" Sangyeop yumuşak bir sesle sordu. "Ben çocuğumuzun senin gibi olmasını isterim. Tıpkı senin gibi yumuşacık kalpli, anlayışlı ve sıcak bir insan olmasını."

"Bence de bana değil de, sana benzese daha iyi olur," dedi Dami gülümseyerek.

"Seninle tanıştığım ilk günden beri kendimi hep çok şanslı hissettim. Hayatımda biri olsaydı da kalbime böyle iyi gelir

miydi bilmiyorum. Sanki seninle karşılaştıktan sonra dünya daha sıcak, daha güzel bir yer haline geldi. Bazen gün içinde birkaç kez seni düşündüğümde bile, kendi kendime ‘Ah... Demek mutluluk böyle bir şeymiş,’ diyorum.”

“Ben de aynen senin gibi hissediyorum. Açıkçası daha önce evlenmek gibi bir düşüncem bile yoktu. Ama şimdi seninle evli olmak hâlâ gerçek değilmiş gibi, rüya gibi geliyor.”

“Senin o sözün geliyor aklıma: ‘Her şeyin bir zamanı vardır.’ Belki de şu an, bizim birbirimizi doya doya sevmemizin zamanı. Dami... Hadi biz doya doya sevelim birbirimizi.”

“Olur. Biz birbirimizi doya doya sevelim.”

Sangyeop tebessüm ederek Dami’nin yanağına sevgi dolu bir öpücük kondurdu ve onu sıkıca, sımsıcak bir şekilde kollarına aldı. O an, otelin geniş penceresinden içeri süzülen sabah güneşi, sanki iki sevgilinin bu sevgi dolu anını kutsamak istemesine yumuşak bir sıcaklıkla üzerlerine vurdu, onları sakince sarıp sarmaladı✱

